

VARGA BÁLINT

VA'LTSÁGDÍV NÉLKÜL

Vásárló neve: Ilona Fekete

Rendelési szám: 7500484

Vásárlásával támogatta, hogy Magyarországon az elektronikus könyvkiadás fejlődni tudjon, a digitális kereskedelemben kapható könyvek választéka egyre szélesebb legyen. Köszönjük, és reméljük webáruházunkban hamarosan viszontlátjuk.

Borítószöveg

Doma, Zoli, Zsófi és Max egy sötét, dohos pincében ébred. Hol lehetnek? És vajon hogy kerültek oda? A négy gimis csak arra emlékszik, hogy hazaindultak az év utolsó bulijáról, amit az egyik hipergazdag osztálytársuk rendezett.

Szorult helyzetükben mind egymást okolják a történetekért, hiszen valamennyiük életében van is valami gyanús. Doma édesanyja korábban rendőr volt, most magánnyomozóként dolgozik. Zoli a város legmenőbb brókerének a fia. A belevaló Zsófi, aki a tanév közepén érkezett, maga a két lábon járó rejtély. És ott van Max, aki a legidegesítőbb, legnagyobb képű srác az osztályban.

Rájönnek, melyikük miatt kerültek bajba? És vajon meg tudnak szökni fogvatartóiktól?

Minden leleményükre szükségük lesz, hogy az országhatárt és a saját korlátaikat is képesek legyenek átlépni. A *Váltságdíj nélkül* izgalmas, lebilincselő krimi, melyben a tinisorsokból szövődő különleges hálótól az utolsó oldal után sincs kedvünk szabadulni.

VARGA BÁLINT
VÁLTSÁGDÍJ
NÉLKÜL

Kolibri

Copyright © Varga Bálint, 2015

Felelős kiadó a Kolibri Kiadó ügyvezetője

Felelős szerkesztő Balázs Eszter Anna

Szerkesztő Vereckei Andrea

Olvasószerkesztő Bardi Betty

Műszaki szerkesztő Kovács Balázs Sándor

Borító Bernát Barbara

Elektronikus verzió: eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

ISBN 978-615-5541-59-9

www.kolibrikiado.hu

www.facebook.com/kolibrikiado

Nagy Zoltánnak és Elekes Nórának hálás köszönettel a
biztatásért

ELSŐ RÉSZ

EGY

- Ötlet? Valaki? Hogy hol vagyunk?

Semmi válasz.

- Akkor javaslat?

Csend. Csak három test lélegzetvételének hangja. Az egyik olyan volt, mintha aludna, békésen aludna egy vasárnap délután a szigeten, miközben a többiek lábtengóznak.

- Senki?

A másik olyan volt, mint a nagyanyja. Már ha lélegzetvételnek lehet nevezni azt a csuklással körített békés, szinte derűs hortyogást, ami a mellkasából előtört. Doma megrázta a fejét, mert bár szerette a nagyanyját és a házilag barkácsolt krémesét, ami ugyan elég aggasztóan nézett ki, de ízben messze lekörözte a legjobb pesti cukrászda krémesét (sőt a legjobb budaiét is, ha már itt tartunk), mégis tudta, hogy nem ő hortyog tőle pár méterre.

- Tényleg?

A harmadikat volt a legrosszabb hallgatni. Míg nagyanyja horkolása olyan volt, mint egy öreg Harley boxermotorjának a hangja, ez a hortyogás inkább arra hasonlított, mint amikor valaki az életéért küzd. Szaggatott volt, néha bennakadt a levegő, máskor az alvó ember torkát kaparta, hogy kifújja.

- A rohadt mocskos...

Doma nem fejezte be. Amióta magához tért, ez volt az első alkalom, hogy a félelem maga alá gyűrte. Eddig csak birkóztak, hol ő került

felülre, hol a félelem, aztán egy pillanatra ellankadt a figyelme, és a félelem mintha csak erre várt volna – hiszen *erre* várt –, mellbe bokszolta, Doma eldőlt, bokája a dereka alá szorult, és behunyta a szemét, aminek semmi értelme nem volt a világon, mivel a három lélegzetvételen kívül csak annyit tudott, hogy akárhol is vannak, pokoli a sötétség.

És az sem segített, hogy három dolgot nem tudott, és jóllehet alig tíz perce tért magához, mindegyikre nagyon szeretett volna mihamarabb választ kapni. Hol vannak? Ez speciel elég fontos. Hogy kerültek ide? Ezt sem ártana tudni. Hogyan kerülnek ki innen? Ez volt a befutó: a kérdés, ami a másik kettőt messze maga mögé utasította.

Nemcsak azt nem tudta, hogy mennyi ideje van itt, de azt sem, hogy mi történt, mielőtt ide került. Utolsó emléke a buli volt, az ÉVUB. Az Év Utolsó Bulija, amit a Klein szokott szervezni, mert nekik van a legnagyobb házuk és a legkevesebb szomszédjuk. A buli még megvolt, arra még emlékezett. Oszkár verte a nyálát meg a mellét, hogy mennyire szét fogja kúrni a Tisza-tavon a jetskijével a lúzer pecásokat, Kovács Kati úgy nézte, mint egy félistent, a Max meg a csaj háta mögött eljátszotta, hogy egy papír zsebkendőt ad neki, amivel letörölheti a szája sarkából csöpögő nyálát. A zene ordított, ez is biztos, Császár valami nehezen érthető oknál fogva La Roux-t bömböltetett, nyilván azért, hogy az Ildinek tegye a szépet, aki viszont sokkal okosabb volt, mint amilyennek látszott.

A medence mellett legalább tízen lazultak, ki erre, ki arra, ki így, ki úgy, de a leglazább a Salamon volt, aki gumipókkal összefogott két matracot, elterült rajta, vizes haja a szemébe lógott, és úgy szívta a spanglit, mintha füst is jött volna belőle, pedig már akkor elázott, amikor a srác pár perccel korábban megbotlott a saját lábában – vagy

Ákoséban, nem lehet tudni –, és beledőlt a medencébe.

És persze ott volt Zsófi, aki a többiektől kicsit távolabb éppen egy tiszafával szemezett, mintha el akarta volna csábítani. Domát csak az nyugtatta meg némiképp, hogy a fa biztosan nem tudja elcsavarni a lány fejét. Neki nem sok esélye volt Zsófinál, ezt pontosan tudta, mégsem bírta megállni, hogy a bömbölő zenében meg Max hörgő röhögésében neki ne támaszkodjon a kerti kemencének – amiben a Klein apja maximum terveket sütögetett, de nem sajtos grillkolbászkát és tökmagos kenyeret, az egészen biztos –, és a lányt nézze, aki, látszólag mély diskurzusba merülve a tiszafával, jobb keze mutató- és középső ujjával a haját csavargatta. Nem sokat látott belőle, mert Zsófi messze volt, és háttal állt neki, de a nyakát látta, és az elég volt. Azt is egészen sokáig tudta volna nézni, akár egy felújított és újravágott rendezői változatot, három és fél órában.

Doma hamar leszámolt magában azzal, hogy a tiszafa gazdag és jóképű amerikai unokatestvérének adja ki magát, és körbepillantva meglátta Zolit, aki az egyik oszlop mögé bújt, és méregdrága telefonján – a legújabb Nexus volt, *ilyet* még a Klein apja sem tudott szerezni csak úgy – éppen Zsófit fényképezte. Azt hitte, senki sem látja, de Doma látta, és egyáltalán nem volt meglepve. Zoli egy ideje senkihez nem szólt, csak Zsófit bámulta, meg azt a nyomorult telefont buzerálta, és úgy meghúzta magát, mintha nem az apja lett volna a város leghíresebb brókere. Doma akkor is széles ívben elkerülte volna a srácot, ha az anyja nem hívja fel rá a figyelmét, pedig az anyja erre is felhívta a figyelmét, mint annyi másra, csak arra nem, hogy mi vonzóbb egy tiszafában, mondjuk nála.

Könnyed Marcsi három arctalan lánynak ecsetelte, hogy milyen lesz majd, amikor Londonban praktizál. Doma Zsigával szokott röhögni Könnyed Marcsi jövőbeli praxisán, mert a lány azt állította, hogy

fogorvos lesz, de a két fiú meg volt róla győződve, hogy egy szado-mazo klubban lesznek páciensei, mert egészséges lelkületű ember a közelébe nem engedné a lányt, akiben volt valami egészen mélyen megfoghatatlanul ellenszenves, serkenő bajuszkájáról nem is beszélve, ami döbbenetes méretű melleivel olyan összképet alkotott, hogy még a tanárok is nagy ívben kerültek, és ha feleltették, nem hívták ki a táblához.

Doma erre mind emlékezett, meg arra is, hogy Max a hátizsákjából kilógó műanyag csövön keresztül szlopálta a kólás sambucát, és búzlott az ánizstól, meg arra is, hogy hirtelen elege lett az egészsből, és ott találta magát Kleinék háza előtt taxira várva, Zsófi, Max és Zoli véletlenszerűen összeverődött társaságában. Semmi közös nem volt bennük, csak az, hogy el akartak húzni az osztálybuliról, és az azért nem volt olyan egyszerű, mintha mondjuk Zolinál tartották volna, mert igaz ugyan, hogy Kleinéknek nem voltak szomszédaik, de út se nagyon vezetett a budai erdőbe, ahol megépítették azt a marha nagy házat, arra meg senkinek sem volt pénze, hogy egyedül kifizesse a taxit, ami leviszi a hegyről, így kényszerűen összeálltak, és Doma most már pontosan tudta, hogy mi az utolsó emléke. Megérkezett a taxi, Max az első ülésre ült be, és úgy szlopálta tovább a hátizsákjából az italt, Zoli a sofőr mögött húzta meg magát, és azonnal a telefonját kezdte el nyomkodni, ő meg maga elé engedte Zsófit. Nem, a legutolsó élménye az volt, hogy megcsapta a lány illata. Mintha fejbe verték volna, ezért is kellett megkapaszkodnia a Mercedes ajtajában, aztán behuppant a lány mellé – és kész. Filmszakadás.

KETTŐ

Zoli arra ébredt, már ha ezt az örvényből felbukkanást ébredésnek lehet nevezni, hogy a nyelve rátapadt a szájpadrására, annyira kiszáradt a torka. Köhögött, a hasáról a hátára fordult, aztán felült, mert egy kő a két lapockája közé fúródott. Megtörölte a homlokát, majd a szemét dörgölte meg. Ennyire sötét nem lehet sehol, gondolta magában. Még a pokolban sem, bár erről inkább apámat kellene megkérdeznem. Mármint a pokolról. Egyszerre fáj a tarkója meg a mellkasa. Mintha leütötték volna, amitől eldőlt, de miután megtapogatta testének szóban forgó részeit, rájött, hogy nem ez történt. Könnyen lehet, hogy ez a sötét az, amitől eddig is tartott, az önsajnálát mocskának legalja, az a rész, ahol már hínár sem nő, annyira sötét van, és annyira ragad a mocsár. Szóval ilyen ez, gondolta. Hát jó.

Egy pillanatra maga is elhitte, amit gondol, aztán odanyúlt a farzsebébe, hogy elővegye a Nexusát, de nem találta. Gyorsan végigtapogatta a zsebeit, de egyikben sem talált semmit. Sóhajtott egyet, aztán felhúzta a térdét, és átfogta. Tudta, hogy kicsit lányos a mozdulat, de ebben a sötétben senki sem láthatta.

Azokat leszámítva, akiknek a lélegzését folyamatosan hallotta, de azok sem láthatták őt, hacsak nincs olyan éjjellátó infravörös szemüvegük, amelyet az apja vett még azelőtt, hogy...

– Ki vagy? – hallotta Zoli hirtelen Doma hangját. Nem volt nehéz felismernie, mert Doma vékony volt, a hangja azonban mély, és egy egészen kicsit raccsolt. Ebben a két szóban nem volt mit raccsolnia, de

tudta, hogy a hang azé a srácé, akinek eltökélt szándéka Zsófi elcsábítása, amire nála sokkal esélyesebbnek mutatkozott, mivel Domának nem elég, hogy mély hangja volt, de még úszott is, és az azért meglátszik az emberen. Pláne, ha állítólag az általános első osztálya óta csinálja.

– Zoli.

– Ráfázoli?

– Haha. Sőt, muhahaha – dűnnyögte Zoli bosszúsan, mert ez a szóvicc csúfolásnak kevés volt, jópofáságnak meg sok.

– Hol vagyunk? – kérdezte Doma.

Zoli megrántotta a vállát.

– Nem hallod?

– De.

– Akkor miért nem válaszolsz?

– Válaszoltam.

– Megint a válladat rángattad?

– Nem mindegy?

– Nekem mindegy.

Valaki halkán sóhajtott. Úgy sóhajtott halkán, hogy közben meg hangos akart lenni, csak az nem valami elegáns dolog.

– Még most sem bírjátok abbahagyni?

Zoli nyelt egyet, és hallotta, hogy Doma is ugyanezt teszi. Remélte, hogy a srác a nyelvét is lenyeli, de az sem lett volna jó megoldás, mert Zsófi biztos a segítségére siet, szájon át lélegezteti, és akkor tényleg nem lesz miért felkelnie reggelente.

– Ő nem bírja – morogta Zoli.

Zoli szinte látta maga előtt, amint Zsófi a szemét az ég felé fordítja, azt a gyönyörű, hideg, de mégsem rideg, barna szemét, bal keze

gyűrűsujjával kisimítja kicsit, csak egészen kicsit hullámos haját a szeméből, és összeszorítja a száját, így tudatva a világgal, hogy nem érdekli a marakodásuk.

– Hol vagyunk? – ismételte immáron Zsófi is a kérdést. – És mitől fáj annyira a fejem?

– Neked is fáj? – kérdezte Doma rekedten.

– És nekem is – nyögte Zoli, mert akkor döbbsent rá, hogy a szorítás a fején nem a sildes sapkájától van, hanem attól, hogy... – De mitől?

– Szerintem elkábítottak minket – felelte Doma.

– Miért pont minket? – kérdezte Zoli.

– És hol vagyunk? – érdeklődött Zsófi. – Már ha valakinek van valami ötlete.

– A pokolban... – suttogta Zoli. – Az önsajnálát mocsarának legfenekén.

– Hogy mondtad?

– Sehogy – vágta rá Zoli. – Sehogy nem mondtam.

– De akkor meg... – kezdte Doma, befejezni azonban nem tudta, mert Zsófi rászólt:

– Fogjátok be!

Zoli azonnal elhallgatott, és még Doma is megállta, hogy ne beszéljen, mert a hirtelen beállt csendbe csak két hang hasított bele, akár az éjfekete égboltba egy nagy erejű zseblámpa fénye.

Az egyik a horkolásé volt, az egyenletes, boldog tudatlanságban vibráló horkolásé, a másik meg feltehetően az ajtó felé közeledő dúdolásé.

Hamar kiderült: a hang énekelt, nem csak dúdolt. Egy dalt, amit Zoli és Doma ismertek, Zsófi azonban nem. Egy dalt, ami nem sok jót ígért.

– *Fekete mély vízen, fehér sziklák alatt, lebegve csendesen kalózhajó halad* –

dörmögte egy hang erős akcentussal, mégis jellegzetesen pesties hanghordozással.

– Ez meg micsoda? – kérdezte Zsófi, és Zoli hallotta a hangján, hogy a lány alig bírja visszatartani a nevetését. – Kisdedóvó? Délutáni matiné a Hook Kapitány Oviban?

– Ssss – szisszent rá Zoli.

A hang egyre közeledett, aztán mintha kulcs csörrent volna.

– *Árboca megtörött, vitorla rongyba lóg, a fedélzetén vad csapat kalóz.*

Zoli sem tudott uralkodni magán, és elkezdett gurgulázni, mit sem törődve Doma pisszegésével.

Kulcs csúszott a zárba.

– *Hé, fiúk! Hol van a kapitány?*

Egyet fordult.

– *Joe Alvarez, ez az öreg zshivány?*

Majd még egyet.

– *Kötélcsomó alól, kilóg egy sárga fez...*

Aztán feltárult az ajtó.

Akkora alak töltötte be az ajtókeretet, hogy a fény csak a lába közt és a feje két oldalán tudott beszökni a helyiségbe.

– *...fekete sombrero, itt nyugszik Alvarez.*

Zoli csak annyit hallott, mint amikor egy zsák halkan eldőlt. A szeme sarkából látta, hogy Doma a földön fekszik. Gondolkodás nélkül követte a példáját, és csak remélni tudta, hogy akárki is ez az ember, nem vette észre, hogy egy másodperce még a térdét szorongatva ült. Leheletfinom suhanással Zsófi is a földre lapult.

A negyedik hang háborítatlanul horkolt – helyettük is.

A férfi felkattintotta a zseblámpát a kezében, és átpásztázott rajtuk. Zoli lehunyta a szemét.

– *A halott lábain fekete macska lóg...* – dúdolta a férfi, majd az ajtó mellett megállt, és lehúzta a sliccét.

– *...szemei fátyolos, törött üveggolyók.*

Széles, erős sugárban vizelni kezdett.

Zoli megborzongott.

– *Kabin sötét falán, vérrel felírva áll...*

A férfi rázott egyet rajta, aztán böfögött, végül felhúzta a sliccét.

– *...november elsején itt járt a Vad Halál.*

Azzal távozott, nyugodt, szinte komótos léptekkel.

HÁROM

Doma egy pillanatig nehezen tudta eldönteni, röhögjön-e, vagy sem. Ahogy hallotta, Zoli is úgy vette a levegőt, mint akiből mindjárt kitör a nevetés. Egyedül Zsófi hallgatott, bár Doma most már legalább tudta, hogy pontosan hol ül. Eszébe villant az összes amerikai film és sorozat vonatkozó jelenete, amikor a főhős odakúszik a megmentésre váró hölgyhöz, átkarolja, a fülébe súgja, hogy egy percig se aggódjon, mert minden oké lesz, aztán feláll, berúgja az ajtót, jól megver mindenkit, mire a leány beleszeret, majd az óceán partján a naplementében csókolóznak, miközben mexikói és ukrán kábyszerkereskedők szakmányban gyilkolják egymást a háttérben.

Csuklást hallott. Hukk! Majd megint. Hukk! Zoli csuklott. Amit Doma a nevetés előszelének érzett, az a csuklás visszaszorítása volt.

– Kár, hogy nincs itt a Nexusod – jegyezte meg Doma mintegy magának mormolva.

– Azt meg honnan tudod, hogy nincs nálam?

– Mert nálam sincs semmi – felelte Doma. – Olyan szinten semmi, hogy még a bevásárlócart is kiszedték a zsebemből. Vagy neked meghagyták a Nexusod?

– Haha. Hahaha.

– Tőlem is elszedtek mindent – jegyezte meg Zsófi. – Se óra, se telefon, se papírok. Semmi. Mi folyik itt? – kérdezte.

– Azt nem tudom – válaszolta Doma –, de ha Zolinak itt lenne a Nexusa, biztos megnézné az interneten, hogyan lehet elállítani a

csuklást.

– Anyádat – suttogta két hukkanás közt Zoli, és Doma ekkor döbbsent rá, hogy az orra alatti mormogás a hirtelen beállt süket csöndben úgy hangzott, mintha kiabálna.

– Az anyámat, azt ne – felelte Doma.

– És az enyémet se, mert úgy megraklak benneteket, hogy kettéáll az a poshadt valagatok – dörrent egy alkoholtól és egyéb szubsztanciáktól érdes hang. – Hol a jó anyámban vagyunk?

Doma hallotta, amint mindhárman egyszerre nagyot nyelnek.

– Sajnos a közeledben, Max – szólalt meg először Zsófi.

– De nem eléggé, mucus.

– Mucus? – ismételte a lány, és a hangjában erős hitetlenkedés visszhangzott.

– Az, kicsikém, mucus. Valami baj van?

– Semmi, Max. Semmi.

– Na hát akkor. Hol vagyunk, nagyeszűek? – intézte kérdését abba az irányba, ahol sejtése szerint Doma ült.

– Ott, ahol nem kellene lennünk – előzte meg a válasszal Zoli a másikat.

– Közelebbről? – érdeklődött Max.

– Én nem tudom – vont hangosan vállat Zoli. – Nem az én anyám a magánnyomozó.

– Tudtam, hogy ez lesz – horkant fel Doma, azzal letenyereelt a hideg betonpadlóra, majd felállt, és a fal felé fordult.

– Szomjas vagyok – jegyezte meg Zsófi.

– Nincs mit innotok? – kérdezte Max a hangjában némi gúnnyal.

– Nincs.

– Miért nem szóltatok, arany kis pofáim? Maxi bácsinak mindig van

innivalója – közölte.

– Mégis miféle italod?

– Kólás sambuca, emitt, ni. – Ugyan nem látták, de nyilvánvaló volt, hogy arra az integrált hátizsákra mutatott, amit túrázóknak fejlesztettek ki, hogy menet közben mindig tudjanak inni. Doma emlékezett rá, hogy Max milyen büszkén mutogatta az osztályban a hátizsákot, amikor megvette, mondván, ezentúl sehol egy percig sem lesz szomjas.

– Hagytak még nálad valamit? – kérdezte Zoli.

– A legfontosabb itt van – felelte egy perc után Max, és látniuk sem kellett, hogy tudják: a srác az ágyékát markolássza.

– Négyen vagyunk – szólalt meg Doma. – Egy hideg, feltehetően föld alatti helyiségben, ami egy pince.

– Höhhö – döcögött Max, és Doma hallotta, ahogy ülő helyzetbe húzza fel magát. – Helló, Serló! Lehetek a Watsonod?

– Anyád – suttogta Zsófi.

– A padló beton, és kifejezetten hideg, a falak szintén betonból vannak, a mennyezetet nem érem el, de felteszem, hogy vasbetongerendákra ültették rá a béléstesteket – sorolta Doma, és most az egyszer örült, hogy a tavalyi nyarat anyja testvére mellett töltötte, aki generálkivitelezőnek adta ki magát, valójában azonban építési vállalkozóvá avansált kőműves volt, akinek szakmai tudásánál csak a becsületessége volt nagyobb, ezért is lehetett Doma anyjának egyik fő megrendelője adósfelkutatás és adósságkezelés terén.

– Sambucát kólával, valaki? – böffent egyet Max, aztán hangosan megszívta a műanyag csövön keresztül az italt. Doma megborzongott. Ez a koktél frissen sem jó, de másnap?

– Ül valaki a fal mellett?

Mindenki a fal mellett ült.

– Akkor húzódjatok félre, lelépem, hogy mekkora.

– Lelépi – visszhangozta Max. – Gyere csak, Bruce Wayne, lépj le minket! – bömbölte.

– Kuss már! – förmedt rá Zoli olyan erőteljesen, hogy ezen nemcsak Max, hanem ő maga is meglepődött.

Doma odatopogott a falhoz, balra fordult, és elaraszolt a sarokig. Ugyan még soha nem próbált tapintás alapján információt gyűjteni, most mégis ezt kellett tennie. Ujjai követték a repedések vonalát, lábával úgy lépkedett előre, mint egy balerina a tengerparti köveken, néha megszagolta a falat, aztán húsz lépés után egy sarokhoz ért, jobbra fordult, és haladt tovább. Hirtelen alig észrevehető hideg fuvallat csapta meg az arcát. Felnyúlt, és az ujjaival tapogatva ki tudta venni egy fémkeretes ablak körvonalait, ám az ablaktábla le volt ragasztva. A hideg szellő a keret és a fal közti résen fújt be. Doma megjegyezte, hol találta az ablakot, és most már felfele is tapogatott, de nem talált újabb ablaknyílást. Amint a következő sarokhoz ért és megfordult, az első lépés után megbotlott. Doma lehajolt, hogy kitapogassa, mibe akadhatott be a lába. Egy cipőt talált. Ujjai óvatosan fedezték fel a lábbeli körvonalait, hogy aztán újabb nyerítés csapjon az ijedt csendbe.

– Gratula, Serló, megtaláltad a lábamat! Hogy én mennyit kerestem! Örület! Arany Szimat díjat neki! Ha nem lenne olyan kellemetlen, egy csókot nyomnék a szádra, Serló!

Doma felegyenesedett, és nem volt képes uralkodni magán. Vagy legalábbis nem akart. Teljes erőből belerúgott Max lábába, majd araszolt tovább. Ezen a falon sem talált semmit. Következett az a fal, amelyikről az ajtó nyílt. Ez szintén húsz lépés hosszú volt, az ajtó a közepén helyezkedett el. Vastag fémajtó volt ez is, masszívan állt a fémkeretben.

– Zoli, idejönnél? – kérdezte Doma.

– Dehogy megyek.

Zsófi sóhajtása hangosabb volt Max röhögésénél.

– Jó, megyek.

Doma kinyújtott kézzel várta Zolit. Amikor ujjuk összeért, visszarántották, mintha áram csípte volna meg őket, aztán Doma elmagyarázta Zolinak, hogy a nyakába veszi, nézze meg, milyen magas a mennyezet. Erőlködni kellett, hogy Zolival a nyakában felálljon az ablaknál, de végül sikerült, majd Zoli csendben tapogatott, felfele nyúlt, ujját körbehúzta a kereten, aztán szólt Domának, hogy tegye le.

– A fejem fölött olyan húsz centivel van a plafon, és tényleg betongerendák vannak odafönt.

– És az ablak?

– Az egy ablak.

– Láttál valamit rajta?

– Nem.

– Nem láttál ki?

– Most mondtam.

– Van valakinek valami ötlete, vagy emléke, vagy akármije arról, hogy mikor jöttünk el a partiról? – szólalt meg hangosan Doma.

– Nincs – Zsófi.

– Passz – Zoli.

– Gőz – Max.

– Én sem emlékszem – vallotta be Doma.

– Mondjuk, hogy egy óra lehetett? Hajnali egy? Az milyen?

– Mondjuk – bólintott Zsófi. Doma szinte látta maga előtt, amint a kis mozdulattól meglebben a lány éjfekete haja.

– Rendben – bólintott Doma. – Akkor mondom, hogy mi van.

– Oszdad csak az eszet, Serló Holmész! Neked olyan sok van, nekünk meg olyan kevés!

Doma oda se figyelt Maxra. Nekidőlt a falnak az ablak alatt, és lassan beszélni kezdett.

– Egy pincehelyiségben vagyunk, egy viszonylag új építésű épület pincéjében, még hozzá valahol a hegyekben, fák között, mert a falak hűvösek. A helyiség húszszor húsz lépés, azaz körülbelül harmincöt négyzetméter, és minket leszámítva teljesen üres. Mivel tökéletes fényszigetelés nem létezik, ezért arra kell gondolnom, hogy az éjszaka közepén járunk, nagyjából talán három óra lehet, hajnali három. Az ablak borítása semmi fényt nem enged bejutni, a repedésen keresztül pedig csak a szél vág be, így feltehetően az ablak fölött vagy előtt is lehet még valami. Mondjuk egy fal.

– És ennek mi a jelentősége? – érdeklődött Zoli.

– Semmi – ismerte el Doma. – Annak viszont van, hogy elkábítottak minket, feltehetően rögtön akkor, amikor beszálltunk a taxiba.

– És elrabortak – szólalt meg Zsófi elsőként mondva ki azt, amit eddig egyikük se mert kimondani.

– De a jó hír az, hogy csak pár órája, és közel van Pest, vagy akár az is lehet, hogy még mindig Pesten vagyunk. Két óra alatt nem juthattunk messzire.

– Ez neked jó hír? – kérdezte Max.

– Az – vágta rá Doma, bár maga is látta: ez elég gyenge próbálkozás volt a részéről arra, hogy jobb kedvre derítse a többieket. Igazság szerint, ha nem is volt halálra rémülve, félt. Így egyszerűen, egy szóval leírva: félt. És tudta, hogy a többiek is félnek, és esze ágában se volt valamiféle vezért játszani, mert mindenki mással akart volna versengeni, csak pont ezzel a mindenkit lenéző Zolival meg a baromarcú

Maxszal nem. Viszont itt volt Zsófi, és azt azért nehezen viselte volna az önérzete, ha mondjuk Max áll neki értékelni a helyzetet. Vagy Zoli.

– De miért? – Zoli hangján hallatszott, hogy kezd megrémülni. – Úgy értem, miért? *Miért?* Mi a fenét akarnak tőlünk?

– Valamiféle szexuális ragadozó áldozata lettünk? – szólalt meg Zsófi.

– Na most, ha a ragadozó csaj, akkor speciel csak kérnie kellett volna, és magamtól jövök – közölte Max –, ha meg pasi, akkor esélye sincsen. Mert tőből tépem ki neki, ha közelíteni mer hozzám.

– Engem is ez zavar – jegyezte meg Zoli.

– Hogy tőből ki akarom tépni neki? Ez téged zavar?

– Hogy mit keresünk mi itt – folytatta Zoli. – Mire kellünk nekik? Mit akarnak velünk? Mit akarnak tőlünk?

– Ki fog derülni – mondta vékony hangon Zsófi.

Pár percig hallgattak, még Max is. Ilyesmiről eddig csak olvastak. Vagy tévében láttak hasonlót. Domának egy sorozat jutott az eszébe, egy szám volt a címe, talán 24, egy nyomozóról szólt, akinek elrabolták a lányát. Az nem volt vicces. És ez sem az.

– És mi van, ha nem is tőlünk akarnak valamit?

– Hanem mégis ki a rohadt hétszentségtől? – kérdezte Max. – Lefosom a bokám, akkora egy hülye vagy.

– Mondjuk a szüleinktől.

– Az enyéimtől akarhatnak – mondta Zoli olyan halkán, hogy Doma abban sem volt biztos, hogy hallotta.

– Mit?

– Szerintem kérdezzük meg attól a baromtól, aki idepisált – állt fel Max, és Doma látta maga előtt, amint ránt egyet a gatyáján.

– Szerintem nem jó ötlet – felelte Doma.

- Nem érdekel, hogy miért vagyunk itt? - kérdezte Zoli.

- Hogyne érdekelne - válaszolta Doma. - De annál sokkal jobban érdekel, hogy végre eltűnjek innen. Ki akar túszosat játszani? - Várt pár pillanatot. - Senki? Sejtettem. És emberrablósat? Pénzkövetelősé? Sötétben üldögélősé? - Megint elhallgatott. - Senki? És megerőszakolósat? Olyat akar valaki játszani?

NÉGY

– És utána mi lesz? – kérdezte Zsófi az egyik sarokból. Hátrébb húzódott, mert érezni akarta, hogy legalább a hátát védi valami, ha már az arcát és a mellét nem.

– Figyeljétek! – közölte Doma határozottan. – Pár órára lehetünk Pesttől, napkeltére még gyalog is hazaérünk.

– Én nem ismerem Pestet – szólalt meg a lány. – Akárhol kirakhattok, nem találok haza.

– Nem is te vezetsz minket – nyugtatta meg Doma.

– Hanem majd te? – dörrent rá Max, egy intimnek szánt böfögéssel adva nyomatékot a mondanivalójának.

– Akárki – felelte Doma. – A lényeg, hogy kijussunk innen. Reggelre otthon vagyunk, elmegyünk a rendőrségre, és...

Zsófi csak sóhajtott, de nem szólt egy szót sem. A rendőrségre inkább ne.

– Előbb jussunk ki innen – mondta Zoli is, kissé bizonytalan hangon.

– Aztán majd meglátjuk a rendőrséget.

– Jó – egyezett bele hirtelen és váratlanul Doma, Zsófi pedig nehezen tudta eldönteni, hogy mi lehet a magyarázata a fiú hirtelen meghátrálásának: nem akart veszekedni, vagy egészen más oka volt rá. A lány csendben megrázta a fejét, és még szorosabbra fonta karját a mellén. Fázott, mert a pincében hideg volt, noha már benne jártak a nyárban. Fázott, mert semmi kedve nem volt részese lenni a három fiú pisilőversenyének. Fázott, mert hirtelen megint annyira bizonytalannak

látszott a jövő. Nem mintha eddig biztos lett volna, de azt legalább mindig tudta, hogy mi lehet bizonytalan, sejtette, hogy hol és hogyan csúszhat ki a lába alól a talaj, és mélyen legbelül fel is volt készülve arra, hogy ez hamarosan megtörténik. De nem most és nem így.

A többiek a jelek szerint nem ismerték fel a nagydarab idegen akcentusát, de ő igen. Ez egy szerb alak, és a szerbek sok mindenről híresek. Állítólag jó vízilabdások, ám a medencében nem ismernek kegyelmet. Ráadásul Zsófi azt is tudta, hogy a szerbek a medencén kívül sem ismernek kegyelmet. Teljesen egyetértett Domával: az első adandó alkalommal le kell lépniük innen. A miérten később is ráérnek gondolkodni. Doma okos srác, még ha nem is egy Sherlock, pedig egy kicsit még hasonlít is rá a göndörféle hajával meg a nyílt tekintetével. Igaz, sárm és stílus nem sok van benne, de mégsem hülye, és ha azt mondja, hogy valahol Pest környékén vannak, akkor tényleg hamar hazaérhetnek. Nem mintha valakinek is feltűnt volna, hogy még nem ért haza. Ahogy az se nagyon tűnne fel, ha napokra távol maradna.

Fázott, és mehetnékje volt. A fiúk meg ezalatt azon vitakoztak, hogy mit kereshetnek ott. Főként Max kötözködött, amit már megszoktak tőle, de így összezárva különösen zavaróan hatott.

– Mi a terv? – kérdezte Zsófi.

– Honnét tudjam, hogy melyik taxitársaságot hívtam? – kérdezte Max ingerülten, mint aki meg sem hallotta a kérdést. – Zolit kérdezd, az ő telefonja tud mindent. – Hatásszünetet tartott, és amikor Zoli ellenkezni akart volna, megszólalt. – Ja, nem tudja megnézni, mert nincs nála. Látod, bütyök, ez a különbség kettőnk között. Én akkor se tudnám elhagyni, ami nekem a legfontosabb, ha akarnám – vigyorgott, és Zsófi tudta, hogy megint az ágyékát markolássza.

– Mi a terv? – kérdezte Zsófi hangosabban.

– Milyen terv? – kérdezett vissza Zoli.

– Hát, fiam, te még a nemzeti minimumnál is hülyébb vagy – vágta rá Max, és Zsófi elmosolyodott. Néha olyan igaza van Maxnak!

– Leteperjük és elszaladunk – felelte Doma.

Zsófi felszisszent.

– Igen, ez a tervem! – kiáltotta Doma. – Mégis mi legyen a tervem? Nincs fegyverünk, nincs semmink, azzal azért mégsem tehetjük ártalmatlanná, hogy Max ráböfög.

– Pedig... – kezdte Max.

– Ne kezd! – szólt rá Zsófi.

– És ha nem egyedül lesz? – tudakolta Zoli.

– Nem tudom.

– És ha van fegyvere?

– Akkor lelő minket.

– És ha nem tudjuk ártalmatlanná tenni?

– Akkor imádkozunk.

– Azt majd mondjátok, hogyan, mert én csak egy vallást tanultam az apámtól.

Doma nem akarta megkérdezni, helyette Zoli sétált bele a csapdába.

– Milyen vallást?

– Hát a rivallást – ütötte le Max magabiztosan a magasra feldobott labdáját.

– Gyerekek, ha én tudom, hogy ez lesz ennek a bulinak a vége, hogy Max szóvicceit kell hallgatnunk, miközben el vagyunk rabolva, én a Kleint ott helyben pofán verem, amikor meghív – panaszkodott Zoli.

– A Kleint attól függetlenül pofán lehet verni – jegyezte meg Max. – Sőt, kell.

– Egyetlen fegyverünk mégis van – szólalt meg Doma.

– Nocsak. És mi lenne az? – kérdezte Zsófi.

– A meglepetés. Mármost annak az ereje – felelte Doma. – Ha bejön, úgy kell tennünk, mintha aludnánk, aztán ráugrunk, és...

– ...ő ledob a hátáról és beveri a pofánkat? Erre gondoltál? – tudakolta Zoli, és Zsófinak elege lett a fiú nyafogásából.

– Van jobb ötleted? – emelte meg a hangját éppen csak annyira, hogy mindenki komolyan vegye. Nem szerette, amikor ezt a hangját kellett használnia, és jó ideje nem is tette, amiben nem kis szerepe volt a nagynénjének meg a nő két hülye fiának. – Mert ha van, akkor szerintem mindenki csatlakozik hozzá *blindben*, hogy azt csináljuk. E helyett. Na? Van? Ötlet vagy valami? – Hallgattak, Max halkán röhögött. – Gondoltam.

– Hajrá! – mondta Doma. – Max, te horkolsz! Zsófi, te az ajtóval szemben fekszel le, hogy azonnal meglásson, amikor belép! Zoli, te az ajtó bal oldalára állsz, én meg a jobbra!

– És mit csinállok?

– Ha földre került?

– És hogyan kerül a földre? Elgáncsolod?

– Milyen cipő van rajtad? – kérdezte Doma a lánytól.

– Nem mindegy az neked?

– Milyen a sarka? Magas sarkú?

– Kicsit.

– Kemény?

– Az enyém az kemény!

Tudomást sem vettek Maxról, de ez nem számított, mert ugyanúgy viselkedett, ha volt közönsége, ha nem.

– Kemény – válaszolta Zsófi. – A tiednél keményebb – szólt oda Maxnak, ám azonnal megbánta, hogy reagált a fiú heccelésére, mert az

máris belekezdett:

– Kicsi mucuskám, az én farkamnál keményebb semmi nem lehet, de tudom, hogy nem hiszel nekem, gyere csak ide, nézd meg Max bácsi...

– Te, azt az apád hogyan intézte el – kérdezte Doma –, hogy gimnáziumba kerülj? Adott valakinek egy libát? Vagy kihozta a börtönből? Vagy bezáratott valakit?

– Egyszerre mindhármat – vágta rá Max, és éppen folytatta volna, amikor az ajtón túlról léptek döngése hallatszott, majd ugyanaz a dal:

– *Hé, fiúk! Hol van a kapitány?*

Max azonnal horkolni kezdett, Zsófi a földre gömbölyödött, és a sötétben pont annyit tudott kivenni, hogy Zoli az ajtó bal oldalára állt, Doma meg a jobbra, kezében a lány cipőjével. A lányon furcsa borzongás futott át, amint felidézte, hogyan ért össze a kezük, amikor odaadta a cipőjét.

– *Kabin sötét falán, vérrel felírva áll, november elsején, itt járt a Vad Halál.*

ÖT

Max minden gond nélkül tudott úgy horkolni, mint aki valóban alszik, és volt annyi esze, hogy ezt ne ülve tegye, sőt arcát az ajtó felé fordította, nehogy lemaradjon a mókáról, mert nem akármilyen mókának ígérkezett, ahogy az a nyápic megpróbálja hókon csapni a kredencet.

Szemét egészen összeszűkítette, mert nem akarta, hogy esetleg megcsillanjon rajta valami fény, amikor kinyílik az ajtó.

Szűkíthette, amennyire csak akarta, mert rögtön elkerekedett, amint megpillantotta, ki lép be a pincébe.

Ugyanis nem az időközben Alvareznek keresztelt kredenc töltötte be az ajtókeretet, hanem egy nála jóval alacsonyabb férfi. Akkora lehetett, mint ők, talán egy-hetven, egy-hetvenöt, a pisztoly viszont, amely a kezében lógott, legalább húsz centi hosszú volt. Mögötte azonban Alvarez, a kredenc magasodott, akár egy élő hegy.

Max horkolás közben nyelt egyet, amire ismeretei szerint rajta kívül senki sem volt képes anélkül, hogy megtörje a hortyogás ritmusát.

– De ha nem csinos a lány, én széjjelrúgom a tököd – jegyezte meg alapvetően barátságosan az alacsonyabb férfi.

– Nézzed csak meg, főnök, odavaló kis dög, biztos nagyon fog sikongatni közben! Mindig azt szokták – felelte Alvarez.

– Tüzes?

– Amilyennek szereted, főnök.

– És a többiek?

– Hallgassad csak! – morogta a kredenc. – Alszanak.

- Pedig már fel kellett volna ébredniük.
- Adtam nekik eleget.
- A lány is alszik?
- Mint a bunda.
- De úgy nem szeretem.
- Akkor felpofozom. Attól mindig felébrednek.

Az alacsonyabbik férfi, aki kicsit jobbra dőlt, mintha a jobb vállán egy félig teli cementes zsákot cipelt volna, intett a kredencnek, aki megindult befele. A főnöknek nevezett férfi lazán tartotta a kezében a pisztolyt, a másikkal meg a sliccét kezdte húzogatni.

Max nyelt egyet.

Doma is igencsak meg lehetett lepve, mert úgy állt ott, mint akinek a csaja éppen felemeli a sorompót, hogy még a vonat előtt átérjen.

Zolira elég volt egy pillantást vetnie, és látta, hogy vele aztán tényleg csak sűrűbben vannak, de nem többen. Bár alig bírta kivenni a srác körvonalait, azt azért látta, hogy a válla beesett, és bármibe le merte volna fogadni, hogy a reggeleket nem fekvenyomással kezdi.

Max megint nyelt egyet, ezúttal nagyobb és erősebbet.

Az a hülye Doma ugyanis fogta magát, feje fölé emelte Zsófi cipőjét, aztán meglendítette a jobb kezét, és teljes erőből belevágta az alacsony férfi arcába.

A főszer orra akkorát reccsent, hogy Max behúzta a nyakát. Az anyádat, adjál neki!, morogta magában, mert most már nem látta értelmét horkolni.

Egyszerre nagyon sok mindent történt, és Max kezdte bánni, hogy azt a kólás nyálat szürcsölte, meg arról a bekapott bogyóról sem volt meggyőzve, amit a hátizsák egyik zsebének mélyéről kotort elő, és már nem emlékezett pontosan, hogy mire jó.

Hát arra, hogy lelassítsa, arra biztosan jó. Max cselekedni akart, csak azt nem tudta, hogy mit és hogyan. Éppen elég volt felfognia, mi történik.

Először az történt, hogy az alacsony férfi az orrához kapta a kezét, aztán elejtette a pisztolyt, végül olyan káromkodásban tört ki egy számára ismeretlen nyelven, hogy öröm volt hallgatni. Nézni már nem annyira, mert a pasinak szó szerint ömlött a vér az orrából, és lecsorgott a földre, miközben guggolva kereste a fegyverét.

Amit – a nap meglepetése – Zoli rúgott odébb, Doma felé.

Az Alvarez becenevű kredenc ekkor már Zsófi karját fogta, és annak ellenére sem engedte el, hogy Zsófi ezt igazán szerette volna, és ennek hangot is adott.

És ekkor megállt az idő. De tényleg.

Komolyan.

Frankón.

Max úgy érezte magát, mint egy kaméleon, amelyik a két szemét egymástól függetlenül képes mozgatni.

Egyik szemével a kredencet figyelte, aki Zsófit a hajánál fogva húzza, a másikkal meg a vérző orrú férfit, amint a fegyver után kotorászik. Már csak az hiányzott, hogy valaki felkapcsolja a villanyt, mert a látvány díszkivilágításban még gyönyörűbb lett volna.

Zoli a vérző orrú mögött állt töketlenül, az a nyápic Doma meg végre összeszedte magát, és felkapta a fegyvert. Alvarez ettől csak idegesebb és elszántabb lett, hatalmas léptekkel közeledett Doma felé, aki erre felemelte a fegyvert, és a kredencre fogta.

– Nem mozdul! – szólt neki, és Max majdnem elröhögte magát, de aztán eszébe jutott, hogy Doma talán mégis tudja kezelni a fegyvert, elvégre az anyja magánhekus, a kérdés csak az, hogy meg meri-e húzni a

ravaszt.

A kredenc ment előre, mint az úthenger, Zsófi visított, Zoli meg úgy nézett ki, mint akinek most vágták bele a tabletjét egy vödör többnapos takonyba.

Doma kibiztosította a fegyvert.

A kattanas hangja visszhangzott a kopár helyiségben.

– Megállni!

A kredenc megállt.

– Elengedni – közölte Doma remegő hangon.

Alvarez úgy ejtette el a lányt, hogy az beverte a fejét a betonpadlóba.

Max nem ismerte Domát annyira, hogy tudja, mire képes egy töltött és kibiztosított pisztollyal a kezében, de szerencsére Alvarez sem, így a kredenc megállt, és Max mindent megadott volna érte, ha láthatja a pofáját. A vérző orrú ekkor Doma felé mozdult, csak hogy Zoli – a Zolika, a beszari Zolika, ezt senki se hiszi majd el – egyszerűen a pasi mögé lépett, és kirúgta a lábát, mire az eldőlt, rá a könyökére, így most már kétszeresen volt miért jajgatnia.

Ami akár vicces is lehetett volna, de nem volt az. Minden volt, csak nem vicces, jöllehet Max próbálta akként felfogni a helyzetet. Az egész csak egy nagy vicc, hát akkor röhögni kell rajta, nem?

Max megrázta a fejét, és a falnak támaszkodva talpra állt, mialatt a kredenc meggondolta magát, és újra Doma felé indult, aki egy rövid pillanatig tartotta magát, de Alvarez olyan határozottan közeledett, hogy végül hátrálni kezdett. A pasast már csak két lépés választotta el Domától és a fegyvertől.

A vérző orrú bezzeg már nem a sliccében nyúlkaált, hanem a fura szögben álló könyökét fogta, és vicsorogva hörgött a kredencre:

– Kapd el őket!

Alvarez el is kapott volna mindenkit, ha Zsófi át nem karolja hátulról a lábát. A kredenc akkora svunggal haladt, hogy egy pillanatra megállt dőltében, végül rázuhant a vérző orrúra, és Zolikának végre leesett, hogy az ajtó nyitva áll.

Max is oda indult, remekül haladt, kezét nyújtotta Zsófinak, felsegítette, mire Doma intett Zolinak, aki kirohant a nyitott ajtón, utána Doma, majd őket követte Zsófi, és Maxnak megint vigyorra húzódott a szája, ahogy elképzelte magában, mit mond majd a haveroknak, hogyan számolt le a két gengszterrel, akár Raylan Givens a betépett hillbillykkel, és lépett ki aztán a budai hegyekben a pinceajtón, hogy a többieknek utat mutatva elvezesse őket az első buszmegállóhoz. Mert az rohadt biztos, hogy az életben többet taxiba nem ül, ha innen kilép!

Csakhogy pont ez nem ment. A kilépés. Doma már az ajtón kívül volt, Zoli szokás szerint tétovázva álldogált, annyi esze se volt, hogy rohanjon, Zsófi pedig éppen kifelé tartott.

Max tisztán látta, mit kell tennie.

Megkerülni a két, földön fekvő embert, kilépni az ajtón, majd rájuk vágni, de úgy, hogy az életben ki ne lehessen többé nyitni, aztán rohanni le, a hajnali budai lejtőkön.

Minden rendben ment egészen a megkerülésig. Max ugyanis megbotlott. Maga is nehezen ismerte be, hogy a feje, az valahogy nem volt rendben. Először megsédült, majd megtántorodott, végül megbotlott és elesett.

Látta magát, amint barom módjára dülöngél és billeg, hogy aztán egyenesen rádőljön a kredencre, aki éppen ekkor kezdett el feltápáskodni. Max súlyától azonban újfent elterült a földön, Max pedig már akkor tudta, hogy esélye sincs felállni, amikor rázuhant Alvarez

hátára. Úgy forgott körülötte minden, mint amikor életében először (és utoljára) ült a hullámvasúton, tudta, hogy hol van, és mi történik vele, a teste azonban nem engedelmeskedett, és ekkor még az is megfordult a fejében, hogy ezt az egész baromságot az emberrablással meg a pincével meg Alvarezzel csak álmodja, mert a tablettával meg a koktéllal olyan trippe vett jegyet, amelyen még soha nem utazott.

Ahogy a kredenc megfordult, Max beverte a fejét a padlóba, pont úgy, ahogy Zsófi pár perce – vagy pár pillanat volt csupán? –, csak hogy ő már nem tudott felállni, mert az ütéstől, a triptől vagy mindkettőtől nyálszerű köd ereszkedett lassan a szeme elé, és búcsúzóul annyit látott a világból, hogy hárman állnak az ajtóban, három alak, egyik töketlenebb mint a másik, az egyik mintha feléje mozdulna, de a többiek magukkal rángatják. Az ajtón beáramló fény pont olyan volt, mint a filmekben az alagút vége, és igen, mintha Kurt Cobain integetett volna neki a túloldaltól, oldalán Amy Winehouse-zal meg Lady Gagával, aki sokkal jobban nézett ki, mint a legutolsó koncertjén, most ugyanis egyáltalán nem volt rajta ruha. Hívogatón nyújtotta feléje a kezét. Kurt Cobain hangosan röhögött, Amy Winehouse meg alig bírt állva maradni, úgy potyogtak a könnyei a nevetéstől. Lady Gaga azonban csak a karját nyújtogatta feléje, akár egy hosszú és fehér kígyó.

HAT

Zoli nem bírta abbahagyni a röhögést, és Doma is vele röhögött volna, ha nem bóg le annyira nemcsak Zoli és önmaga, de még Zsófi előtt is.

– Budai hegyek! – csapkodta a térdét Zoli. – Ez neked a budai hegyek. Vagy a Börzsöny – mutatott az előttük elterülő pusztára, amelynek a végét csak azért nem látták, mert a hold fénye nem volt elég erős.

– Ez most tök mindegy – jegyezte meg Zsófi. – Vissza kell mennünk Maxért – mutatott az ajtóra, amit még pont időben vágtak és zártak be Alvarez és főnöke előtt.

– És mit csinálunk azokkal a fickókkal? Megcsiklandozzuk őket? – kérdezte Doma a bezárt ajtóra pillantva, aztán leült a pincébe vezető lépcsőre.

– Nem értem, hogyan találod meg reggel a fogkefédet, ha ennyi eszed van csak – mutatott Zoli a pisztolyra. Doma ekkor vette észre, hogy a fegyver még mindig nála van. Felemelte a kezét, meggyőződött róla, hogy nincs kibiztosítva, aztán találmra elhajította.

– Mit akarsz, lőjem le őket? – fordult Zoli felé.

– Akár.

– És ha valamelyik meghal? – kérdezte Doma, és hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát, noha tudta, hogy kapitálisat tévedett, és nem órák kérdése a hazajutásuk, hanem annál sokkal több, ráadásul ismeretlen, és feltehetően ellenséges terepen. – Azt hiszed, hajlandó lennék akár csak kockáztatni is, hogy megöljek valakit?

– Miatta vagyunk itt – hátrált meg gyorsan Zoli.

– Max miatt?

A bezárt ajtó mögül dörömbölés és rugdosás hangja hallatszott, és Doma csak remélni tudta, hogy nem Maxot rugdalják, még akkor is, ha tényleg miatta kerültek ide. Ebben az egyben Zolinak igaza volt.

– Akkor hagyjuk itt?

– Nem tudom, ti hogy vagytok vele – felelte Doma a pinceajtó felé sandítva –, de szerintem futni kéne. Elfele.

– Elfele?

– Vagy szerinted visszamenjünk? – mutatott Doma a háta mögé.

– Egyetértek – bólintott Zsófi, és felállt a legfelső lépcsőfokra. Alakját egyszerre rajzolta körül és emelte ki a hold derengő fénye, mire Doma azon kapta magát, hogy semmi másra nem gondol, csak a lány vékony csípőjére, hosszú, enyhén hullámos hajára, hattyúszerű nyakára és hosszú combjára, meg arra, amit azok a combok rejtnek.

– Szaladjunk! – pattant fel gyorsan, és majdnem fellökte Zolit, aki szintén megbabonázva bámulta a lányt, csak éppen oldalról.

– Jó, de ne arra – mutatott balra a lány. A távolból kocsik közeledtek. A lámpák egyelőre csupán kis pontok voltak a távolban, de Doma úgy tippelte, hogy öt perc múlva éppen a ház előtti porban fékeznek le. És azt nem akarta megvárni. Nem tudhatta, hogy kik és milyen céllal ülnek az autókban, de akár fogadott is volna abban, hogy nem a felmentő sereg érkezik értük. A felmentő seregekről két dolgot tanult meg. Egy: nincsenek. Kettő: ha mégis vannak, soha a bűdös életben nem akkor érnek oda, amikor szükség lenne rájuk.

Körbepillantott. Ahogy körbejáratta a szemét, a nyelőcsövében duzzadó ólomgombóc lassan lecsúszott a gyomrába, és görcsbe rántotta.

Semmit sem látott.

És nem azért, mert sötét éjjel volt, beesett horpaszú félholddal.

És nem is azért, mert a hold fényét mindennek lehetett nevezni, csak erősnek nem.

Azért nem látott semmit, mert nem volt mit látni.

A jobb napokat látott családi házat leszámítva a látóhatár látható és kivehető részén nem volt semmi. Egy marha nagy síkság közepén álltak, távol mindentől. A kocsik meg közeledtek. Egyre jobban. Félő volt, hogy ha az eredeti terv szerint nekiállnak szaladni, a kocsik fényszórójának pászmája bármikor elérheti őket, és akkor mindennek vége. Doma nemcsak sejtette, hanem bizonyosan tudta: ha megint a kezük közé kaparintják őket, akkor...

– Gyertek! – intett a többieknek. – *Gyertek már!*

– Hova?

– Mindegy, csak el a kocsik lámpája elől!

Hogy még egy fát sem voltak képesek ültetni!, mérgelődött magában Doma, amint megkerülték a házat, ahol egy melléképületet találtak – magyarul disznóólat –, és a ház oldalához simultak. Zoli dugta ki a fejét a sarkon és pillanatról pillanatra növekvő ijedelemmel közvetítette, hogy mikor érnek oda a kocsik.

– Szerintem négy perc – nyögte.

– Mi lesz, Sherlock? – kérdezte Zsófi, és Doma nem tudta eldönteni, hogy ugratja-e, vagy sem. Akár ugrathatta is, hiszen a lány viselkedett a legnyugodtabban közülük, vagy legalábbis nem mutatta, hogy ideges lenne. – Merre szaladjunk?

Doma agya sebesen járt. Anyám mit tenne?, ez volt az első gondolata. Anyám mit tenne? Bármilyen ciki is, ezen pörgött az agya. Anyám... Csakhogy Doma nem tudta, az anyja mit csinálna, noha simán el tudta képzelni, hogy ilyen helyzetbe kerül, lévén magándetektív volt, még hozzá a temperamentumosabb és kiszámíthatatlanabb fajtából.

Ha nem szaladhatnak el, akkor...

– Szerintetek van valaki a házban?

– Nem tudom – felelte Zoli –, de már csak két perc.

Az összes filmben, amit Doma látott, meg az összes könyvben, amit olvasott, meg az összes játékban, amit játszott, a főhős mindig ott szokta elcseszni a menekülést, hogy zárt helyre bújt el az üldözői elől. Ezt pontosan tudta, ahogyan azt is, hogy két lehetőségük van. Vagy nagyon gyorsan ásnak egy lyukat, és beledugják a fejüket, vagy...

– Bemegyünk. Gyertek!

Azzal megfogta a hátsó ajtó kilincsét, és lenyomta. Az ajtó engedett, és Zoli olyan gyorsan termett mögötte, hogy szinte belökte az épületbe. Doma nem nézett körül, nem érdekelte, milyen a berendezés, és hogy van-e fürdőszoba. Ha valaki lett volna az épületben, régen a pincébe zártak segítségére sietett volna.

Doma a padlásfeljárót kereste. Az épület tetejét látva egyértelmű volt, hogy nincs nagy padláster, és éppen ebben bízott. A mosókonyhából nyílt egy ajtó az előszobába, amelyre az összes helyiség fel volt fűzve. Doma felidézte magában nagyanyja házáat a Tisza-tó mellett. A padlásajtónak egy kiszolgálóhelyiségben kellett lennie. Az pedig csak az épület hátsó részén lehet. Intett a többieknek, hogy kövessék. Az első ajtó egy szobába nyílt, gyér berendezése dohos volt, kopott, és a székek kárpitja több helyen elszakadt. Vele szemben nyílt egy másik helyiség, ebben két ágy állt, és az egész leginkább egy szamárfészekhez hasonlított. Doma szeme végigpásztázta a mennyezetet. Semmi.

Utána egy mosdó következett, majd a vécé. Aztán a másik oldalon egy spájz. Sehol egy padlásfeljáró.

– Barom állat! – szaladt ki belőle. – Gyertek! – Azzal megfordult, és

majdnem feldöntötte Zsófit és Zolit. – Barom állat.

A mosókonyha sarkában ott volt a lehúzható padlásajtó. Doma gyorsan bezárta az udvarra nyíló ajtót, a kulcsot zsebre tette, aztán a nyakába vette Zolit, hogy elérjék az elszakadt zsinórt. Zoli rántott egyet rajta, aztán még egyet. Por szóródott a földre. Zsófi azonnal odanyúlt a partvisért és elsöpörte. Okos lány, gondolta Doma. Hogy ne hagyjunk nyomot magunk után. A lépcsőt nem húzták le teljesen. Elsőként Zoli kapaszkodott fel rajta, aztán Doma bakot tartott Zsófinak, majd a seprűvel elsöpörte a közben lehullott port, végül megfogta Zoli kezét, és felhúzta magát.

Ahogy a helyére kattant a padlásajtó, nyílt is a bejárati ajtó, és férfiak erőteljes és erőszakos kiabálása töltötte be a semmi közepén álló ház legapróbb zugát is.

– Csak a gerendákon és mezítláb – suttogta Doma, és a sarokba mutatott, a tető és a földem találkozására, ahol mintha nejlon feküdt volna összegyűrve.

Magukra húzták az építési fóliát, és Domának nem a mellette kuporgó lány töltötte be minden gondolatát, hanem a por, amitől könnyezni kezdett a szeme, az orra meg viszketni, és ami ott roszogott a foga alatt. A por, amire tizenkét éves kora óta allergiás volt.

Éppen tüszenteni akart, amikor nem is olyan távolról pisztolydörrenést hallottak.

Mindhárman egyszerre rezzentek össze, a fólia tompán zizegett rajtuk.

– Lelőtték Maxot – suttogta Zoli.

HÉT

Domának a torkában dobogott a szíve. Zoli akkora marhaságot mondott, hogy nem igaz. Miért lőtték volna le Maxot? És miért éppen Maxot?

Nagyjából ugyanazért, felelte meg a saját kérdését, amiért itt vagyunk. És miért vagyunk itt?, firtatta magában.

Nem tudom. *Nem tudom.*

De ha tényleg lelőtték Maxot, akkor...

A padlásajtó nagy svunggal kinyílt. Porfelhő rebbent fel a nyomában. Valaki köhögött. Doma úgy érezte, soha az életben nem küzdött még annyira semmiért, mint most azért, hogy ne tüsszentsen. Mert az itt és most a véget jelentette volna. Az inger belülről csavarta az orrát, akár egy kígyó, amely lassan mászott be egyszerre mindkét orrlyukán. Eleinte csak birizgálta, ám amint egyre beljebb jutott, úgy erősödött az inger, mintha ezernyi apró kéz bökődött volna ezernyi apró tút az orrüregébe.

Befogta az orrát, behunyta a szemét, arcát felfújta, és várt. Hallgatózott, ahogy a többiek.

Nem elég, hogy tüsszentenie kellett; nem elég, hogy a fólia alatt megrekedt a levegő, és testük kipárolgása pillanatok alatt szaunává változtatta rejtekhelyüket; nem elég, hogy az oldalába tégladarab fúródott, Zoli nagyon halkán nyüszíteni kezdett. Mint egy szűkölő kis állat, akár az eggyel korábbi macskájuk, aki mindig pánikba esett, ha éhes volt, és ilyenkor egészen vékony és magas hangon, alig hallhatóan sipákolni kezdett. Üveghangon sikkantgatott a macska, ahogy Zoli is üveghangon sikkantgatott mellette.

Aztán hirtelen elhallgatott. Doma inkább érezte, mintsem látta, hogy Zsófi megfogja Zoli kezét, és türtőztetnie kellett magát, nehogy felugorjon és rákiabáljon a lányra, amiért annak a puhapöcsnek a kezét fogja. Ha Zolin múlt volna, még mindig a pincében rohadnának. De nem rajta múlt, mire Zsófi kinek a kezét fogja? Zoliét. Nem az övét.

Durva, erőszakos férfihangokat hallott, kettőt is. A hangok öblösek voltak, faragatlanok, nyerseks, és a hozzájuk tartozó lábak feléjük dübörögtek.

Mindannyian összehúzták magukat. Zoli már nem nyüszögött, csak remegett. Doma az orrát csavaró tüszögés elfojtásával küzdött. Egyedül Zsófi maradt nyugodt és mozdulatlan.

A vaskos, nehéz léptek döngve közeledtek feléjük.

Doma fején átfutott a gondolat, hogy talán azért ilyen nyugodt, mert megbénította a félelem. Ahogy Zolit is. És Zsófi ezért megfogta a Zoli kezét, és...

A léptek pont előttük álltak meg.

Egy láb belerúgott a nejlomba.

Aztán még egyszer.

Majd még egyszer.

És utoljára.

A férfinak szerencsére nem volt annyi esze, hogy mélyen benyúljon a ragaljába, már ha egyáltalán tudta, hogy érdemes ott keresgélnie, mert elég nagy ahhoz, hogy akár többen is elbújjanak benne. Ő is csak azért tudta, hogy így hívják a földém és a tető találkozását, mert az anyjával többször is elmeséltette, hogyan találta meg egy régi ház padlásán elrejtve egy második világháborús katona pisztolyát a pisztolytáskával, a történetekkel meg egy Piroska nevű lány fényképével együtt. A ragaljába bedugva.

Ott, ahova ők bújtak, amikor felértek a padlásra.

Ott, ahol a férfi nem találta meg őket, pedig rugdalta a fóliát, meg is rángatta, de nem tudta, amit Doma tudott: legalább húsz négyzetméteres volt a nejlon, ami alatt elég alaposan el lehet bújni.

A távolból kiáltás hallatszott.

Az előttük álló férfi káromkodott valamiféle ismeretlen nyelven, ami akár orosz, akár lengyel, akár román vagy valami hasonló lehetett, majd ráköpött a fóliára, szólt a társának, aki a padlástér másik felében keresgélt, majd elsiettek. Az ajtót nagy csattanással eresztették le maguk mögött.

A por még el sem ült, Doma máris kibújt a fólia alól, és a tető végében lévő kis nyíláshoz sietett, amely a főbejárat fölött helyezkedett el. Talán várnia kellett volna még egy kicsit, de tudni akarta, mi történik az udvaron. Óvatosan lépkedett, nehogy a zaj felkeltse valaki figyelmét odalenn.

A nap első sugarai már megfestették az ég alját, és Domát egyszerre rettentette el az előtte elterülő végtelen semmi és a három fekete autó látványa a körülöttük várakozó férfiak gyülekezetével, akikben fekete hajukon túl az volt még a közös, hogy egyszerre fogyhatott el a borotvahabjuk.

A férfiak egy két lábon járó olajshordó köré gyűltek, és felülről nézve olyanok voltak, mint a lelkes ovisok az óvó bácsi mellett. Az olajshordó olyasféléképpen nézett ki, mint valami képzeletbeli viking főnök, aki ha kell, egymaga dobja át a szomszéd faluba az ellenségeit és azoknak a barátait. Doma úgy látta, mintha a férfit kellemetlenül érintené ez az egész felfordulás, és valójában mélyen sajnálja, hogy törött kezű alacsony embere, aki meg akarta erőszakolni Zsófit, akkora pofont kevert le Maxnak, hogy a fiú eldőlt, akár egy harmincéves tölgyfa

az erdőirtás napján. Alvarez pedig kedélyesen hátba rúgta.

Az a hülye Max csak feküdt a porban, vérzett az orra, folytak a könnyei, de egyedül felállt, mire Alvarez elkapta és bevágta az egyik Audi csomagtartójába.

– Megérdemli – szólalt meg mellette Zoli, és Doma a hangtól annyira megijedt, hogy hátrahőkölt, és beverte a fejét a falba.

– Baszd meg! – sziszegte Doma a másik felé.

– Vagy inkább Max bassza meg – ismételte a fiú. – Miatta vagyunk itt.

– Ezt meg honnan tudod?

– Miért, szerinted nem? – kérdezte Zoli. Arca megnyúlt, koszos volt, ingujja elszakadt, hajába pókhálók ragadtak. – Vagy miatta? – mutatott Zsófi, aki még koszosan is lélegzetelállítóan szép volt, amint tőlük pár lépésre az egyik gerendának támaszkodott, és a ruhájáról verdeste le a port.

– Nem tudhatom.

– Mekkora egy hülye vagy! – rivallt rá Zoli, és Domának megfordult a fejében, hogy a fiú szájára tapasztja a kezét. Csak azért, mert a lenn álló autók motorja járt, még simán meghallhatták volna őket. – A Max apja nem büntetőügyvéd! Hanem maffiaügyvéd! – sziszegte alig hallhatóan Zoli.

– Tényleg, Zoli, honnan veszed? Hogy éppen Max miatt? – kérdezte Zsófi.

– Most véded? Pont őt? Pont te?

Doma sóhajtott, ám Zolinak igaza volt. Amióta Zsófi az osztályukba került valamikor őszi végén, Max megállás nélkül hajtott a lányra, de olyan otromba és gusztustalan módon, hogy Doma nem is értette, Zsófi miért hagyja. Max nem a kifinomult modoráról és társasági humoráról volt közismert, és néha olyan megjegyzéseket tett a lányra, amitől

kinyílt volna a bicska nemcsak Doma, hanem a többi fiú zsebében is. Max rendszeresen ecsetelte, miként viselkedne a mackója Zsófi málnásában, hogyan harapdálná véresre az alsó ajkát, csak hogy Max még egy kicsivel tovább sütögesse a kolbászat a meleg sütőjében, vagy hogy...

– Attól, mert egy hülye, még nem biztos, hogy őmiatta vagyunk itt.

– Őt véded – csóválta a fejét hitetlenkedve Doma. – Maxot véded.

– Nem – szólt rá hidegen a lány. – Azt védem, aki nem tudja megvédeni magát. Mert a háta mögött nagy a pofátok, de szemtől szembe nem csináltok soha semmit.

Ebben is igaza volt, tízes skálán egy erős tizenegyessel, mert Maxszal senki sem vette fel a kesztyűt. Mindegy, hogy azért nem, mert tartottak tőle, vagy azért nem, mert senki sem vette komolyan a hülyeségeit, hiszen azt sem lehetett tudni, hogy ő maga komolyan gondolja-e őket. Mindenesetre ugyanannyian utálták Maxot, mint ahányan szó nélkül hagyták a baromságait. Néha egy-egy tökösebb lány lekevert neki egyet, amitől Max csak még jobban tűzbe jött, de a fiúk – és ezt Doma szégyellte is maga előtt – hagyták szabadon garázdálkodni, az osztályfőnökökről meg a tanárokról nem is beszélve. Mindenki tartott tőle, mert az apja híres ügyvéd volt, jóllehet soha nem szerepelt a tévében.

Az udvaron álló autók közül kettőnek felbőgött a motorja. Kilestek az ablakon. A két Audi hátsó kereke belemart a poros útba, és óriási porfelhőt kavartak, ennek ellenére Doma ki tudta venni a hátul haladó Audi rendszám tábláját, amelynek csomagtartójába Maxot dobták, és amelynek hátsó ülésére Alvarez meg törött kezű társa ültek be.

Ha eddig rossz volt a helyzet, akkor mostantól kezdve még rosszabb lett.

Doma azon gondolkodott, elmondja-e a többieknek, milyen

rendszám táblát látott a kocsin, de végül úgy döntött, hogy nem teszi.

A porfelhő elült. Egy autó maradt csak, meg két ember. Meg a közvetett bizonyíték arra, hogy mennyire távol állt az igazságtól, amikor azt tippelte, pár órára lehetnek csak Pesttől.

NYOLC

Mivel az Audihoz tartozott két ember is, úgy kellett lejutniuk a padlásról, hogy ne vegyék észre őket. A padlásajtó kinyitása olyan zajjal járt, hogy arra mindenképpen felfigyeltek volna.

Domának egyelőre nem volt ötlete, és meglehetősen mérges volt magára, amikor a némiképpen lenyugodott Zoli rámutatott a tetőre:

– Kibontunk pár cserepet, és valaki leereszkedik. Aztán belülről kinyitja a többieknek a padlásajtót.

– Nincs hozzá kedvem, de megteszem – vágta rá Doma azonnal, és gyorsan nekiláttak, hogy megvizsgálják, hol kellene megbontani a cserepeket. Egy ideig halkán vitatkoztak, aztán amikor végre megegyeztek, Zsófi szólalt meg.

– Te akarsz ott kibújni? – kérdezte Domától.

– Én – felelte a fiú.

– Vagy én – vágta rá Zoli, mert ő sem akart lemaradni.

– Hát, egyikőtök sem egy testépítő, de ezen még így sem fértek ki – mutatott a lány a tetőléc közötti részre.

– Ööö... – nyögte Doma. – Majd megoldom.

– Tudod mit? – mosolygott rá Zsófi, bár jó kedélynek nyoma sem volt a mosolyában. – Majd én előremegyek, aztán jössz és megoldod. Mert veletek ellentétben én át tudok bújni a két lécz között.

– Jó, tegyük fel, hogy átférsz – vitatkozott Doma, jóllehet Zsófi minden nőiessége ellenére filigrán volt –, de utána? Hogyan ugrasz le? Mit csinálsz?

– Azt hiszed, csak te sportolsz, kistigris? – mondta Zsófi, és Doma meg mert volna esküdni arra, hogy incselkedett vele.

Óvatosan lebontottak hat cserepet, egészen a tető szélénél, a ragalja fölött, aztán Zsófi egy gumival összefogta a haját, kipréselte a fejét, szétnézett, majd visszahúzta, és a fiúk kezébe kapaszkodva először a lábát tolta ki a tetőre, aztán a combját, utána a fenekét, majd a mellkasát, végül a fejét. A fiúk ámulva nézték, hogyan tűnik el a lány a résben. Doma is ki akart kukucskálni, hogy lássa, Zsófi mit csinál, de a füle elakadt a lécek között. Zavartan Zolira nézett, akinek egy perccel később sikerült ugyan kidugnia a fejét, de visszahúzni már alig bírta.

Jó pár, őrjítően lassan múló perc elteltével kinyílt a padlásajtó. Doma felugrott, és Zoli még a nyakát is behúzta, amikor a fiú nagy lendülettel beverte a fejét az egyik gerendába. Ettől megtántorodott, belebotlott pár ottfelejtett téglába, és ha Zoli nem kapja el, teljes testével elvágódik.

Doma gyorsan lerázta magáról Zoli kezét, ám a padlásajtó felé pillantva nem egy rosszarcú, borotvátlan alakot pillantott meg, hanem Zsófit, aki a fejét csóválva figyelte őket.

– Mit csináltál velük?

– Én? Semmit – felelte a lány, azzal eltűnt a padlásfeljáróban. Doma a fejét tapogatva utánasietett, nyomában Zolival.

Zsófi a konyhában bukkantak rá, amint a förtelmes konyhaszekrénynek támaszkodva állt, kezében egy üveg ásványvízzel, amelyen cirill betűk virítottak.

– Mit csináltál velük? – ismételte Doma.

– Tényleg semmit – válaszolta a lány, és nagyot kortyolt a vízből. – A szagukból ítélve, szerintem berúgtak, mint a disznók, és az egyik szobában alszanak. Csak az ajtót kellett rájuk zárnom – dobott az asztalra egy kulcsot.

Zoli félrenyomta Domát, a mosatlan edényekkel és túlcsondult hamutálcákkal teli étkezőasztalhoz lépett, felkapta az ott fekvő Marlborót, és ügyetlen mozdulattal rágyújtott egy szálra.

– Úgy fogod azt a cigarettát, mint kurva a liliomszálat – jegyezte meg Doma, de Zsófi tekintete belefagyasztotta a szót.

– Tudod is te, milyen egy kurva, főleg liliomszállal – mondta a lány, majd az asztalra tette az üveget, és felkapta a slusszkulcsot a Marlboro mellől.

– Miért, te tudod? – pördült meg Zoli, majd köhögni kezdett, mert mélyebbre szívta a füstöt a kelleténél.

– Gyerünk már! – pörgette meg Zsófi a kezében a slusszkulcsot. – Tud valaki vezetni?

– Egy kicsit – felelte Doma.

– Én egy kicsivel jobban – kontrázott Zoli.

Felkaptak egy-egy üveg ásványvizet, Zoli zsebre vágta a cigarettát, és mielőtt kiléptek volna a konyhából, Doma még egyszer körülnézett a helyiségben.

– Mit keresel? – kérdezte Zsófi.

– Pénzt. Telefont. Ilyesmit.

Mert az nem volt náluk. Se pénz, se telefon, se papírok, se iratok, se semmi. És ez csak most tudatosult Domában, amikor végre kiszabadultak. Semmijük sincs. Egy százasuk sem, hogy vegyenek három zsemlét. Semmi.

– Ha tele az Audi tankja, akkor akár Pestig is eljuthatunk – legyintett Zoli.

– Induljunk!

A két részeg maffiózó a hátsó szobában aludt, és arra sem ébredtek volna fel, ha csapkodják a kocsiját, de nem tették. Óvatosan húzták

be maguk után az ajtót. Miután Zoli beült a volán mögé, Doma melléje csúszott, hátul meg Zsófi helyezkedett el, és rutinosan bekötötte magát. Az A8-as búzlott a cigarettától. A bőrülések úgy magukba szívták a bagó meg az izzadság szagát, hogy a gyomruk majd felfordult tőle. De még mindig jobb volt, mint gyalogolni. Zoli előrehúzta az ülést, bedugta a kártyakulcsot a helyére, mire az autó dorombolni kezdett, akár egy öreg macska. A hangszóróból Boban Markovi tangóharmonikás-trombitás-dajdanászós muzsikája robbant a fülükbe. Zoli ügyetlenül matatott a műszerfalon, hogy lejjebb vegye a hangerőt. Nagy nehezen megtalálta a megfelelő gombot.

– Haladunk? – kérdezte Doma.

– Haladunk – felelte Zoli, majd sebességbe rakta a kocsit, és lomhán elindultak. A visszafogott sebességet Doma az elején még csak értette, nem akarták felhívni magukra a talán már ébredező maffiózók figyelmét, de hogy utána miért araszoltak továbbra is negyvennel, rejtély volt előtte. Őt a többi fiúval ellentétben az anyja tanította vezetni, de nem sok kedve volt hozzá: anyja türelmetlen oktató volt, és energikus sofőr, aki imádta a kanyargós utakat, ilyenkor Doma állandóan a majrévason csüngött. Egyszer Vica, anyja kolléganője is odaültette maga mellé a kis Fiat 500-asába, de Doma olyan hülyén érezte magát a rózsaszínű kisautó volánja mögött, hogy inkább lefullasztotta a motort álltában, minthogy akár csak egy métert megtegyen vele.

Nem azt várta Zolitól, hogy lendületesen és sportosan vezessen, de az volt az érzése, hogy ha továbbra is ilyen lassan haladnak, akkor a házban maradt férfiak simán utolérrik őket egy lovas szekéren is, már ha ügetésre tudják ösztökélni a lovakat.

– Ennyit tud az autó? – hajolt előre Zsófi, hangjában azzal a kellemetlen éllel, amivel Doma nem tudott mit kezdeni. Mintha ez az

egész az ő hibája lenne. Mintha ő tehetne arról, hogy elrabolták őket, ide kerültek, meg minden. Hát nem. Zolinak igaza van: Max tehet az egészeztől, az ő apja véd maffiózókat, és saját kezűleg fogja valagba rúgni a Scorseset meg a Donnie Brascót meg a Keresztapát meg a Sebhelyes arcút, ha ezek itt nem maffiózók voltak. Annak a kretén Maxnak abból telik mindenre, hogy az apja ilyen embereket véd. Erre persze Max rögtön kekeckedni kezdene, hogy az ő apja nem véd, hanem képvisel, de hát mégis ki a fenét akar átverni? Pont őt? Akinek az anyja magándetektív? Ugyan már!

– Taposs már bele, a kurva életbe, Zoli, soha az életben nem érünk haza!

Zoli meglepő módon azonnal engedelmeskedett Domának, és érezhetően gyorsulni kezdtek a nagy semmiben. A háztól egy földút indult, azon döngettek, és a hatalmas batár rendesen megszenvedett a kátyúkkal meg a gödrökkel, Zoli ugyanis nem manőverezett, nem tekerte a kormányt; mintha minden tudása abban merült volna ki, hogy csak ült ott, mint egy vénkisasszony, aki ugyanazt a pudvás Toyotát vezeti negyven éve, a harmadikból negyedikbe soha az életben nem váltott, mert az isten elleni véték, és akinél abban merül ki a gyorsajtás fogalma, hogy az ötvenes táblánál negyvennel repeszt.

Doma a tájat figyelte, noha nem volt rajta mit figyelni. Mezők terültek el körülöttük, jobbra megművelt földek, itt kukorica, ott napraforgó, itt zöld izé, ott még zöldebb izé, amott egy tarló, emitt egy lerohadt traktor, középen meg egy széjjelszakadt szénabála. A táj minden volt, csak nem ismerős. Nem is tudta elképzelni, hogyan lehetne egy ilyen vidék bárkinek ismerős. Nincs egy hegy, egy domb, egy folyó, semmi sincs, csak síkság, és Doma még mindig nem akart szembenézni a nyilvánvalóval, amire oly sok jel utalt. Azt se nagyon értette, miért

titkolja a többiek előtt, hogy hol vannak. Talán ugyanazért, amiért maga előtt is. Nézte hát a felkelő nap fényében a zöld mezőket, és egyszer csak megpillantott egy nyulat, amelyik akkora volt, hogy maga se hitte.

– Láttátok, mekkora nyúl volt? – fordult a többiekhez.

– Ja – felelte Zoli. – Normális.

– Neked ez normális? – mordult rá Doma. – Egy ekkora nyúl? Kétszer nagyobb, mint a... a sima nyúl.

– Tudom, tudom – bólogatott Zoli, akibe kezdett visszatérni az élet. – És a foga is véres volt, és hajszál híja, hogy nekünk nem ugrott.

– Akkor is láttam – közölte Doma, majd a visszapillantóból Zsófi nézett. A lány komoran bámult maga elé, szép szeme fénytelen volt, szája egyenes, arca színtelen. Doma inkább nem szólt hozzá. Nem tudta, mit mondhatna neki. Vigasztalja, hogy minden rendben lesz? Amikor egyáltalán nem biztos? Mondja, hogy majd közösen megoldják? Amikor eddig legalább kétszer csúnyán besült?

Zoli kezdett ráérezni az autóra meg az útra, most már nyolcvanötöt süvítettek a poros úton, olyan gyorsan, hogy a fiú észre se vette az útkereszteződést a táblával. Doma megnyugodva fújta ki a levegőt.

– Állj csak meg! – kiáltott fel Zsófi.

Zoli a fékbe taposott.

– Mi az?

– Tolass vissza!

Zoli habozott.

– Rükvercbe rakod – mutatta Zsófi –, és akkor hátrafelé fogunk gurulni.

Zoli biztos káromkodott magában. Alig ötven métert kellett visszatolatniuk.

A fiú P-be húzta a váltót, aztán csak ültek ott mind a hárman, és

nézték a táblát, amelyen ez állt:

МАЂАРСКА 3km

KILENC

Pár percig csak ültek a kocsiban, amelynek járó motorja most már nem egy barátságos macska dorombolásaként hatott Zsófira, hanem halk és biztos fenyegetésként. Az a tábla úgy állt ott, mintha a bátyja egyik kedvenc kovbojfilmjéből vágták volna ki. Azokban a filmekben szokta a kamera perceken keresztül mutatni a táblát „Appaloosa”, „Yuma” vagy „Dodge” felirattal, ahogy a közeledő vihar szele lassan himbálja, a főszereplő meg úgy bámulja, mintha egy pucér nő pucér melle lenne. A jelenet alatt egy szál nyamvadt hegedű nyekereg, vagy egy félrehangolt gitár, esetleg egy szájharmonika – az a legjobb. A főhős ilyenkor igazít egyet a gatyáján, megsarkantyúzza a lovát, aztán beporoszkál a kocsmába, és rommá lő mindenkit, kivéve a főhősnőt, akit éppen az egyik aranyásó tart fogva a sarokban, de...

– Ez milyen nyelven van? – kérdezte Zoli. – És mit jelent?

– Ugyanolyan nyelven, mint a rendszám – felelte Zsófi, és Domára pillantott. A fiú szeme villant, most jött rá, hogy a lány is észrevette az autó felségjelét.

– Azaz?

– Te ezt sem nézted meg? Te semmit sem nézel meg? – hajolt előre Zsófi.

– Szerbül van – szólalt meg halkan Doma. – A kocsi rendszáma is szerb. SRB. Serbia. Az meg ott szerbül van kiírva, ami azt jelenti, hogy...

– Bakker! – kerekedett el Zoli szája, és egy pillanat alatt olyan falfehér lett, mintha beledugta volna a fejét egy vödör mészbe. – Hogy a

kurva életbe kerültünk Szerbiába?

– Úgy – dőlt hátra az ülésen Doma, karját lazán kilógatta az ablakon, és ha lett volna napszemüvege, hát feltolta volna a homlokára –, hogy a taxiban elkábítottak minket, aztán feltehetően beraktak egy furgonba, és idehoztak.

– De kik?

– Ha mindenképpen találgatnom kellene, akkor a szerb maffia.

Zoli szerencsére megkímélte őket attól, hogy megint a miértet firtassa, aminek túl sok értelme nem lett volna, hiszen Max miatt kerültek ebbe a helyzetbe, ezt Zsófi is tudta. Miatta ugyanis egészen máshova kerültek volna, és nem az emberrablók, hanem a rendőrök viszik el. Ráadásul egyedül, nem harmadmagával.

– És hogyan jutunk haza? – kapta hátra a fejét Zoli az ülésben, majd dühösen kivágta az ajtót, hogy kiszálljon, de Doma megragadta az ingét, és visszarántotta.

– Te idióta állat, ha most kiszállsz, soha nem jutunk haza! Elkapnak, ha nem húzunk el innen a francba.

Zoli tekintetében megint pánik villant, de most már Zsófi is beszállt, hogy megnyugtassa.

– Meg fogjuk oldani – mondta meglepően meggyőzően. Az ment neki. Mindig is ment, hogy erősebbnek mutassa magát, mint amilyen valójában volt. A pszichológus, akivel az eljárás elején beszélgetnie kellett, zavarba ejtően értelmes volt, és azt mondta, hogy alapvetően nincsen különbség a között, hogy erős-e, vagy csak hogy annak mutatja magát. Eddig igaza volt. Remélhetőleg ezután is az lesz. – Meg fogjuk oldani. Mi hárman, közösen. Oké?

– Zsófinak igaza van – engedte el Doma a fiú ingét. – Valahogy megoldjuk. A rendőrség... – kezdte, de a mondatot nem fejezte be, mert

hirtelen mintha megfagyott volna a levegő a kocsiban.

– Vagy nem? – nézett rájuk óvatosan Doma. Zsófi állta a tekintetét, Zoli azonban hirtelen összekapta magát, mély levegőt vett, sebességbe tette az Audit, és elindult a „**Мађарска** 3km” feliratú tábla irányába. Ez az út már jobb minőségű volt, helyenként aszfaltot is láttak a kátyúk között, aminek felettébb örültek, mert lehetett az Audi bármilyen jó kocsi, az út egyenetlenségét nem tudta eltüntetni.

Zsófi nézte az ismerős tájat. Nem ezt itt, Szerbiában, hanem az *ilyen* tájat, ezt a kietlen, pusztá, kegyetlen tájat, ahol ritkán történik jó az életben, még ritkábban akkor, ha az ember történetesen gimnazista lány, aki a város szélén lakik egy családdal, amelyet ugyan szeret, de amelyik, lássuk be, káros az egészségre. És a testi épségre. És a szabadlábba. Ezt a tájat nézte a szobájuk ablakából is, ezt a lapos, gazos, hol megművelt, hol parlagon hagyott, száraz, kopogós földet. Ezt a tájat hagyta maga mögött, amikor bement a rendőrségre, és beismerő vallomást tett a bátyja helyett. Ha mélyen magába nézett, világosan látta, hogy a maga érdekében hozta ezt az áldozatot, mert tudta, ha Székesfehérváron marad, akkor vagy úgy végzi, mint az anyja, vagy úgy, mint a nővére. Semmi kedve nem volt fiatalon koporsóba feküdni, vagy kamionosok között strichelni. Viszont ha most a rendőrséghez fordulnak, akkor az neki egyenes utat jelent a fiatakorúak börtönébe.

– És mégis hogyan megyünk át a határon? – szólalt meg ekkor Doma.

Ha egyedül van, Zsófinak ez nem okoz gondot, de ezzel a két fiúval nehéz feladat elé nézett.

Mindenki hallgatott. Lassan házak tünedeztek fel, hol jobb, hol rosszabb állapotban, de egyikre se lehetett volna ráfogni, hogy gazdagok lakják őket. Zsófi kíváncsi volt, vajon mi lehet Zoli és Doma indoka arra, hogy ne menjenek a rendőrségre, mert nyilvánvaló volt, hogy mindkét

fiú el akarja kerülni a törvény kezét. Ha a szerb rendőrök csak feleolyan rosszak, mint a magyarok, ő akkor sem akart volna találkozni velük, főleg azért, mert megvesztegethetetlen rendőr nincsen, csak hülye rendőr. Hiszen hogyan máshogyan hozták volna őket át a határon, ha nem pár megvesztegetett rendőr és határőr segítségével? Csak annyit kellett tenniük, hogy nem nyitották ki annak a bizonyos furgonnak az ajtaját.

– Jó gyorsan – felelte Zsófi egy kis késéssel, és meg sem volt lepve, hogy a fiúk nem veszik a humorát.

– De mégis – firtatta tovább Doma.

– Senki sem akar a rendőrségre menni? – kérdezte a lány. – Még akkor se, ha az egyik társunkat elrabolták?

– Szerintem a rendőrségre térjünk vissza akkor, amikor már Magyarországon vagyunk – felelte Doma kitérően. – Útlevelünk nincs, ezért ha csak egy kicsit is kekecebbek a szerbek a kelleténél, azt se hiszik el, hogy magyarok vagyunk, és akkor könnyen egy menekülttáborban találhatjuk magunkat egy rakat pakisztáni meg koszovói között. És én azt valamiért nem szeretném.

– Ez lesz a megoldás – hajolt előre Zsófi.

– A tábor? Hú, neked azért furi képzeteid vannak a megoldásokról.

– A zöldhatár.

– A milyen határ? – kapta hátra a fejét Zoli. Egészen jól belejött a vezetésbe. Azt leszámítva, hogy a homlokán folyamatosan gyöngyözött az izzadság, egészen egyben volt a fiú. Eddig.

– A zöldhatár – ismételte Zsófi. – A nagynéném mesélte, hogy régen az egész határ szögesdrót volt, de most már nincsen ott semmi...

– Csak egy rakat fegyveres határőr.

– Ja, azok – ismerte el Zsófi. – Azok ott vannak.

– És a zöldhatáron mit kell csinálni? – érdeklődött Zoli.

– Át kell jutni rajta.

Zoli újra elfehéredett. Zsófi sem volt már olyan nyugodt és magabiztos. A nagynénje régebben Mohácson lakott, és benne volt mindenféle kétes üzelmekben, melyek javarészt arról szóltak, hogyan lehet ezt meg azt átvinni a határ egyik oldaláról a másikra. Amit a lány tudott, Etától szedte össze, akinek csak minden második szava volt igaz.

– Mégis hogyan?

– Kitaláljuk – felelte Doma, aztán kinyitotta a kesztyűtartót, és beletúrt. Cigaretta, lejárt parkolócédulát, mcdonald'sos papírokat, pár zacskó cukorkát, fogpiszkálót, gyufát, három üres töltényhüvelyt, egy ócska bicskát, egy lemerült zseblámpát, két pornóújságot és meglepő módon egy térképet talált. A bicskát, a lámpát, a gyufát és a térképet kivette, utóbbit a térdére fektette, és kinyitotta.

Jobbról egy erdős rész jelent meg. Doma intett Zolinak, hogy húzódjon le az egyik földútra. Egyre több autó jött velük szembe, és csak idő kérdése volt, hogy valakinek szemet szúrnak. Ha három gyerek ül az út szélén egy fekete, batár méretű Audi A8-ban, amiről ordít, hogy a tulajdonosa nem azért vette, hogy kapálni járjon vele a szőlőbe, akkor biztosan felfigyelnek rájuk.

A fák védelmében kiszálltak az autóból, Doma a motorháztetőre fektette a térképet, a többiek pedig körülállták. Próbálták kisilabizálni, hol lehetnek. Zsófi egy ideig nézte a cirill betűkkel teleírt térképet, aztán felvette, és addig hajtogatta, amíg pont olyan nem lett, mint amikor Doma kivette a kesztyűtartóból. Ekkor diadalittasan levágta a motorháztetőre, és hosszú ujjával rábökött a bekarikázott X-re, amely a semmi közepén piroslott, közel a határt jelző vonalhoz.

– Itt.

- Ezt meg honnét tudod? - köztöködött Zoli.

- Mert veled ellentétben én használom az eszemet - vágta rá pikírten.

TÍZ

A nap egyre magasabbra hágott, a gyomruk egyre üresebben korgott, de végül úgy döntöttek, hogy amíg csak lehet, az Audival mennek tovább. A táj vajmi kevés lehetőséget adott arra, hogy elbújjanak, ráadásul Doma rámutatott, hogy csak akkor érdemes egyáltalán megpróbálniuk átlógni a határon, ha van hol elrejtőzniük. Zoli ötlete az volt, hogy kéredzkedjenek fel egy kamionra, aztán csak a kezét emelte fel, mondván, igen, tudja, hogy hülye ötlet. Három lehetőség közül választhattak.

– Vagy földön – emelte fel a mutatóujját Doma –, vagy vízen – középső ujj – vagy levegőben – gyűrűsujj.

Zoli ekkor azt javasolta, hogy az Audival át lehetne törni a határsorompót, mire Doma elmagyarázta neki, hogy ez egyfelől azzal járna, hogy nemcsak a szerbek lőnének rájuk, hanem a magyarok is, ám ha ezt mégis túlélnek, akkor a rendőrségen kötnének ki, aztán a bíróságon, végül a börtönben – jó esetben ebben a sorrendben.

Zoli levertnek látszott, egészen elárvultnak, már ha ez a jó szó arra, ha valaki beesett vállal nézi a térképet, és az arcára a tanácstalanság mellé az értetlenség is odaköltözik. Doma alig tudott valamit Zoliról, csak annyit, hogy az Újpest rakparton lakott az apjával, aki tőzsdeügynök, a szülei elváltak, mert az anyja elhagyta őket egy Bécsben dolgozó albán személyi edzőért. Vagy volt egy nővére, vagy sem, ebben Doma nem volt biztos, abban azonban igen, hogy a srác ördögi ügyességgel kezelte a kütyüjeit, legyen az akár tablet, laptop vagy

mobiltelefon, és állandóan a Facebookon lógott. Lehet, hogy becsajozott, gondolta Doma, de akkor meg minek kepeszt Zsófi után? Úgy, hogy még csak nem is Zsófi esete. Doma ezt persze nem tudhatta, de meg volt róla győződve. Most is, ahogy ott ült a vézna vállával, pipaszár lábával, akár egy nyolcadikos. Egy Zsófinak nem tetszhet egy Zolika. Igaz, a srác a legjobb ruhákat viselte, és soha nem okozott gondot neki meghívni a csajokat fagyizni, amikor az osztállyal kirándultak, de ezzel csak a Csámpás Takács figyelmét sikerült felkeltenie, márpedig abból soha semmi jó nem sült ki, ha a Csámpás valakire felfigyelt. Zoli még nem tudta, mi vár rá, de Doma sejtette, és egy egészen kicsit sajnálta miatta a fiút.

Megállapodtak, hogy a levegőben nem tudnak átkelni a határon. Ezt még Zoli is belátta. Maradt a víz meg a szárazföld. A Duna túl messze volt, a Tisza már közelebb, de addig is el kellett jutniuk valahogy, és még ha oda is érnek, mégis hogyan csinálják? Doma jól úszott, sokkal jobban bárkinél az osztályban, de feleannyira sem jól, mint szeretett volna, ahhoz azonban bőven elegendő volt, hogy a Tisza kitartó, de nem túl erős sodrásával szemben felússzon pár száz métert. Zoli viszont? Ha nem szúrja ki valamelyik határőr, akkor egy éhesebb harcsa húzza le magával a mélybe. Zsófi pedig... Doma nem tudta hova tenni Zsófit. Eleinte még csak-csak sikerült betuszkolnia a lányt a „vidékről-év-közben-jött-szép-és-titokzatos-lány” feliratú fiókba, de most már látta, hogy bővítenie kell a fiók leírásán. Lehet, hogy át tudta volna úszni. Lehet, hogy nem. De az úszás nem volt megoldás.

Maradt a szárazföld. A térkép fölé görnyedve Doma végül rájött a megoldásra. Ujjával egy zöldesbarnára festett részt talált a gyűrött papíron.

– Ez itt – bökött rá.

– Mi az ott? – kérdezte Zoli.

– Mocsárnak látszik – mondta Zsófi.

– Talán azért, mert az is – felelte Doma.

– Az nem jó – közölte Zoli. – Mert a mocsárban, ugye, abban csak el lehet süllyedni, futni sem lehet benne, meg...

– Semmit sem lehet benne csinálni, kösz az inputot – fintorgott rá Zsófi. – Éppen ez a lényeg. Ott több esélyünk van átjutni, mint...

– Van egy ötletem! – kiáltott fel Zoli a homlokára csapva. – Mekkora, mekkora ötlet!

Doma és Zsófi karba tett kézzel várták, hogy Zoli elmondja az ötletét.

– Ez a szerb maffiózók kocsija, nem?

– De.

– Akik lefizették a rendőröket meg a határőröket meg még ki tudja kit, hogy átengedjék őket a határon.

– Le.

– És mi van akkor, ha egész egyszerűen keresünk egy határátkelőt és megpróbálunk átcsúszni a kocsival? Lefogadok, hogy minden határőr ismeri már. Le-fo-ga-dok. Meglátják a kocsit, csak intenek és kész, nem?

– Le-fo-gad-hatsz – mondta Zsófi bosszúsan –, de szerintem el kéne indulnunk, mert minél tovább állunk itt, annál sanszosabb, hogy megtalálnak minket.

– Igazad van – bólintott Doma, azzal beült az Audiba, majd intett Zolinak, hogy legyen szíves vezetni. A fiú behuppant a volán mögé és dühösen a kormányra csapott:

– És mégis hova menjek?

– A határ felé, leszel szíves – fonta karba a kezét Zsófi. – Sürgősen.

Zolinak csak harmadjára sikerült kitolatnia az erdőből, annyira mérges volt, de ez Domát egy percig sem érdekelte.

Zoli egyenesbe állította az autót, és elindultak a határ felé. Domának korgott a gyomra, ivott rá egy korty vizet, aztán majdnem kiköpte.

– Gyerekek! – kiáltott fel. – A másik irányba kell mennünk! Arra vannak a mocsarak vagy mi a fenék.

– Ó, a francba! – szaladt ki Zoliból. – Keresek egy lehajtót, és megfordulok.

– Ipszilonban nem megy? – heccelte Zsófi.

– Nem, de ha akarod, megpróbálhatod.

Annyira lefoglalta őket a lehajtó keresése, hogy a forgalomra nem is tudtak figyelni. Doma volt az, aki véletlenül belenézett a visszapillantóba, és azonnal kifutott a vér az arcából.

– Mi van? – kérdezte Zsófi, amint megpillantotta Doma szürke arcát.

– Nézz hátra! – mutatta Doma, és nyelt egyet. – Te is, Zoli.

TIZENEGY

A motoros arcából semmit sem láttak, mert a fekete bukósisak mindent eltakart belőle, de az biztos volt, hogy nem véletlenül került mögéjük. Zoli ujjai végén elfehéredtek a körmök, ahogy megmarkolta a kormányt, Doma pedig ide-oda kapkodta a fejét, hol a fiút figyelte, hol a motorost, aki hirtelen rárántotta a gázt, és melléjük húzódott. Doma nem látta, milyen motoron ül, nem ismerte a motorokat, csak annyit tudott, hogy ilyeneken szoktak menőzni a nagyarcú barmok. Úgy ülnek rajta, mint majom a köszörűkövön, terepmotornak hívják, valójában semmire sem jók, csak arra, hogy oltári zajt csapjanak, legalábbis az anyjának ez volt a véleménye.

A nagydarab motoros azonban nem menőzni akart, mert melléjük húzódva előkapott egy fegyvert, és kedélyesen megkocogtatta vele az ablakot.

Zoli azonban ahelyett, hogy lassított volna, rálépett a gázra.

– Mit csinálsz?! – kiáltotta Zsófi. – Le fog lőni minket, ha nem állsz meg!

Zoli nem felelt, tekintetében szokatlan tűz égett, olyan tűz, amelyet Doma eddig még nem látott – legalábbis Zoli szemében nem. A fiú előredőlt, bal kezével a kormányt szorította, a másikkal meg az automata sebességváltó gombját.

A motoros rossznéven vehette a történeteket, mert újból ráhúzott a gázra, és közeledett.

Zoli ekkor elengedte a sebváltót, és jobb kezébe vette a kormányt, a

balt meg az ajtó karfájára tette, aztán...

Rátaposott a fékre.

És kinyitotta az ajtót.

A motorosnak arra sem volt ideje, hogy regisztrálja, mi történik.

Doma viszont pontosan látta, hogy mi történt.

Az történt, hogy a motor nekivágódott az ajtónak, a motoros lerepült róla, az ajtó kifordult, az Audi megpördült, és Zolin kívül mindenkinek – szerencsének, sorsnak, istennek – hála, hogy fel nem borult.

– A kurva anyját! – szólalt meg Doma, amikor megálltak a porfelhőben.

Zoli csak vigyorgott, akár egy félőrült, aki a pszichiátrián egymásnak tolt két favonatot.

Zsófi azonban nem szólalt meg. Mialatt Zoli vigyorogva markolászta a kormányt, Doma hátrafordult, és látta, hogy Zsófi térde közé hajtott fejjel ül.

– Jézusom, jól vagy?

Zsófi nem felelt.

– Zsófi! Jól vagy?

A lány végre felemelte a fejét. Az orrából ömlött a vér. A keze úgy nézett ki, mintha könyéig turkált volna egy festékesdobozban, a szeme villámokat szórt, és mondani akart valamit, de csak bugyogás hallatszott.

Doma kipattant a kocsiból, kinyitotta a hátsó ajtót, és a lány kezébe nyomta kockás ingét, amely irtó mocskos volt ugyan, de a vért felfogta. Zsófi az arcára szorította az inget, Doma pedig intett neki, hogy szálljon ki.

Aztán odasietett Zolihoz, lefejtette ujjait a kormányról, és kirángatta az ülés mögül. A slusszkulcsot elfordította, és kivette a helyéről. Az Audi

motorja leállt, a távolból pár traktor hörgésszerű hangja hallatszott csak.

Felnyitotta az autó csomagtartóját, aztán a földön fekvő férfihoz lépett, és leguggolt melléje. Lehúzta a fejről a sisakot. Jól sejtette. Alvarez volt az, húsos képén nem sokat rontott az ütközés ereje. Még lélegzett.

– Gyertek! – kiáltott Doma.

– Miért? – kérdezte Zoli a kocsinak dőlve.

– Hallgasd csak – mondta Doma. Zoli a fülét hegyezte, aztán megroggyant a térde.

– Bizony – bólintott Doma. – Valaki nagyon nyomja a gázpedált. – A lány felé fordult. – Te is gyere!

– De dekeb bérzik az orrob.

– Másunk is fog vérezni, ha ezek ideérnek.

Azzal leguggolt és megfogta a férfi lábát. Zsófi egy pillantást vetett a nyitott csomagtartóra, és azonnal megértette. Zolinak kellett még pár pillanat, aztán ő is ott termett, és segített odavonszolni Alvarezt a csomagtartóhoz. Pár nekirugaszkodás után beemelték a férfit, aki mintha legalább két mázsát nyomott volna, Doma pedig rácsapta a csomagtartó fedelét, és Zoli kezébe nyomta a kulcsot.

– Ott nem olyan sűrűk a bokrok – mutatta. – Padlógáz, ameddig csak lehet.

Zoli engedelmeskedett, és amíg ő a bokrok közé hajtott az Audival, Doma a KTM-hez lépett. A motorja járt, és csak a kormány volt egy kicsit elferdülve, a kerekek szerencsére nem nagyon. Alvarez elkaphatta a kormányt, amikor látta, mi fog történni.

– Segíts felállítani! – mondta Zsófinak.

– Bert?

– Mert ezzel megyünk tovább.

– Ezzel?

– Mi mással?

Csattanást hallottak, az Audi eltűnt a bokrok között, és egy pillanat múlva Zoli lépett ki az útra.

– A slusszkulcsot tedd zsebre!

– Megvan.

– Tudsz motorozni?

– Nem. És te?

– Párszor ültem már motoron, de nem ilyen acélbolhán.

– Benni fog? – kérdezte Zsófi.

– Gondolom.

– És mégis hogyan megyünk hárman egy motoron? – tette fel a kérdést Zoli. – Amit nem is nagyon tudsz vezetni?

– Jó gyorsan – felelte Doma.

TIZENKETTŐ

Mielőtt a következő fekete autó, ezúttal egy BMW elhajtott volna mellettük, gyorsan betolták a motort is a bozótosba. Aztán felültek rá. Vagy inkább felkapaszzkodtak. Domának ki kellett támasztania a járgányt, amíg mindenki felmászott rá, majd miután elhelyezkedtek, komótosan elindultak, és az egyedüli izgalmat az jelentette, hogy ki potyog le előbb róla. Zoli, aki Doma mögött ült és mereven kapaszkodott a fiú derekába, vagy Zsófi, aki az elferdült kormányon egyensúlyozott. Távolról úgy néztek ki a főúttal párhuzamosan haladó földúton, mint három helybéli gyerek, akik egy lerohadt mocival útnak indultak, hogy eltöltsék valahol a pokolian melegnek ígérkező napot.

És erre a képre még rá is játszottak. Nem mintha szükség lett volna rá. Doma csak egy zöld Converse pólót viselt, de most a farmere szárát is feltúrta. Zoli galléros pólója olyan retkes volt, hogy ha szólnak neki, magától megy a mosógépbe, a nadrágja még a pincében elszakadt, Zsófi pedig... Nos, Zsófi Doma előtt ült a kormányon, és ez éppen elég inspirációt adott a fiúnak ahhoz, hogy emlékezete legmélyéről előbányássa, amit a motorozásról tudott.

Zsófi ötlete volt az is, hogy valahány emberrel, traktorral, motorral vagy szekérrel találkoznak, kedvesen és csibészesen mosolyognak meg integetnek, mint akiknek semmi takargatnivalója nincsen.

És nem is volt. Doma elképzelte, hogy a haverjával – aki a képzeletében nem Zoli volt – meg a csajával – aki a képzeletében természetesen Zsófi volt –, szóval a haverjával meg a csajával

motorozgatnak, hogy egy árnyas vízparti helyet találjanak a hűsüléshez, mint a *Tüskevárban* vagy a *Huckleberry Finnben*. Tudta, hogy hülyeség, de mégis jólesett. Mert ez a nap nem úgy indult, ahogy szeretne volna, és nem is úgy folytatódott.

Amint a vízparti lazázás képeit pörgette maga előtt, néha bevillant neki, ha csak egy kis időre is, hogy mit akar elfelejteni. Elsőként azt, hogy olyan csúnyán beégette magát a többiek előtt a budai hegyekkel. Azt a gondolatmenetet azért rendesen túltolta. De ez eltörpült amellet, hogy fegyvert fogott egy emberre, leütött egy másikat, otthagya Maxot, ellopott egy kocsit, majd Zolival az autó volánja mögött elütött egy motorost (akit a nap folyamán egyszer már ártalmatlanná tettek, de nem ez a lényeg), és még nem volt dél.

A földút egy főutat keresztezett, Doma lelassított, és megállt. A forgalom csekély volt, a távolban egy falu körvonalai látszódtak, tőlük pár száz méterre, az út túloldalán pedig egy hevenyészett parkolóban mintha régiségkereskedők (más szavakkal kukabúvárok) vertek volna tanyát, hogy törött cserepeket, lepattogzott zománcú bödönöket, gyötrelmes festményeket és bizonytalan rendeltetésű fatárgyakat áruljanak az arra járóknak. Ki a fene jár erre, akinek ilyesmire van szüksége?

Doma még el se tudta dönteni, valójában mennyire bántja, hogy otthagyták Maxot. Ott kellett hagyniuk, ez nem kérdés, de vajon vissza is menjenek érte? Megrázta a fejét, miközben áthajtottak a főúton, mert egyelőre nem akart ezzel a kérdéssel foglalkozni. Ugyanis volt helyette egy másik, egy sokkal aggasztóbb. És fenyegetőbb.

Egy terepjáró közeledett feléjük a mezőn, és ugyan több alkalommal is lett volna lehetősége jobbra vagy balra fordulni, de egyszer sem tette.

– Most mi lesz? – sziszegte a fülébe Zoli, és Domának nagy kedve lett

volna meghúzni a gázpedált, hadd essen le a fiú, egyenest a szerb határőrök elé, mert ez nem egy maffiadzsip volt, hanem inkább határőrségi gépjármű, négy keréssel, oldalán szép cirill betűkkel, tetején szirénákkal, és a volán mögött feltehetően nem a helyi varrószaakkör alelnökével.

– Integtetünk és mosolygunk? – kérdezte Zoli, egyre idegesebben. Doma sem volt valami nagy vagány, bár az anyja munkája miatt sokan azt hitték róla, és ő semmit sem tett azért, hogy ezt a tévhitet megdöntse, de kezdett az agyára menni a másik fiú állandó parázása. A pánikja meg a hisztije.

A kérdése azonban jogos volt. És lehet, hogy a pánik is. A dzsip már csak száz-százötven méterre lehetett tőlük. Zsófi hátrafordult, és szemében nem a tanácstalanság tükröződött. Doma a legszívesebben megcsókolta volna, olyan szép volt maszatos arcával, véres orrával és dacos szemével.

– Állj meg! – szólt neki.

Doma megállt. A lány leugrott a kormányról.

– Fektesd el a motort!

Doma elfektette.

– Zoli, feküdj le a motor mellé!

Zoli lefeküdt.

Zsófi melléje. Illetve félig rá. Zoli háton feküdt, bután kémlelte az eget, Zsófi bal kezével átkarolta a mellkasát, és combjára tette bal combját. Doma kikerekedett szemmel nézte a jelenetet.

– Most meg nézz úgy, mint aki zavarban van! – szólt Zsófi Zolira.

– Na de...

Azzal Zsófi csukott száját Zoli szájára tapasztotta.

Domának nem esett nehezére úgy néznie, mint aki zavarban van.

Zoli szemét nem látta, de el tudta képzelni, milyen lehetett a tekintete. A fülét azonban látta, az legalább annyira volt vörös, mint az övé.

Domának olyannyira sikerült zavartan és bután néznie, hogy amikor a dzsip odaért melléjük, és lelassított, a sofőr, egy fiatal srác oldalba bökte a mellette ülő idősebb férfit, akin úgy állt az egyenruha, mint tehénen a gatyá, aztán fejüket rázva röhögtek.

Doma széttárta a karját, akár a macska a Tom & Jerryben, amikor véletlenül ráborítja a konyhaszekrényt a házvezetőnőre, még a mosolya is olyasmi lehetett, annyira hülyén érezte magát.

A sofőr kérdezett valamit Domától, aki csak bután állt, és várta, hogy mikor veszik elő a határőrök a seprűt, hogy a földbe döngöljék.

Zsófi azonban lefordult Zoliról, arca kipirult volt, szeme éktelenül tüzes, és rákiabált a határőrökre:

– Mit bámészkodtok? Húzzatok már el innen!

Hogy beszéltek-e a határőrök magyarul, vagy sem, Doma nem tudhatta, lényeg az, hogy a sofőr és társa tettek valamiféle megjegyzést, de láthatóan nem akartak ujjat húzni a felpaprikázott lánnyal, aztán röhögve elhajtottak.

Doma megpördült, és szembetalálta magát Zsófival, aki úgy nézett rá, mintha mi sem történt volna.

– Pucolás! – adta ki a parancsot Zsófi, és megint azt a mosolyát villantotta Domára, amelyik teljes és totális zavart okozott a srácban. Egyszerre volt csábító és elutasító, kacér és udvarias, bájos és gépies. Mit akar ezzel a mosollyal? Domának hiányzott az apja. Annyi mindent el kellett volna magyaráznia neki az autóvezetéstől kezdve az ütvefűrő kezelésén át a borotválkozásig, de a legjobban azt hiányolta, hogy nem volt, aki elmondja neki, mit jelent egy ilyen mosoly. Mit lehet kezdeni

egy ilyen mosollyal? Mi a válasz egy ilyen mosolyra? Lehetőleg olyan választ várt, ami nem jár együtt beszéddel, mert a nyökögésen kívül Doma másra nem lett volna képes. Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha az apját megkérdezhetné volna, de akárhányszor a temetőbe ment, a dühén és csalódottságán kívül mindig több kérdéssel érkezett haza, mint amennyivel elindult.

Zoli még mindig a földön feküdt, és arcán nyoma sem volt a rémületnek, a hisztériának és a félelemnek. Amikor Doma odalépett hozzá, belerúgott a lábába, és így szólt:

– Indulunk. Nem hallottad?

Pár perc múlva már a motoron ültek, és elhagyták a táblát, amely azt jelezte, hogy a határsávban vannak, és Magyarország már csak egy kilométerre van tőlük. Akár három külön világ is elérhetett volna azon a KTM-en. Zsófi úgy hajtotta hátra a fejét, mintha mi sem történt volna, Zoli úgy, mintha minden megtörtént volna, Doma meg úgy, mint aki mindent szeretett volna meg nem történné tenni.

TIZENHÁROM

Egyelőre nyomát nem látták se mocsárnak, se lápnek, se határnak, se víznek. Mivel anyja egyszer egy román csaló után nyomozott, aki az ukrán határon át szökött Magyarországra a moldáv hatóságok elől, Domának rémlett, hogy tényleg nincs határ, nincs szögesdrót, nincsenek kutyás örök, de vannak hőkamerák meg piszkosul gyors terepjárók és az alaposnál is alaposabban felkészült határőrök, akik már akkor tudták, hogy hol kell lecsapni, amikor a magányos partizánok meg embercsempészek még meg sem itták a reggeli kávéjukat.

Gőze nem volt, hogy merre mennek, és hogy mit csinálnak. A vidék jobbára kihalt volt, mindössze egy igencsak kapatos férfi biciklizett feléjük ósdi kerékpárján, a kormányon keresztbe fektetett pecabottal, a csomagtartóra szerelt bevásárlókosárban fickándozó halakkal. A távolban feltűnt egy kisebb erdőszerűség. A férfi mintha észre se vette volna őket, úgy kerekedett el mellettük, de Doma látta, ahogy a szeme megvillant.

Ráhúzott a gázra, és amint elérte az erdőt, megállt, a többiek leugrottak, és Doma rendkívül hálás volt, hogy nem kell tovább Zoli lélegzetvételét hallgatnia. Eldöntötte a motort, majd a többiekre nézett.

– Merre?

– Te kérded, hogy merre? – lépett hátra Zoli.

– Én. Ugyanis nem tudom.

– Az jó, mert én sem.

Mindketten Zsófia néztek, és a jelek szerint csak Domát zavarta,

hogy a lánytól várnak választ. De hát olyan magabiztosan kezelte a térképet.

– Rám ne nézzetek, én nem tudom! Talán északra? – kérdezte Zsófi.

– Gondolom, arra kell mennünk – bólintott a háta mögé mutatva Doma. – Igen, jobb híján északnak.

Az egyre hepehupásabb és ingoványos talaj miatt gyalog indultak tovább, amerre Doma mutatta, mert senkinek sem volt kedve vitatkozni. Nemcsak fáradtak és éhesek voltak, hanem a félelem is kezdett egyre jobban eluralkodni rajtuk, még Domán is, pedig ő mindig optimistának tartotta magát. Ám elég nehéz derűsen és várakozón a jövőbe nézni, ha az ember egy idegen országban találja magát, miután elrabolták, majd éhesen és mocskosan próbál meg átjutni egy ismeretlen határszakaszon, útlevél nélkül.

Annak ellenére, hogy ritkán mutatta, szerette hallgatni az anyja történeteit, egy magánnyomozó élete ugyanis korántsem olyan unalmas, amilyennek az emberek képzelik. Doma nemegyszer segített is az anyjának, persze nem nagy dolgokban, csak adatokat és információkat gyűjtött neki különböző célszemélyekről. Figyelésre és követésre azonban nem kísérhette el, és akkor sem, ha az anyja legenda használatával gyűjtött adatokat. Doma megrázta a fejét, és elmosolyodott. Legenda használatával gyűjtött adatokat. Micsoda mondat. Jobb, mint a Scrabble, mert élő ember nem mondja ki ezt a mondatot az anyján kívül. A mondat maga azt jelentette, hogy az anyja hamis igazolvánnyal, az ahhoz passzoló ruhákkal és előre kidolgozott fedőtörténettel (elveszett nagynénit keres, lakást akar venni a házban, kérdezőbiztos, a díjbeszedő vállalat munkatársa, és hasonló) másnak adta ki magát, mint aki valójában, és a célszemély szomszédjaival, barátaival meg munkatársaival beszélgetett, és szedett ki belőlük

mindent, amit csak tudott. Az anyja ebben különösen jó volt. Meg abban is, hogy tisztességes legyen, noha a látszat pont az ellenkezőjét mutatta. A zúrósnek és vagánynak látszó anyja minden ügyfélnek számlát adott, és nem akkor hagyta abba a nyomozást, amikor választ kapott a megbízó kérdésére, hanem akkor, amikor minden szálat elvarrt. Ez is szerepet játszott abban, hogy Domának a szakadt Converse póló volt a legjobb ruhadarabja. Nem éltek valami fényesen, pedig az anyja sokat dolgozott, és még akkor is a hülye ügyeiről beszélt neki, amikor Doma egészen más dolgokra lett volna kíváncsi. Például, hogy mit csináljon az ember ilyen helyzetben. Amikor itt van előtte a lány, akire többet gondol, mint a Minecraftra, a tévésorozataira és a képregényeire együttevve. Vagy akár azt is elmondhatta volna, hogy a fészkes fenébe kell átcsúszni a határon, miután az embert elrabolták a szerb maffiózók.

– Állj! – emelte fel a kezét Zoli, aki mintha kiscserkész lett volna, úgy settenkedett az egyre sűrűsödő bozótban. Doma megtorpant, előtte Zsófi is megállt, és kivette a szájából a fűszálat, amelyre Doma még Zolinál is féltékenyebb volt.

– Mi van?

Zoli nem felelt, csak egyre mutogatott felfelé, az egyik villanypóznára, tőlük száz-százötven méterre.

– Mi van?!

– Kamera, bakker, az van – felelte Zoli.

Doma kezét szeme elé tartva felnézett. Zolinak sajnos igaza volt: az oszlopra egy kamerát szereltek, amely vagy működött, vagy nem, vagy normális kamera volt, vagy hőérzékelős – nem tudni, egy dolog volt biztos csupán. Ha valaki a túloldalon figyel, akkor ők lebuktak. Doma éppen káromkodni készült, és az első szavak már el is hagyták a száját, amikor Zsófi olyan hirtelen vágta hasra magát, mintha leütötték volna.

Doma nem tévovázott, elvágódott, és ahogy földet ért, kiütötte Zoli térdét is. A fiú felkiáltott, de nem túl hangosan.

Zsófi ezalatt bemászott az egyik bokor alá. Ronda, kellemetlen tüskéi voltak, az alján meg rothadt levelek, de Doma gondolkodás nélkül követte, mert ha a lány ide bújik be, akkor annak jó oka van. Egy perc múlva begördült melljük Zoli is. Egyből sikerült beletenyerelnie egy állat ürülékébe, de panaszkodni nem volt lehetősége, mert Doma a szájára szorította a kezét.

Egy dzsip jelent meg előttük a tisztáson. Harminc méterre lehetett, így pontosan látták, ki ül benne. Az a két alak, akik negyedórája még jót röhögtek Zsófi alakításán. Kiszálltak, mindegyik húzott egyet a gatyáján, aztán nyílt a sofőr mögötti ajtó, majd egy hatalmas kéz nyúlt ki rajta, és egy maroknyi tökmaghéjat szórt a földre.

– *Hé fiúk! Hol van a kapitány?*

Megjelent egy láb a fűvön. Olasz bőrcipő volt rajta.

– *Joe Alvarez, ez az öreg zshivány?*

Aztán a párja.

– *Kötélcsumó alól, kilóg egy sárga fez...*

A lábakat egy felsőtest követte, meg egy tekintélyes méretű, borostás és több helyütt felduzzadt arc.

– *...fekete sombrero, itt nyugszik Alvarez.*

TIZENNÉGY

– Ez meg hogyan? – suttogta dühvel vegyes rettegéssel Doma. – Hogy a mocskos rohadt...

Elég volt Zsófitól egy pillantás, hogy ne folytassa.

Zoli sápadtan hol a kezét, hol Alvarezt nézte, aki kedélyesen beszélgetett a határőrökkel.

Zsófi igyekezett nem gondolkodni. Tudta, hogy azt kellett volna tennie, de a gondolkodás elveszi az erőt attól, ami még ennél is fontosabb: hogy tudniillik a lehető legkisebbre összehúzza magát. Most nem lesz elég rákiabálnia a határőrökre, kacérkodni velük, vagy bevetni bármilyen más trükköt, amik ilyesféle helyzetekben működni szoktak, ha elkapják őket. Igaz, fog kiabálni, de egészen más okból. Behúzódott egészen a bokor tövéig, és magzatpózban kuporgott. Az ágakat védő tüskék szerencsére nem sértették fel a kezét, a földre hullott tüskék azonban már igen. Fogával kihúzott párat, aztán úgy döntött, inkább nem mozdul. Csak figyel.

Azt figyelte, hogy Doma mit csinál. A fiú keze beleakadt valamibe. Odapillantott, arcára undor ült ki, majd a szeme felcsillant. Ugyanabba tenyerelt bele, amibe Zoli, csak ez nem folyós volt, hanem szilárd. A fiú keresett három száraz levelet, megfogta vele az állati ürüléket, rászisszent a többiekre, aztán kidobta a bokor elé a gyér fűbe. Zsófi bólintott. Ha valamelyik férfi a bokorban keresné őket, ha nem is lép bele a barna kolbászba, de a szaga talán eltántorítja.

Zoli megint szűkölni kezdett, mint a múltkor, bár nem olyan

kitartóan. Zsófi odacsúsztatta a kezét a fiúéhoz, és megszorította, noha nem sok kedve volt hozzá. Zoli okos fiú volt, csak éppen a sárm hiányzott belőle, meg a jóképűség. És minden volt, csak nem laza. Néha annyira feszülten viselkedett az órán, hogy a töri tanár nem mert hozzászólni. Azt viszont a javára kellett írni, hogy lehetett bármennyire feszült, a hangját például nagyon ritkán emelte fel, a kezét soha, cserébe úgy járt-kelt közöttük, mintha az apja kopipésztés másolata lett volna. A világ minden tőzsdéjének minden gondja az ő vállát nyomta, befektetők százainak millióit kellett elhelyeznie a megfelelő számlákon, és különben is, a hétvégén nem érek rá, mert az újpesti rakparton a százötven négyzetméteres, csupa üveg lakásunkban kell a másfél méteres tévén nézmem a pénzv világ híreit.

Zoli abbahagyta a szűkölést, Zsófi pedig elengedte a kezét, hogy egy pillanat múlva már a saját ujjait tördelje.

A hangok közeledtek. Csak a lábakat látta, a két pár bakancsos lábat meg az olasz bőrcipőset. És két teleszkópos botot, amint bele-beletúrtak a bokrokba.

Zsófit komoly kétségek gyötörték, hogy még egyszer megúszhatnának egy hasonló helyzetet. A padláson is csak egy hajszálon múlt, hogy fel nem fedezték őket. Aggódva Domára pillantott, és egy másodpercre sikerült elkapnia a tekintetét. A fiú sokkal nyugodtabb volt Zolinál, és a szakadt pólójában meg a mocskos arcával legalább tízszer jobban nézett ki nála. A szeméből mintha az sugárzott volna feléje, hogy: „Ne aggódj, nem lesz semmi baj!” Persze hogy nem lesz, mert már régen megérkeztek a Bajba, útlevel, papírok és nyomok nélkül, és innét nagyon ritkán indul menetrend szerinti vagy akár különjárat Budapestre.

A fémbotok böködték a bokrokat, és Zsófi látta, hogy ők lesznek a következők. Az egyik határőr, az idősebbik leguggolt, és be akart nézni a

bokor alá, de olyan mélyen voltak az ágak, hogy kénytelen volt a kezét is letenni a fűbe.

És pont abba tenyerelt bele, amit Doma dobott ki pár perce a bokor alól.

A férfi előrehaladott kora és óriási hasmérete ellenére villámgyorsan felpattant, majd átkozódni kezdett, miközben fiatalabbik társa és Alvarez hangosan röhögtek.

Zsófi megint kifújta a levegőt.

Az idősebb határőr egy mocskos zsebkendővel törölgette a kezét, és mérgében belerúgott a barna kolbász ottmaradt darabkájaiba, amit nem sikerült a tenyerével szétkennie.

Akkor se találhatott volna jobban célba, ha előtte gondosan mér és mérlegel.

Doma mellkasára pattant a lövedék, de pattanhatott volna akár az arcába is, mert megérte: a férfiak bosszankodva és nevetgélve újabb bokrokat vettek célba, aztán egy perc múlva felbőgött a dzsip motorja.

Megkönnyebbülve és roppant büdösen kerültek elő a bokrok alól. A nap már hétágra sütött, piszkosul meleg nap előtt álltak.

– Nem tudom, kinek kell hálásnak lennem, de ha ez egy vaddisznó volt, akkor az életben nem eszem több vaddisznóhúst – tette mellére a kezét Doma ünnepélyesen. – Nem mintha eddig ettem volna.

– Én se, de én amúgy sem eszem húst – vont a vállát Zsófi.

– Na, ki tart velem? – nyújtotta feléjük Doma a kezét.

Zsófi szíve szerint megfogta volna, de csak mosolygott.

– Merre mész?

– Pest felé.

– Akkor veled megyek.

– Hahaha! – kelletlenkedett Zoli, de nem tudta titkolni a

megkönnyebbülését. A végén ő is elmosolyodott, és Zsófi most vette csak észre, hogy a titokzatosnak szánt nagyvárosi tőzsdelegény álarca alatt egy helyes srác rejtőzik. Aki azonban igencsak búzlótt, ezért az első dolguk az volt, hogy vizet találjanak, ahol lemoshatják magukat.

Lápnak és mocsárnak egyelőre nyoma sem volt, viszont egy kisebbfajta patakot találtak, amelyben csordogált annyi víz, hogy alaposan megmosdjanak benne, majd iganak is belőle, mert az ásványvizet útközben elhagyták valahol a bicskával meg az összes többi szerzeménnyel együtt. Zsófi még a haját is bevizezte és hátrasimította, noha tudta, hogy nem túl előnyös, de nem tetszeni akart a két srácnak, hanem felfrissülni.

– És most? – kérdezte Zsófi. – Hogyan jutunk át a lápon? Már ha egyáltalán van itt olyan.

– Lápon? – vigyorgott Doma. – Szó sincs semmiféle lápról. Van egy jobb ötletem.

– Egy ennél is jobb? – mutatott végig magán Zoli, hangsúlyozva az eddigi ötletek nagyszerűségét a vaddisznószarral, a tüsketépte bőrrel és a rájuk vadászó határőrökkel.

– Tudom, hogy nehéz elhinni, de még ezeknél is jobb ötletem van. Arra megyünk – mutatott dél felé, éppen az ellenkező irányba, mint amerre tartottak.

TIZENÖT

– Most! – szólt Doma, mire a többiek egyáltalán nem mozdultak, csak feküdtek a fűben, alig húsz méterre a turistabusztól.

– Ennél nem lesz jobb alkalom! – sziszegte Doma, pedig a legszívesebben kiabált volna. – Gyertek már!

Zsófi kérdő tekintettel nézte hol őt, hol a múlt századból itt maradt, magyar rendszámú Ikarust, amelynek az ülésébe se ült volna bele, nemhogy befeküdjön a csomagtartójába. Zoli a kezébe temette az arcát, mert úgy semmivel se kellett szembenéznie, csak a saját félelmével.

A buszsofőr a jármű hátuljának támaszkodva cigarettázott, és a turistákat figyelte, akik olyan lelkesen túrták az út mellett árusító régiségkereskedő dobozait, mintha tényleg kincset reméltek volna találni az egyikben. Az Ikarus ütött-kopott volt, több rozsdafolt éktelenkedett rajta, mint festék, ablakai piszkosan meredtek a semmibe, színe egykoron piros-fehér lehetett, mára azonban rozsdaszürkére kopott, viszont volt négy kereke meg egy felnyitott csomagtere az ülések alatt. A csomagtér ajtóit, mindkét oldalon kettőt, fel lehetett nyitni és kitámasztani, így könnyű volt a csomagokat ki- és betenni, a sofőrök pedig rendszerint nem is nyúltak hozzá a bőröndökhöz, hiszen úgymindenki tudta, merre kell fordítani a kallantyút az ajtón. Itt mindkét oldalon mind a négy ajtó feltámasztva állt, és a busz csomagtere hívogatón tárult fel előttük.

– Jó, én mentem – közölte Doma. – Most lett elegendő az egészből. – Azzal felhúzta magát, és görnyedten futni kezdett a busz felé. Az egyik

ülésben megpillantott egy idős nénit, aki homlokával az ablaknak támaszkodva horkolt, a többi húsz-huszonöt utas a busz másik oldalán túrt könyékig a szeméthegyben.

Doma, amint a buszhoz ért, gondolkodás nélkül beugrott a csomagtérbe. Ahol minden volt: szatyrok, bőröndök, szemét és bűz. Pont, ami kell. Intett a többieknek.

A sofőr ekkor megindult, hogy becsukja a két bal oldali ajtót, és már éppen megfogta az egyik kilincset, amikor valaki odakiáltott neki a másik oldalról.

Zsófi ekkor állt fel, és kapta el Zoli csuklóját, majd kézen fogva szaladtak kétrét görnyedve a buszhoz. Zoli egyszer elbotlott, de végül sikerült időben odaérniük. Először Zsófi csúszott be a nyíláson, majd berántották Zolit is.

– Csss! – intette őket Doma. – Gyorsan a csomagok közé!

Hason csúszva mindhárman a halom végébe araszoltak, abba a ficakba a busz elejénél, ahova mindent be lehet tuszkolni, csak éppen ajtó nem jutott már oda. Alig simította ki a haját a szeméből Zsófi, az utasok nemtörődöm kedélyességgel kisebb-nagyobb tárgyakat dobáltak be nejlonzacskókban a csomagok közé. Az egyik Zsófi hasára esett, egy másik Domát találta fejbe. Nyögni egyikük sem mert.

A sofőr végül lecsapta mind a négy ajtót, fölöttük lábak dobogtak, fenekek huppantak, végül a motor küszködve erőre kapott, a sofőr berántotta a sebváltót egyesbe – Doma a gerincében is érezte, ahogy a fogaskerekek ellenkeznek –, és nagyot ugorva elindultak.

– Ez a terv? A nagy ötlet? – ugrott neki Domának a zárt és sötét csomagtérben Zoli.

– Figyelj, jelzek, és a következő megállónál kiszállhatsz, rendicsek?! – vágott vissza Doma, noha a legszívesebben orrba vágta volna a fiút, de

Zsófi előtt mégsem akarta.

De ha akarta volna, se tudta volna megtenni, mert a busz nemcsak gyorsabban ment a vártnál, hanem még a kipufogógáz is elkezdett beszivárogni hozzájuk. Zsófi találmásra beletúrt az egyik zsákba, előhúzott onnan három darab inget, és kiosztotta. Csendben várták a határt orrukra szorított kockás inggel – vagy a fulladásos halált, attól függ, hogy melyik jön hamarabb. Doma arra tippelt, hogy a határig biztos kihúzzák.

Vagy mégsem.

Mert a határ elég messze volt, a busz ugyanis kacskaringózott még egy keveset előtte, itt megállt egy percre, ott kettőre, soha annyi időre, hogy az a határátkelő lehessen, és Doma minden egyes megállónál erősebben szorította az orrára a kockás férfiinget, amelyről inkább tudni sem akarta, hogy ki hordhatta és milyen helyzetben.

Zsófi megadóan tűrte az elkerülhetetlent, csak szeme villanása jelezte, hogy a körülményekhez képest jól van. Zoli azonban a hátán feküdt behunyt szemmel, és nem mozdult, akárhányszor bökte Doma oldalba. Doma végül odahúzta magát, föléje hajolt, és fülét a fiú orra elé tartotta.

– Takarodj innen, vagy esküszöm, nemcsak leharapom a füled, hanem meg is eszem – suttogta Zoli.

– Dögölj meg te is! – súgta vissza Doma, majd befúrta magát egy bőrönd és egy zsák közé, és várt.

Várta az elkerülhetetlenek egyikét. Megfulladnak. Ha nem, akkor rájuk találnak a határon. Ha nem, akkor a határ után fulladnak meg.

A busz zökkent egyet, a sofőr némi keresgélés után megtalálta a rükvercet, kicsit hátratólatott, végül leállította a motort.

A csomagtér utasai mozdulatlaná merevedtek.

Egymás után nyíltak fel az ajtók a bal oldalon.

A határőrök méltatlankodtak a füst láttán, és csak ímmel-ámmal dugdosták teleszkópos botjaikat a holmik közé. Ahogy haladtak előre, Doma és a többiek halálos csendben húzódtak be a sarokba, nehogy elérje őket a bot vége.

Miután végeztek a bal oldallal, következett a jobb.

Ugyanaz történt. Felnyílt a két ajtó, a bot szurkált, a srácok a másik sarokba húzódtak.

Ment ez, mint a karikacsapás.

Egészen addig, amíg egy hang dúdolni kezdett:

– *Halad a kis hajó, viszi halottait...*

– Baszd meg, ezt nem hiszem el! – nyögte Doma.

– *...sohasem éri el Mexikó partjait.*

– Gyerekek, ez a prérifarkas – suttogta Doma száraz torokkal. – Az a rohadt prérifarkas, aki állandóan meg akarja enni a gyalogkakukkot. – Nyelt egyet. – Ezt nem lehet elpusztítani.

TIZENHAT

Most kezdődött csak az igazi gördülősdi. Alvarez ugyanis nem elégedett meg a botokkal, hanem nekiállt kiszedni a bőröndöket is. Szerencsére a többségük nehéz volt, és ormótlan, nem lehetett csak úgy előkapni őket, mintha üres tojásdobozok lettek volna.

Hátulról kezdte, taláломra kihúzott egyet, csakhogy a srácok az ellenfényben látták az árnyékát, a mozduló kezét, és ki tudták számítani, hogy melyik bőröndért nyúl. Alvarez tehát hátulról haladt előre, Domáék pedig a fényesre kopott fémlemezen csúszkáltak jobbra-balra, amely műveletben a határátkelő forgalmának zaja meg az utasok állandó karattyolása nagy segítséget nyújtott.

Ahogy haladt előre, a kredencnek úgy látszott elfogyni a lendülete. A végén már csak tessék-lássék kapta ki a táskákat és bőröndöket, és ha csak egy kicsit, csak egy egészen kicsit jobban figyel, megláthatta volna Doma cipőjét, mert azt bizony nem tudta időben elhúzni.

Alvarez végül megunt a egészet, odafordult az egyik határőrhez, és morgott neki valamit. Az utasok erre zúgolódni kezdtek, egyre-másra röppentek fel a haragos szerb mondatok, míg végül az egyik nő magyarul is elkiáltotta magát:

– Nehogy már kipakoljanak mindent! Hát mi a szottyos szart viszünk mink, mondják meg! Ruhát meg zöldséget meg antik régiséget, nehogy már széttúrjanak nekünk mindent, drága határőr urak!

Doma eddig nem bánta, hogy az elmúlt két évben megnőtt, és tizenhat éves korára száznyolcvan centi közelébe lépett, de most sokat

adott volna azért, hogy olyan nyeszlett kis keszeg legyen, mint az alig százhetven centis Zoli. Itt a vég, gondolta, és a biztonság kedvéért bevackolta magát a csomagtér elejébe, és mindent megtett azért, hogy beleolvadjon a fémlemezbe. Zsófi az oldalán feküdt, haja a szeme elé omlott, Zoli pedig arcát a kezébe temetve igyekezett minél kisebbre összehúzni magát.

Ismét hátulról kezdték el kipakolni a bőröndöket, ezúttal viszont mindkét oldalon.

Egy meg egy.

Balról kettő, jobbról egy.

Jobbról három, balról kettő.

– Most mondják meg, mi a húgyszagú mocskos keservit találnak odabenn? – kárált az előző asszony.

Az egyik határőr visszatette az utolsó előtti bőröndöt a csomagtérbe.

Keze már rajta volt a következő fogantyúján.

Megcsörrent egy mobil.

A kéz eltűnt.

A csörgés megszűnt.

A határőr fojtott hangon beszélni kezdett, kissé incselkedően.

Doma arra tippelt, hogy a felesége hívta.

Vagy a szeretője.

Vagy az úristen.

Mert a határőrök abbahagyták a pakolást, láthatóan nem sok kedvük volt hozzá.

Alvarez rugózott még egy kicsit, hogy miért nem folytatják, aztán bosszúsan belerúgott a busz kerekébe, és elsietett.

Az utasok egy pillanat alatt visszaszálltak.

A sofőr indított.

Egy perc múlva elkezdett terjengeni a kipufogógáz.

A szabadság édes, semmivel össze nem téveszthető illata.

Doma úgy nyelte a levegőt, mintha a tengerparton állt volna egy júliusi hajnalon, és a dagály hömpölyögve nyaldossa a lábát, a szél pedig simogatóan hozza feléje a sós illatú reggeli levegőt.

Zoli köhögni kezdett.

Zsófi mosolyogni.

Doma is rámosolygott.

Ezt most értette. A lány mosolyát, meg a magáét is, csak azt nem tudta eldönteni, hogy neki szólt-e a mosoly, vagy annak, hogy átjutottak a határon. A határon ugyanis még nem jutottak át. Csak a szerb oldalon. Doma most értette meg, amit az anyja mesélt neki a gyerekkoráról meg a ritkás külföldi útjaikról. Eddig nem tudta, milyen az, ha az embernek összeszorul a gyomra a határsáv láttán, milyen az, amikor torkában dobogó szívvel nézi a közeledő határőrt, milyen az, amikor az a finác elkezd túrni az ember holmijában. A határ neki eddig csak egy fogalom volt, egy zavaró tényező, amikor Szlovákiába vagy Ausztriába menet le kellett lassítania az anyjának. Mindenféle zavaros rendeltetésű bódék és ronda, lapos tetejű épületek sorakoztak egymás mellett, ezek állítólag egykor tele voltak fegyveres örökkel, akik abból úztek sportot, hogy kit hogyan tudnak aznap megszívatni. Mert – és ezt Doma már tudta jól – mindenkit meg lehet szívatni, minden tekintetben törvénykövető ember nincsen, senki sem ártatlan. Lehet, hogy magát annak hiszi, de ezt nyugodtan lehúzhatja a klotyón, ha a másik szemében nem ártatlan, ha a hatalom szemében nem ártalmatlan. És a hatalom szemében, gondolta Doma, miközben lassítottak, feltehetően a magyar oldal felé közeledve, kétféle ember van: a bűnös, meg akit még nem kaptak el.

A busz zökkenve fékezett, Doma beverte a fejét a fémfalba, majd

hátát az egyik bőröndnek nekivette tapogatta a búbot. Bármit megadott volna egy korty vízért meg egy falat ennivalóért. A csomagtér egyik hátsó ajtaja felnyílt, és a sofőr odaszólt valakinek:

– Kareszkám, ez így jó lesz? Benézni?

– Jó – felelte egy öblös hang. – A legjobb – tette hozzá, és közelebb lépett. Benézett az ajtón, aztán hátrahőkölt.

– Mi pénzt kérsz azért, hogy megfüstölöd a csomagjaikat? – kérdezte a határőr a sofőrtől. Doma bágyadtan hallgatta a beszélgetést.

– Te, ez benne van az árban. Vagy ne legyen benne? Kérjek érte pluszt?

– Amennyit a jegyért kérnek, olyan ülésben kéne ülnöm, ami a valogamat is kinyalintja! – rikkantotta az egyik utas. – Legközelebb külön jegyet veszek a vesémnek, egyszerűbb lesz, ha mellettem utazik, mert ez a retkes busz úgylis kirázza belőlem.

– Jancsikám! – horkant egy másik hang. – A májadnak is vegyél egy jegyet, ha már arra jársz.

– De nem járok arra. Elég a vesémnek. Bunyesz! Adol jegyet a vesémnek?

– Adok én mindenkinek jegyet – felelte a sofőr. – Adok én jegyet a vesédnek is, vagy egy vesét a jegyednek, csak menjünk már innen a radai rossebbe, mert lerohad a gatyám ebben a kurva hőségben, az meg senkinek se jó.

– Ha neked lerohad a gatyád? Hát, a Jenő veséjének különösen nem lesz jó, de az én idegeimnek se – jegyezte meg egy borittas női hang.

– Bunyeszkám? Akarod, hogy a Matild ideges legyen?

– Karesz – továbbította a kérdést a Bunyesz nevű sofőr a határőrnek –, akarjuk, hogy a Matild ideges legyen?

– Melyik a Matild?

– Az ott.

Pár pillanat csend.

– Az?

– Az.

– Ha az ott a Matild, akkor nem akarjuk, hogy ideges legyen. Az egész őrs nem akarja, hogy ideges legyen.

– Pedig már kezdek egészen belejönni! – visította Matild. – Bunyesz, rohad már a gatyád lefele? Vagy csak megint az asszonyra gondoltál?

Zsófi a szájára szorított keze fölött nézett Domára, aki alsó ajkát beharapva próbálta megállni, hogy ne röhögjön.

Zoli feje az egyik szatyorban tűnt el. Doma nem tudta, mire készül, megkocogtatta a vállát, mire a fiú úgy ütötte el a kezét, mintha darázs csípte volna meg.

A sofőr lecsapta a csomagtér ajtaját, a motor nyögve berobbant, a sebváltó recsegve megtalálta az egyest, az Ikarus megugrott, és pár perc múlva legalább hatvankettővel repesztett a határ magyar oldalán.

Zoli végre előhúzta a fejét a szatyorból, és mindkét kezében tartott valamit. Doma még a sötét ellenére is látta, hogy a szeme diadalittasan megvillan.

Feje kissé kótyagos volt, így elsőre nem is értette, miféle szag csapta meg az orrát. Nem szag volt az, hanem illat. Zsófi is felkapta a fejét. Úgy szaglászott, akár egy őz hajnalhasadás után a frissen felszántott mezőn.

Doma olyan gyorsan mozdult, hogy az még magát is meglepte. Kikapta a szál kolbászt Zoli kezéből, kettétörte, az egyiket odanyújtotta Zsófinak, a másikba pedig beleharapott, és az se érdekelte, hogy könny szökik a szemébe, mert ez bizony nem csemege kolbász volt. Hanem a másik fajta. Amelyikből nem sajnálták a paprikát. Mármint az erőset.

Könnyekkel küszködve faltak, a füst se zavarta már őket, akár el is

aludtak volna, ha a busz nem áll meg hirtelen fékezéssel. Fojtott hangokat hallottak az utastér felől, léptek dobogtak, nyílt a csomagtér ajtaja, egy kéz kivett egy csomagot, az ajtó lecsapódott, és máris robogtak tovább.

– Most menjünk vagy maradjunk? – kérdezte Doma, miután kézfejevel kitörölte a könnyeket a szeméből, és ölni, szabályszerűen ölni tudott volna egy üveg vízért.

– Mármint?

– Ha a végállomásig megyünk, akkor biztosan elkapnak.

– És azzal mi a baj? – kérdezte Zsófi.

– Ne tegyél úgy, mintha a rendőrségre akarnál menni. Mert ha akarsz, tőlem akár most is indulhatunk – jegyezte meg Doma élesen.

– Szerintem nem kéne – szólalt meg Zoli halkán, de határozottan.

– Miért nem?

– Nem mindegy? – csattant fel Zsófi.

– Miért, te miért nem akarsz a rendőrségre menni? – vágott vissza Zoli Zsófinak.

Doma nem szólt bele, várta, hátha megtud végre valamit a másik kettőről.

– Semmi közöd hozzá!

– Hogyne lenne – közölte Zoli. – Pont ez az a helyzet, amikor közöm van ahhoz, hogy miért nem akarsz a rendőrségre menni.

– Te is elmondod, ha én is elmondom? – gúnyolódott vele Zsófi, aztán Domához fordult.

– És te? Te mit akarsz? Csak mert eddig kussoltál, a hangodat sem lehetett hallani – szaladt ki belőle, és nemcsak a lány szavainak durvasága, hanem ellenséges hangneme is meglepte Domát.

A fiú vállat vont.

– Nem hallottam! – szólt rá a lány.

– Nem mindegy?

– Nem hiszem el – ingatta a fejét Zsófi. – Nem hiszem el. Olyan fafejetek van, hogy nyugodtan tüzelőt lehetne hasogatni rajta.

Doma érezte, hogy törésponthoz érkeztek. Valakinek el kell mondania valamit. Vállat vont hát, és elmondta.

– Anyám rendőr volt.

– Az enyém meg nem. Ki nem szarja le? – vágta rá Zoli.

– Ez így fog menni? – csattant fel Zsófi. – Ha ennyi eszetek van, csoda, hogy a fogmosás nem okoz gondot.

– Mielőtt magánnyomozó lett – folytatta Doma. – Azért hagyta ott a yardot, mert elege lett a korrupcióból. Aki rendőr, az korrupt.

– Mondja az anyád.

Doma felkapta a vizet.

– Mondom én! Csak azért, mert az anyám ezt gondolja, még nem...

– Mit tudsz te a korrupt rendőrökről?

– Éppen eleget – felelte Doma. Anyja több tucatnyi olyan esetben nyomozott, amikor a megbízó nem tudta vagy akarta lefizetni a rendőröket. Biztos vannak nem korrupt zsaruk, de ő ilyenről még nem hallott. Anyja szinte mániásan kerülte a rendőröket, a frász jött rá, valahányszor be kellett mennie valamelyik kapitányságra egy ügy kapcsán. Ilyenkor zavartan és feszülten dohányzott a kocsiban, és végül annyira felhergelte magát, hogy szinte berúgta az éppen aktuális kapitányság ajtaját, akkor is bajt generálva, ha éppen nem volt rá oka.

– Téged miért zavar, ha egy rendőr korrupt Mucsajröcsögén? – kérdezte Zoli. – Mit árthat neked egy korrupt rendőr Halálfaszán?

Doma egy ideig hallgatott.

– Mit használhat?

– Ha nem megyünk a rendőrségre – szólalt meg halkan Zsófi –, akkor azzal el is döntöttük Max kérdését.

– Mármint hogyan?

– Hát úgy, hogy akkor nekünk kell kiszabadítanunk.

Mindhárman elhallgattak. Zsófinak ugyanis igaza volt. Ha nem kéri a rendőrség segítségét önző és egyéni érdekeiből kifolyólag, akkor nekik maguknak kell segíteniük Maxon.

– Még akkor is, ha miatta kerültünk ebbe a szarba? – kérdezte Zoli.

– Éppen azért kell segítenünk neki – válaszolta Zsófi halkán. – Pontosan ezért.

Doma egy ideig emésztette az utolsó mondatot.

– Ennek semmi értelme.

– Tudom – ismerte be Zsófi. – De olyan jól hangzott.

– Tőlem ott dögölhet meg, ahol van – mondta Zoli. – Hülye bunkó.

– Ha mi nem megyünk vissza érte, más nem fog.

– Majd kérnek érte váltságdíjat az apjától. Kő gazdag a pali – folytatta Zoli.

– Mintha a te apádnak nem pénz lenne a bőre alatt – szúrta közbe Doma.

– Mi tudsz te az én apámról?! – robbant ki Zoliból, és ököllel Doma arcába vágott. Doma azonnal fojtófogásba fogta a másik nyakát, és Zsófinak nem kis munkájába került rendet rakni közöttük.

– Elég! – lihegett, miután sikeresen szétválasztotta őket. – Ennyire nem lehettek hülyék. – Elhallgatott. – De, ennyire hülyék vagytok. Mindannyian ennyire hülyék vagytok.

– Mindannyian? – kérdezett vissza Doma óvatosan.

– Minden férfi. Komolyan. Az apám, a bátyám. Most meg ti. Valamiért azt hittem, hogy legalább te nem vagy olyan hülye... –

hallgatott el.

– Én? – kérdezte Doma.

– Én? – kérdezte Zoli.

Zsófi nem felelt. A két fiú elhúzódott egymástól.

Csendben zötykölődtek egy ideig, aztán a busz lassított. A lány megszólalt:

– Pofonegyszerű a döntés. Ha most nem szállunk ki, akkor megyünk a rendőrségre, és lesz, ami lesz, de legalább Maxszal nem kell foglalkoznunk. Vagy...

A busz fékezett, a sofőr tekert egyet a kormányon, majd visszakapcsolt kettesbe.

– Vagy kiugrunk itt, befogjuk a szánkat, és egyedül próbáljuk megoldani a helyzetet.

– Mármint kiszabadítani Maxot? – kérdezte Zoli. – Csak hogy tisztán lássam a megoldandó helyzetet. Amit meg kell oldani.

– Mármint.

– Értem.

– Én is – bólintott Doma.

A busz megállt. Fölöttük lábak dobogtak, nem egyetlen ember készült leszállni.

A sofőr leállította a motort.

Pár pillanat múlva nyílt a csomagtér jobb hátsó ajtaja. Majd a bal hátsó. Aztán a jobb első. Végül a bal első.

A fény egészen elvakította őket.

– Mi a mocskos bűdös szentségit kerestek ti itt? – hőkölt hátra a sofőr.

A srácok egymásra néztek.

Döntöttek.

MÁSODIK RÉSZ

TIZENHÉT

Egyszerre tolták félre a csomagokat, meg se várva, hogy elvegyék őket előlük, aztán kiugrottak a csomagtérből, és miközben fellöktek néhány utast, kis híján belefutottak Alvarez karjaiba.

A kredenc úgy állt ott, mint egy indián totem, jelenléte még fizikai valójánál is magasabbra tornyosult, és Zoli meg mert volna esküdni rá, hogy a szemében meglepetés villant, amikor kiugrottak a buszból, mintha nem számított volna rájuk. Zoli akként próbálta meg bagatellizálni a helyzetet, hogy a kredenc húsos, sötéten borostás arca helyére a prérifarkas hosszú, megnyúlt, hurkás orrát és ostoba, mohó tekintetét képzelte.

Talán ennek köszönhető, hogy ő kapcsolt a leghamarabb hármójuk közül. Annak ellenére, hogy mindkét lába elgémberedett és a feje is kótyagos volt a kipufogógáztól, azonnal felmérte a helyzetet.

Zoli tudta, hogy nincs túl sok esélye a hagyományos módszerekkel, ezért rögtönzött. Amint megpillantotta a férfit, rögtön tudta, mit kell tennie. Hogy honnan, gőze sem volt, de tudta.

Vállát behúzta, fejét leszegte, és teljes erővel belerohant Alvarez hasába, aki inkább a meglepetéstől, mintsem Zoli erejétől azonnal eldőlt, akár egy magányos liszteszsák a malom előtt. Zoli azonban nem elégedett meg ezzel. Mivel mindkét kezében egy-egy darab pokolian erős kolbászt tartott, alig durrant a kredenc a földön, ő már a mellkasán ült, és teljes erővel nyomta a kolbászokat a férfi szemébe, valahogy úgy, ahogy az emberek szokták elnyomni a csikket a hamutartóban. Meg nem

tudta volna mondani, honnan jött az ötlet. Talán onnan, hogy borzasztóan elege lett Doma és Zsófi lelkezéséből, hogy miért kellene visszamenni Maxért, meg hogy miért kötelességük segíteni neki. Aha. Mert rajta is segítettek, ugye, amikor az apja fél éve megpattant Brazíliába? És otthagya őt tök egyedül?

Bele Alvarez szemébe a kolbászt.

Egyedül abban a rohadt nagy és hideg lakásban, aminek egy otthonos zuga nincsen?

Hadd folyjon a könnye. Belenyomni, dugni, facsarni, csavarni.

Egyetlen szó nélkül? Se neki, se a befektetőinek? Se az anyjának, ha már itt tartunk, aki Bécsben játszik pásztoridillt a tiranai személyi edzőjével, és fél év alatt konkrétan háromszor sikerült őt felhívnia?

Bele minden egyes paprikacsöppet a kolbászból, bele a kredenc szemébe, aki most már üvöltött is.

Otthagya őt egyetlen darab értelmes rokon nélkül, mert azokat is átverte a forexezésével? Egyetlen ember nem volt a környezetében, akit ne érintett volna negatívan az apja eltűnése. Hát hogy menjen így rendőrségre? Mi lesz annak a vége?

Az utolsó csöppöt is belenyomni a szemébe, és az se baj, ha az orrába is jut neki. Közben meg, ha már arra jár, beletérdel az ágyékába is, de nemcsak egyszer és kicsit, hanem izomból és többször, hadd reccsenjen a töke.

Az apjának meg egy szavát se lehetett elhinni. Csak azt tudta, mert ennek azért utánakérdezett, hogy ha egyszer egy darab szülője sincs az embernek, akkor jön a gyámhivatal, ő meg keresztet vethet lakásra, dugipénzre, szabadságra, életre, és örülhet, ha Oláh Ibolyát hallgathatja esténként az intézetben, mialatt a többi srác azon dolgozik, hogy vagy egymást dugják meg, vagy valamelyik csajt.

Hát nem.

Ha kell, a szemeden keresztül az agyadba tolom fel a kolbászt, te rohadék.

Ennél azonban több kellett Alvareznek ahhoz, hogy harcképtelenné váljon.

Zoli arra lett figyelmes, hogy egy irdatlan pofonnak köszönhetően lerepült a kredenc mellkasáról.

Oldalára fordult, pördült egyet, majd hirtelen felült, megrázta a fejét és körbenézett.

Ennyien még az életben nem bámultak rá.

Az egyik oldalon Doma és Zsófi nézte tágra nyílt szemmel, és az arcukra kiült döbbenet gyakorlatilag minden pénzt megért. Annyit nem, amennyit az apja a mélyhűtőben hagyott neki, de mondjuk a felét igen.

A másik oldalon meg bámulta még nagyjából tizenöt ember, férfiak és nők vegyesen, átlagéletkoruk ötvenhalál lehetett, a sofőr meg inkább a hatvan fölött járhatott, szóval ezek is ott álltak és őt nézték, mint gyerekkorában a tasmán ördögöt a tévében egy kifejezetten háklis részben. Szatyrok és nejlontáskák lógtak a kezekben, és senki, de senki közbe nem avatkozott volna sem Zoli, sem Alvarez oldalán. Feltehetően egyikük sem látott még olyat, hogy egy busz csomagteréből három gyerek tör elő, akik közül az egyik mindkét kezében élesre töltött szárazkolbással próbálja meg kinyomni egy hegyméretű szerb maffiózó szemét.

Aki most már ült a földön, szájából patakzott a szitok és a káromkodás, szeméből a piros könny, és Zolinak egy horrorfilm jutott az eszébe, ahol a főszereplő szeméből vér kezdett el folyni. Na, Alvarez most olyan volt, mint akit megtámadott egy idegen létforma.

Zoli felpattant, kezéből kiesett a kolbászok maradéka.

– Ti meg mi az anyátok keservit kerestek a buszomban? – visította hirtelen Bunyesz.

Akár varázsütésre, életre kelt az összes utas.

– Rendőrt! – sivította valaki. – Ellopták a kóbaszomat!

Alvarez megpróbált talpra állni, két asszony indult is, hogy segítsen neki.

Zolin senki sem akart segíteni.

Körbefuttatta a tekintetét. Egy falu közepén álltak, egyes kultúrákban ezt főtérek hívták, máshol meg buszmegállóknak. A túloldalon házak, azok mögött fák magasodtak. Zoli megborzongott.

Alvarez most már állt.

De nem sokáig.

Doma fejében végre összeért két vezeték, és kapcsolt. Egy időben Zsófiival.

Doma a kredenc mögé lépett, és mindent beleadva kirúgta a férfi lábát.

Zsófi meg odapattant a kredenc lába elé, és a Domától ellesett mozdulattal tökön rúgta Alvarezt. Aztán mintha összebeszéltek volna, egymásra pillantottak, és Zoli rögtön tudta, mit kell tennie.

Futni, mint akinek semmi esze nincsen, lehetőleg nem abba az irányba, amelyikben az utasok öklüket és szatyraikat rázva álltak.

TIZENNYOLC

Két ház között berohantak egy dűlőre, aztán bevetették magukat a kukoricásba. Doma egyszerre volt pokolian mérges Zolira, és irigyelte, amiért olyan határozottan elintézte Alvarezt. Amikor megpillantotta a szerb busa fejét és borostás arcában ülő gonosz és okos szemét, egyszerűen leblokkolt. Biztos vannak erre más, szebb szavak, de ha egyszer ez történt, akkor nincs mit szépíteni rajta. Annyira megdöbbenette a maffiózó felbukkanása, hogy kisült két áramköre, és ettől gyakorlatilag mozgásképtelen lett. Ahogy Zsófi is. Csak a szikrákat hányó szemében látta, hogy milyen mély indulatok forrnak a lányban, amikor Zoli rávetette magát Alvarezre.

A kukoricaföldön addig szaladtak, míg végképp kifulladtak. Doma sejtette, hogy korántsem jutottak olyan messzire, mint azt gondolta, és még bírt volna futni pár száz métert, de Zoli és Zsófi feladták. Mindketten térdre rogytak, úgy ziháltak, aztán Zsófi a hátára fordult a göröngyös, száraz földön, majd Zoli is követte, és lassan nevetni kezdtek, végül mindhárman fetrengve röhögtek. Doma közben le nem tudta venni a szemét Zsófiról, mert ez volt az első alkalom, hogy teli szájjal látta nevetni. A busz csomagterében sötét volt, meg talán az nem is számított, hiszen mindenki másképpen nevet, ha tudja, hogy nem látják, de Zsófi most önfeledten nevetett, Doma pedig beletúrt a zsebébe, elővett egy darab kolbászt, kettétörte, és fenyegetően Zoli felé indult, aki kezét feltartva könyörgött, hogy hagyják abba.

– Elég! – visította. – Elég! Begörcsölt a hasam.

– A Kolbanátornak begörccsölt a hasa! – nevetett Zsófi, aztán lassan ő is felült, Doma pedig odadobott mindegyiküknek egy-egy darab kolbászt, és ő is lehuppant enni.

– És most? – tette fel a kérdést, amit már ő maga is kezdett egy kicsit unni.

– Megyünk, amíg oda nem érünk – felelte Zsófi.

– Vagy meg nem állítanak minket – jegyezte meg Zoli.

– Ha gyalog megyünk, akkor soha a büdös életben nem érünk fel Pestre.

– De igen, csak legalább tíz napunkba telik.

– Csakhogy annyi időnk nincsen – állapította meg Doma.

– Miért?

– Valakinek csak fel fog tűnni, hogy nem megyünk haza. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nem?

Zoli a kolbászt nézte a kezében, Zsófi a cipőjét.

– Nem? – ismételte Doma.

Zsófi felhúzta a szemöldökét.

– Egyszer biztosan.

– *Egyszer biztosan?*

– Ja – bólintott Zoli.

– Ha titeket nem hiányol senki, az anyámnak biztosan feltűnik, hogy nem vagyok otthon. – Már ha hazaért Gyöngyösről, vagy hol a fészkes fenében dolgozik megint. – Vagy, hogy nem veszem fel a telefont. – Kiegyenesedett. – Telefon. Telefonon nem kereshetnek titeket?

– Nem jellemző – vont vállat Zsófi.

– Khm – harákkolt Zoli.

– Akkor se mehetünk gyalog, semmi kedvem hozzá, ráadásul Maxot is szorítja az idő – határozott Doma.

– Jól van, főnyomozó – porolta le a kezét Zoli. – Jól van. Valahogy vissza Pestre. És utána?

– Azt majd akkor kérdezd meg, ha visszaértünk.

– Jó. Akkor hogyan érünk vissza?

– Pénz, telefon, papírok meg minden nélkül? – firtatta Zsófi. – Nyomunkban a prérifarkassal? Mert azt ugye tudjuk, hogy ez addig nem fog nyugodni, amíg meg nem talál minket?

A fiúk bólintottak.

– Vágjuk – mondta Doma. – Mi vagyunk a gyalogkakukk, csak éppen a mi prérifarkasunk igenis el tud kapni minket, és nem ússzuk meg annyival, mint az az idióta madár.

– Engem csak az aggaszt, hogy mindig tudja, hol vagyunk – folytatta Zsófi. – Értem, hogy hárman vagyunk, és elég feltűnőek, de hogy mindig tudja, hol keressen minket...

– Szerintem nem szabad beleesnünk abba a hibába, hogy...

– Íme, az ész és az osztása – mormogta Zoli, de Domának nem volt kedve megint belemenni a vitába.

– ...hülyének nézzük őket – fejezte be a mondatot Doma. – Különösen nem Alvarezt. Csupán azért, mert úgy néz ki, ahogy, és azt csinálja, amit, még nem jelenti, hogy ostoba lenne. – Elhallgatott, és körbenézett. Kukoricát látott, elég sokat, hosszú, magas és zöld kukoricaszárat, cső nélkül. – Mert ez nem egy film...

– Nem? – kapta fel a fejét Zoli. – Nem mondod, bakker, eddig én marha állat azt hittem, hogy egy filmben szerepelünk. Tényleg nem?

– Ez a valóság, és anyám...

– Jézusom – emelte az égnek a szemét Zoli.

– ...erre nem győz emlékeztetni. Hogy a valóság az nem egy életforma, amivel néha kapcsolatot kell létesíteni. Mint egy távoli rokon,

akire néha rácsörög az ember. – Elhallgatott. Nem akarta az anyját idézni, de nem tudott mást tenni. Ráadásul egyet is értett vele; egyike a kevés témának, amiben nagyjából egy nézetet vallottak. – Szóval vagy úgy nézünk Alvarezre, mint valamiféle filmbéli karakterre, vagy úgy, mint egy igazi mocskos rohadékra, akinek legalább két agysejtje van, amelyek néha egymásnak ütköznek.

– Rendben, górékám – bólogatott Zoli. – Rendben. Alvarez is ember, van esze, értem. És? Most mennyivel vagyunk beljebb?

– Annyival – állt fel Zsófi a földről, és leporolta a farmerét, jöllehet az már olyan mocskos volt, hogy nem volt azon mit porolni –, hogy nem azt kell csinálnunk, amire számít.

– Miért? Mire számít? – kontrázott Zoli.

Doma sóhajtott, és elmondta. Adja magát, hogy Pestre akarnak visszajutni. Mivel semmijük nincsen, ezért illegális úton fognak majd próbálkozni.

– Potyautasok vonaton, stopposok az út szélén, botcsinálta autótolvajok – sorolta, és azt már ki sem kellett mondania hangosan, hogy külső segítséget csak akkor kérnek, ha nagyon nagy a gáz, ez adta magát. Nagyjából ez az egy adta magát, amúgy mindenki el volt foglalva a saját dolgával meg a saját indítékaival, és Doma már óvodában megtanulta, hogy ne azt keresse, ami a többiektől elválasztja, hanem azt, ami közös bennük. A külső segítség egyenlő azzal, hogy felhívják magukra – akár áttételesen is – a hatóságok figyelmét, és ezt senki sem akarta nyilvánvaló vagy eddig ki nem mondott indokok és okok miatt. Doma maga is meglepve vette tudomásul, hogy a rendőrség kihagyásával gondolkodik. Teljesen átragadt rám anyám üldözési mániája, gondolta, de ha egyszer minden rendőr korrupt, akkor mit tehetek? Kockáztassak? És sodorjam bajba Zsófit? Zoli kevésbé érdekelte, mert egyfelől egy

köcsög volt, másfelől meg hadd ne neki kelljen pátyolgatnia egy milliomoscsemetét. Azt azért már hadd ne. Még ha hitt is volna rendőrökben, akkor is el kellett kerülniük őket Zsófi miatt. Azaz olyat kell tenniük, amire Alvarez nem számít. – Pont nem azt kell tennünk, amit Alvarez szerint tennénk.

– Mégis mit? – emelte Zoli a karját az égnek, és Doma kénytelen volt beismerni, hogy egyelőre egy darab ötlete sincsen.

– Sebaj – tette Zsófi csípőre a kezét. – Akkor is induljunk el valamerre, mielőtt megtalálnak minket. Minden kilométer, ami köztünk és a határ közt van, közelebb visz minket Pesthez. Vágjátok? – mosolygott váratlanul a fiúkra. Doma azonnal elpirult, felpattant, és pár perc múlva már libasorban haladtak a kukoricásban észak felé.

– Hacsak szét nem válunk – szólalt meg hirtelen Zoli. – Arra csak nem számít. Hogy ahányan vagyunk, annyifelé megyünk. Hm? Ez milyen ötlet, emberek?

TIZENKILENC

– Mármint hogy szétváljunk? – kérdezte Doma. – Úgy érted, hogy mindenki megy a maga feje után?

– Úgy.

– Értem – bólintott a fiú, Zsófi pedig úgy döntött, hogy ezt most kivárja. Mondjuk, hogy nézőként élvezi az előadást. Ennyi kijár neki, döntötte el.

– Szóval ez azt jelenti, hogy a továbbiakban nem kell majd a nyavalygásod hallgatnom? – folytatta Doma. – Se a nyüszítésed? Ezt jelenti?

Zoli feje lassan váltott színt, de annál látványosabban. Zsófi megbűvölve meredt a fiúra, amint a céklavörös szín a nyaka aljától szinte látható vonalban emelkedett egészen a füléig.

– Mert ha azt jelenti, akkor elméletben semmi kifogásom nincs ellene – jelentette ki Doma, és megállt, hogy szembeforduljon Zolival. – Semminek sem örülnék jobban, mint annak, hogy végre ne kelljen téged tutujgatni, mint valami kis szarost.

– Hogy a kur... – kezdte Zoli, de Doma feltartotta a kezét.

– Még nem. Majd mindjárt mondhatod – közölte, és Zsófi némi csodálkozással látta, hogy a fiúból eltűnni látszott az esetlen magabiztosság, a nyegle tudatosság, és úgy beszélt, mint egy... Mint egy felnőtt. – Szóval elméletben baromi jó lenne, ha leszakadnál, de a gyakorlatban már nem.

– És ugyan miért nem? Rohadj meg!

– Mert, mert, mert – sorolta Doma. – Mert amilyen egy balfasz vagy, amekkora egy kapitális balek vagy, te lennél az első, akit Alvarez vagy a társai elkapnának, és akkor nem elég, hogy Maxot ki kell szabadítanunk, téged sem hagyhatnánk ott, pedig higgy nekem, szívem szerint megtenném. Vágod?

A lány úgy döntött, hogy ez nem az ő meccse. A testvérei szabadidősporként űzték otthon a vitatkozást, éppen elégszer rángatták bele olyan ügyekbe, amikhez köze nem volt, csak azért, mert tett egy megjegyzést. Hát nem tesz több megjegyzést. És ha már itt tartunk, szívességet sem. Éppen eleget tett azzal, hogy elvitte a bátyja helyett a balhét, és köszönetképpen mit kapott? Egy szép nagy, masnival átkötött semmit, mintha neki kötelessége, kutya kötelessége lett volna magára vállalni azt a betörési kísérletet. A legszebb az egészben az, hogy a bátyja szerint ténylegesen ez volt a kötelessége, amikor megjelentek a rendőrök a lakásukon. Igen, biztos úr, a bátyám nem lehetett, mert a beteg öcsémet ápolta, hát én voltam az, aki beugrott annak a tűzépnek a kerítésén, és hát igen, ez az én kesztyűm, sajnos ezt most bebuktam, de ezentúl rendesen fogok viselkedni.

Ha nem teszi meg, akkor a bátyjának ez lett volna a harmadik balhéja, és akkor biztosan börtönbe vágják, amit meg is érdemelt volna, amiért pokollá változtatta az életüket havonta négy-öt napra. A szemétség az volt benne, hogy a maradék huszonöt napon Robi maga volt a tökély, a mintabáty, aki a tenyerén hordozta a kishúgát, és ha egy másik bátyja akár csak rondán nézett rá, Robi keze azonnal eljárt, méghozzá annyira, hogy a pofon érkezési oldalán álló rendszerint a szekrényhez kenődött, és vagy az orra vérzett, vagy összepisálta magát. Vagy mindkettő.

– Akkor én megyek, nekem erre semmi szükségem nincs! – kiáltotta

Zoli, és akkorát csapott a mellette álló kukoricára, hogy az reccsent egyet.

– Halkabban, te állat! – szisszent rá Doma.

Zsófi éppen Zoli után akart indulni, de ahogy mozdult, ahogy a bal lábát előrelelendítette, valami belecsípett a vállába. Rohadt darazsa!, gondolta Zsófi. Hogy ezek engem mindig megtalálnak. Minden rohadtszúnyog, bögöly és darázs, ezek engem megtalálnak.

Noha tudta, hogy a csípést nem szabad megvakarnia, ezt tette. Megvakarta a csípést, amely furán égetett, és mintha ragadt is volna.

Szeme elé emelte a kezét.

A mutatóujja véres volt. De nem egy elkapart csípés vére volt az, hanem...

Csak azt látta, hogy Doma kiabál neki valamit, majd feléje ugrik, de nem hallotta, mert a fején volt egy dunsztosüveg, és az nem eresztett át hangot. Akár egy bödön, pont mint egy bödön, amit az ember játékból a fejére húz. Akkor a legközelebbi kiabálás is olyan, mintha két szobával odébról hallatszana.

Még egyszer megnézte alaposan a kezét, mert ilyen darázscsípést még nem látott – és nem is érzett. Mert ez pokolian fáj, annyira, hogy kiszállt belőle minden erő, minden ellenállás, a lépést se fejezte be, a bal lába még a földön volt, a szürke, száraz, gyomos földön, a másik, a jobb lába meg a levegőben, és egyszerűbbnek látszott eldőlni.

Meg hát nem is nagyon tudott volna ellene mit tenni.

Mielőtt még földet ért volna, a dunsztosüvegen keresztülhatolt Doma hangja, meg egy szó, azt kiabálta eddig is, csak nem értette.

– Meglőtték! A kurva élet! Lőnek ránk!

HÚSZ

Doma a földre vetette magát, aztán odakúszott Zsófihoz, aki falfehéren feküdt, jobb keze lecsúszott bal válláról, ahol a sebből lassan bugyogott a vér. Doma soha nem látott még lőtt sebet, filmet azonban éppen eleget ahhoz, hogy tudja, mit kell ilyenkor tennie.

Nem azt, amit Zoli tett, aki pontosan úgy viselkedett, mint a mexikói parasztok, amikor a kartellek a földjeiken akarják lemeccselni, hogy kinek mi a területe, és közben bosszút állnak az évtizedes sérelmekért gyakorlatilag mindenkin, aki arra jár vagy repül.

Zoli a földre fúrta az orrát, és kezét a fülére szorította. Ahogy a mexikói paraszt, aki azt hiszi, ha nem látja, amint szétlövik az unokaöccse fejét, akkor meg se történik.

Rossz hírem van, nyamvadék. Ez itt és most velünk történik, gondolta Doma, majd a hátára gördült, és letépte magáról a pólóját, az egyetlen tisztességes pólóját, majd megnézte a sebet. A lány vállába fúródott a golyó, egészen pontosan a felkarjába.

A vér bugyborékol. Domára rátört a hányinger.

Fogta a pólóját, és a seb fölött elkötötte a lány karját. Olyan erősen megszorította, ahogy csak bírta. Egészen pontosan úgy, mint a filmekben. A lány felszisszent. Doma ezt jó jelnek tartotta. Bármennyire is taszította a vér látványa, erőt vett magán, és megtapogatta Zsófi vállát.

Olyan volt, mintha anyja különösen hígra sikerült krumplipüréjében turkált volna, csak hogy ez az anyag, mármint a vér, nem csúszós volt, hanem ragadós. Nyelt egyet, ami csak annyiban segített, hogy a

hányinger pár pillanatra háttérbe szorult, majd tapogatott tovább.

Ujjai végül megtalálták a golyó kimeneti nyílását, és ennek megörült. Mert ha nincs benn a golyó, akkor kijött, és az speciel mennyivel jobb, mintha benn maradt volna.

Az a hülye gondolat futott át a fején, hogy bedugja az ujját a sebbe, de persze nem tette. A ki- és bemeneti nyílásokat megtalálva a saját vállára tette a kezét, megtapogatta, és megállapította, hogy a golyó nem érhetett csontot. És ez is mekkora már.

– Jatok fe! – hallatszott egy durva, bárdolatlan hang, amely szinte böfögte a szavakat.

Doma odakapta a fejét.

Zoli is kinézett az ujjai közül.

Zsófi nem mozdult.

Egy hórihorgas férfi tornyosult följük, fején micisapkával, amelyet egészen a füléig lehúzott, lóarcán jelentős, hosszú orral, amely alatt lófogai sárgállottak, szeme gonoszán és bután meredt rájuk. Melóskabát volt rajta, olyan, amelyet régen a gyári munkások viseltek. Doma szerint ezt már nem gyártották, és a férfit látva könnyen elképzelhetőnek tartotta, hogy harminc éve ugyanezt a kabátot hordja.

A kabát alatt egy valaha fehér atléta szürkéllett. A férfi mellkasa beesett volt, ujjai hosszúak, keze inas, és még a fegyver is olyasminek látszott benne, amit először az első világháborúban sütöttek el.

– Jatok fe! – ismételte a férfi, majd intett a fegyverével.

Doma feltápáskodott, Zoli is összeszedte magát, Zsófi viszont nem mozdult.

– De izs!

– Nem tud felállni – közölte vele Doma. – Mert lelőtte. Miért lőtte le? Meg is ölhetette volna.

– Ezi tten – mondta a férfi valami egészen különös nyelvet beszélve. Feltehetően magyar lehetett, mert a hangzók a helyükön voltak, legalábbis javarészüket, de az összhatás, az olyan volt, mintha a férfi Kelet-Hadova egy rég elfeledett nyelvjárását beszélte volna. – Dellik átessz! – mutatott a kukoricára. Doma szeme oda-vissza járt a hórihorgas úrlakó és a kukorica között, de nem azért, mert nem értette, hogy mit mondott. Értette, igaz nem elsőre, de értette. Csak éppen nem hitte el, amit hallott.

– Hogy mondta? – kérdezte a férfitől, hogy teljes bizonyosságot szerezzen.

– Dellik átessz! – ismételte az alien mély torokhangon, amely akár szellemi fogyatékosra is sugallhatott volna, de a férfi nem volt hülye. Sem fogyatékos. Csak éppen olyan nyelvet beszélt, amit rajta kívül feltehetően senki más, és olyan miatt lövöldözött, ami miatt remélhetőleg senki más.

Doma nyakán kidagadtak az erek, érezte, ahogy a düh egyre erősebb hullámokban tör rá, és a forma kedvéért igyekezett visszatartani, legyűrni, de nem ment. Felpattant, és bika módjára a férfi felé indult, aki rögtön felfogta, hogy mi történik, kibiztosította a puskáját, és a vállához emelte.

Doma azonban nem állt meg. Most őt is le fogja lőni? A kukorciája miatt? A delikátesz kukoricája miatt? Tényleg? Most ez lesz? Ez fog menni? Alienek lövöldöznek a kukoricájuk védelmében fényévekre az utolsó ismert civilizációtól? Mi lesz most? Lelövi őt, aztán Zolit, és megeszni a húsukat? Vagy odaadja a disznóinak? Vagy mi a...

– TYULA!!! – bömbölt bele a pillanatba egy orkánszerű hang.

– Necsománe – fordult meg a férfi, kezében a fegyverrel.

A kukoricaszárak megremegtek, ahogy a hang tulajdonosa

közeledett. Ha nem is futott, de nagyon sietett, és léptei döngése alapján nem éppen a pehelysúlyúak közé tartozott. Doma önkéntelenül megtorpant és hátrálni kezdett, vele együtt a férfi is. Doma meg mert volna esküdni rá, hogy az aliennek még a füle is lekonyult egy kicsit. Zoli közben egy kukoricaszár mögé próbált elbújni, egyedül Zsófi maradt fekve.

A kukoricaszárak úgy susogtak és hajoltak félre, mintha egy csapat tank közeledne. Jó, ha nem is egy csapat, de minimum egy.

Aztán ez a tank egyszer csak megjelent.

És azt bömbölte, hogy:

– TYULAAA!!!

Nem tank volt, bár az is lehetett volna. Hanem egy ötven körüli nő, akit könnyebb volt átugrani, mint megkerülni, és amint fújtatva megállt Gyula előtt, Doma arra gondolt, hogy inkább behúzódik Zoli mögé, mert ennek csak rossz vége lehet.

– MIT CSINÁLTÁL MÁR MEGINT, TYULIKÁM???

Már megint? *Már megint?* Édes istenem!

– Hogyra kukrabe delikát. Essz.

Eddig megérzéses-következtető alapon nagyjából be lehetett lőni, hogy mit akar mondani az alien, de az asszony megjelenésével nyelvi megoldásai egy következő dimenzióba léptek át, és Doma kezdte magát úgy érezni, mintha a Monty Python főpróbáján lenne. Még hangosan röhögött is volna, ha az alien kezében nincs ott egy élesre töltött puska, és Zsófi nem fekszik a földön eszméletlenül.

– Azonnal orvosra van szüksége – lépett előrébb Doma, amikor látta, hogy az asszonyság húsos, kemény arcára kezd kiülni az aggodalom. Hatalmas orcája elfehéredett, kezét valahova csípőtájékra tette, sportnapszemüvegét meg feltolta a homlokára, ahogy azt a világszínvonalú

jachtversenyek első helyezettjei szokták célba éréskor.

– Azt látom – bólintott az asszony. – Súlyos? – kérdezte, amikor meglátta Doma véres kezét.

– Nem tudom – felelte a fiú. – Soha nem láttam még golyó ütötte sebet. De az biztos, hogy orvosra van szüksége.

– Tyukmortányba oda mondanak dele rákotty – jegyezte meg a lóarcú. Doma továbbra sem akart hinni a fülének. Állandóan a férfi tengerkék szemét fürkészte annak jelét keresve, hogy talán mégiscsak viccel.

– Tukrifuk – tette hozzá Tyula, aztán hadonászni kezdett, de nem mint egy őrült, hanem mint akinek átmenetileg senki sincs a fejében, és addig is tartania kell valahogy a frontot.

Az asszonyság leguggolt fatörzs méretű combjaira, benyúlt Zsófi alá, és úgy kapta fel, mintha csak egy kisbaba lenne, akit most visznek pelenkázni. A lány súlya meg se kottyant neki, elindult arra, amerről jött, mögötte a Tyula caplatott, aztán Doma, végül Zoli, aki a jelek szerint úgy döntött, hogy mégsem válnak szét.

Doma agya lázasan járt, ahogy a kukoricásban haladtak előre. Ha orvost hívnak lőtt sebhez, akkor ennyi erővel a rendőrséget is értesíthetnék. Amit nem igazán szerettek volna. Ugyanakkor nagyjából az is világos volt, hogy az asszonynak sem állt érdekében rendőrt hívni a Tyulájára, akárkije is volt neki a Tyula. Mert akkor a Tyula jó ideig a börtönben fog magyarázkodni képzeletbeli barátjának, vagy az elmebeteg bűnözők kórházában cseveghet Hannibal Lecterrel, amíg az meg nem eszi a saját fülét, csak hogy ne kelljen tovább hallgatnia ennek az aliennek a szövegelését.

Ez pedig azt jelentette, hogy senkinek sem állt érdekében a rendőrségre menni, azaz úgy kell majd terelnie a beszélgetés menetét, hogy ők tegyenek szívességet azzal, hogy nem szólnak a rendőrségnek,

és ha az sikerül, akkor nyert helyzetben vannak. Egyelőre.

– Adja oda a mobilját! – szólt előre Doma az asszonynak, aki nem lankadó lendülettel vitte a lányt titokzatos végcéljuk felé. – Fel kell hívnunk a rendőrséget – lendült a fiú támadásba.

Az asszony csak ment tovább, mögötte a Tyula motyogott magában és csapkodott néha a kezével.

– A rendőrséget. Fel kell hívnunk – ismételte Doma. – A Ty... Gyula lelőtte a barátunkat.

– Majd szólunk a rendőrségnek is, csak előbb el kell látnunk a lányt – felelte az asszony mély, kaparós hangján.

– És persze a mentőknek is – folytatta Doma. Kisgyerekként megtanulta már, hogy ha valahol megpillant egy rést, akkor abba bele kell verni az éket, és csak ütni, ütni, ütni. – Mert ha elvérzik, akkor... – Elhallgatott, jóllehet biztos volt abban, hogy Zsófit ez a veszély nem fenyegeti, de hát nem volt ő orvos, sem frontsebész, aki mindennap tucatjával lát el hasonló sebesüléseket.

– Órák kérdése, mire kiérnek a mentők – mondta az asszony, és egy pillanatra sem lassított a tempóján.

– Akkor vigyük be a kórházba! Az csak van itt valahol, nem?

– Vanni van, csak kocsink nincs.

– Akkor mi lesz? Mobiljuk csak van?

Pár pillanat szünet.

– Hotyra feltő kartyuli.

– Lefogadom, azt mondja a Tyula – szólalt meg mögötte Zoli –, hogy van, csak nincs feltöltve.

– Feltöltöttem – jegyezte meg az asszony. – Ne aggódj, Tyulám! Van rajta majdnem háromszáz forint.

– Az semmire sem elég – motyogta Doma lassan kiüresedő fejjel,

mert akármerre ment, akármerre próbált kitörni, egyre csak rosszabb lett a helyzet.

– Arra elég, hogy felhívjuk Aladdin doktort.

– Kicsodát? – nyögte Doma, de a választ, ha egyáltalán kapott is, már nem hallotta. Lélekben felkészült arra, hogy a ház, amely felé igyekeznek, egy tébolyda kihelyezett tagozata lesz, esetleg vidéki nyaralója, tele még ezeknél is bolondabbakkal.

Amint kiértek a kukoricásból, Doma látta, hogy tévedett. Hogy szerencsére, vagy sem, a válasz még váratott magára. Mert ha egy elmeógyógyintézet nyaralója volt a parasztház, akkor igencsak rosszul ment a tébolydának, ugyanis az épület egyik végén a tető egy egészen kicsit beszakadt, pont annyira, hogy magával rántsa a tartófalat, de ez nem is volt akkora baj, mivel – legalábbis kinézetre – a fal mögött egykoron disznók lakhattak.

A ház előtt betonból öntött disznóetetőben sárgarépa nőtt, arrébb dementált tyúkok kergették a kakast kárálva, egy félszemű macska ütlegelt egy nála kisebb macskát, akiből több szőr hiányzott, mint amennyi a testén maradt. Egyedül a kutya volt nyugodt és viselkedett visszafogottan. Lehet, hogy ebben némi szerepe volt annak, hogy láncra verve feküdt az óla mellett, és csak akkor mozdult meg, ha vakaróznia kellett.

– Tyula – fordult meg az asszony Zsófi-val a kezében, aki semmiféle súlyt nem jelenthetett számára, hisz ugyanolyan pozícióban tartotta, mint eddig. – Tyula, azonnal hozzál vizet!

– Katyra döng mogyonga – felelte Tyula, majd letette a puskát a tornác előtti padra, aztán fogta a kutyaólnak támasztott régimódi férfibiciklit, amelynek a kerekébe belső sem jutott, összehajtogatta hosszú lábait, és magában dohogva elhajtott valahova. Domát az

mindenesetre megnyugtatta, hogy a bicikli kormányán lógott egy vödör, az azonban kevésbé, hogy a vödör lyukas volt. Lehet, hogy Tyula olyan villámsebessen fog visszatekerni, hogy a víznek nem lesz ideje kifolyni.

Az asszony közben berúgta a lábával a ház ajtaját, és eltűnt mögötte Zsófi-val. Doma egy percre habozott, ahogy az évtizedek óta az eresz alatt lógó kiszáradt kukoricacsöveket és megfakult paprikafonatokat nézte. Végül belépett az ajtón.

Zsófi egy lócán vagy micsodán feküdt a búbos vagy milyen kemence mellett, arca hamuszürke volt, haja élettelenül tapadt a homlokára. A drabális nő mellette térdelt, és egy ásványvizes palackból – remélhetőleg – vizet öntött egy fehér ruhadarabra, ami bármi lehetett, és Doma csak remélni tudta, hogy nem melltartó vagy bugyogó.

Az ajtófélfának támaszkodott, nem mert beljebb menni, és furcsa módon a nő olyan szakavatottan tette a dolgát, mintha nem ez lett volna az első alkalom, amikor sebet lát el. Ahogy a vizes ruhát Zsófi karjához érintette, a lány megrándult, Doma pedig megértette, hogy miért kellett a Tyulának vízért mennie. A palackban ugyanis pálinka volt.

A nő kisimította Zsófi homlokából a haját, a fülébe duruzsolt valamit, aztán tovább öblögette a sebet a pálinkával. Miután a nő végzett a sebtisztítással, a fehér ruhából könnyedén letépett egy csíkot meg egy kisebb darabot, ez utóbbit a sebre tette, az előbbivel pedig rögzítette.

– Ne aggódj, aranyom – nézett Domára, és felállt. – Semmi baja nem lesz, de hívom az orvost.

– Dr. Aladdint?

A nő mintha kacsintott volna, aztán irdatlan nadrágjának valamelyik zsebéből elővett egy táskarádió méretű telefont, tárcsázott, Domára mosolygott, ami minden tekintetben felkavaró élmény volt, és pár másodperc múlva beleszólt a készülékbe:

– Doktor úr, erre kéne kanyarodni, még hozzá futólépésben, mert a Tyula megint lövöldözött.

A nő hallgatott, majd a fejét rázta.

– Nem, nem malacot. Hát, valójában egy leányt. Nagyobbacskát.

Megint hallgatott.

– Nem, annyira nem. Csak egy kicsinyt. Meglocsoltam pálinkával, de az azért mégsem járja, hogy meg ne varrja a sebecskét.

Újabb hallgatás.

– Én is a magáéba, doktor úr.

A telefont a zsebébe süllyesztette, Doma pedig odament a lócához, és megfogta Zsófi kezét.

HUSZONEGY

Mire a doktor megérkezett, Doma szinte mindent megtudott, amit valaha tudni akart az asszonyról meg a Tyuláról. Az irdatlan nőt Zsuzsának hívták, és dadus volt egy közeli falu bölcsődéjében, a Tyula nevű testvére meg tényleg meg volt egy kicsit hibbanva, ugyanakkor a növényekhez remekül értett, a környék legjobb kukoricáját nemesítette, és azért védte fegyverrel, mert mindenki a csodájára járt. A Tyulát az se zavarta, hogy a csövek meg se nagyon jelentek még a szárazon, egyformán védte a kukoricaföldjét a vadmalacoktól és a tolvajoktól.

A fegyverekhez láthatóan nem értett, és eddig csak a helybéli rendőrök jóindulatán múlt, hogy mindig kiengedték, amikor valami balhét rendezett. A Tyula ugyanis ivott, és akkor még jobban megeredt a nyelve, még jobban hadonászott, még jobban magyarázott, és voltak, akik ezt rossz néven vették, mert érthetetlen módon fenyegetést láttak mögötte.

A nő a maga módján óvatosan puhatolózott, hogy mi lesz akkor a rendőrséggel, Doma pedig minden egyes alkalommal kötötte az ebet a karóhoz, hogy márpedig azokat ki kell hívni. Megfordult a fejében, hogy ez a Zsuzsa nevű irdatlan dajka bármikor megfojthatja őket, aztán a Tyulával gyorsan elássák a tetemeket a kukoricásban, de elhessegette magától a gondolatot, legfőként azért, mert hátborzongatóan könnyen megeshetett volna.

Doma azt hitte, nem nagyon tudják már meglepni, amikor nyílt az ajtó, és belépett rajta egy férfi, fején turbánnal. Megdörzsölte a szemét,

mert nehezen akart hinni neki, aztán látta, hogy nem turbán az, hanem bukósisak, amit úgy festettek meg, hogy turbánnak nézzen ki. Az már adta magát, hogy a sisak alól egy arab férfi feje bukkant elő, aki szemében éles aggodalommal nézett Zsófi-ra, megigazította „A holnapot éljem túl – Tankcsapda” feliratú szakadt pólóját, megmarkolta orvosi táskáját, és leguggolt a lány mellé.

– Szívesebben herélni málácot – nézett az asszonyra.

Arca kedves volt, szeme barna, beszéde pedig puha.

„Vigyetek el innen, vigyetek el! Ezt a kezelést nem felejttem el!”, sivitott fel a dal Doma agyában, amit anyja szokott a kellerében többször hallgatni, mondván fiatalkorában ez volt a kedvence, és Doma úgy érezte, ez sok mindent megmagyaráz a viselkedésével meg az életükkel kapcsolatban.

– Malac most nincs, Aladdin.

– Dr. Ábdulláh Áhmedzsád – nyújtotta a férfi a kezét Doma felé. – Orvosállat.

– Állatorvos – javította ki Zsuzsa. – Nem mindegy, doktor úr.

– Biztosán nincs málác?

Úgy beszélt, akár egy palóc. Volt egyszer a tévében egy időjós, annak volt ilyen a beszéde. Nem véletlenül, mint kiderült, mert Felvidékről származott, és Domának semmi baja nem volt az akcentussal, mégis röhögve nézte az időjárás-jelentést.

– Most nincs malac – közölte Zsuzsa.

A doktor szomorkásan lehajtotta a fejét, aztán túrni kezdett a táskájában.

Ekkor lépett be a Tyula az ajtón.

– Etyre mondobó hattyaré – közölte, és lerakta a földre a vödröt, amiben víz lötyögött, mivel nagy ravaszul egy nejlonzacskóval bélelték

ki.

A doktor elővett a táskájából egy kisebb üveget, kezére lötytyintett a fertőtlenítőből, aztán olyan profin látta el a sebet, mintha Afganisztánban szolgált volna egy bombamentesítő különítmény mellett. Mialatt dolgozott, jókedvűen dúdolt egy Tankcsapda nótát:

– Tudok egy munkát, ami jól fizet. Ha nincs más hátra, nyiss tüzet! Ha folyik, ne legyen a te véred! Te leszel a főnök, ha megéred.

Doma elbűvölve nézte a férfi takarékos, ügyes mozdulatait, amint először érzéstelenítőt ad Zsófinak, majd kipucolja a sebet, fertőtleníti, végül a nyelvét szája bal sarkába dugva apró, gondos öltésekkel bevarrja a lány vállát mindkét oldalon.

– Tessék! – állt fel végül. – Készen is vágyunk.

– Mondtam én, hogy menni fog, doktor úr.

– Lehetne szebb – vigyorgott szemérmesen a doktor –, a keresztszemes öltögetést még gyakorolni kell.

– Menni fog az, ne aggódjék – jegyezte meg az asszony.

Doma a két alakot nézte, amint jókedvű-derűsen beszélgetnek egy lőtt sebbel ellátott lánytól pár méterre. Valami nem stimmelt.

– Gyerekek hogy vannak? – érdeklődött a dadus, homlokára tolt napszemüveggel.

– Ó, remekül – felelte a doktor, és hangja egy pillanatra megbicsaklott.

– Álmos, Előd, Tas és Omár?

– Álmos tegnap odászögeltette az ujját a kúthoz, de mostánra már jó.

– Rendben. És a kicsi?

Doktor Aladdin sóhajtott.

– Terusom nágyon várja már a bölcsődének kezdését. Töhötöm izgágá kicsit.

– Azt elhiszem.

– Lesz-é hely? Ezen borong Terusom.

Zsuzsa először Zsófira pillantott, akinek lassan elfogadható lett a színe, aztán a doktorra. Pár pillanat múlva a szeme a Tyulára vándorolt, aki magában motyogott egy hokedlin, utána Domára, majd Zolira, aki az ajtó mellett gubbasztott egy széken, és azóta nem szólalt meg, hogy kijöttek a kukoricásból. Szeme végül ismét a doktoron állapodott meg.

– Hely? Az mindig kérdéses, doktor úr. Tudja, hogy van.

– Terusnák sok ez emígy – sóhajtott a doktor, de Doma látta, hogy a férfi agya erősen jár, amint szeme alakról alakra villan a jobb napokat látott konyhában. A sparhelten egy fazékban babfőzelék bőrzött, az ablakban uborka kovászolódott, az asztalon egy kosárban gézzel letakarva kenyér száradt. – A bölcsőde az jó dolog.

– Nekem mondja? – bólintott Zsuzsa, és Doma érezte, hogy az alku megkötetett.

– A lánynak nem lesz baja? – kérdezte Doma a doktortól.

– Semmi bájocskájá nem leszen tündérkémnek.

Ez meg hol a jó fenében tanult meg magyarul? A *Hetvenhét magyar népmeséből?*

– Csak mert hogy így távol vagyunk otthontól, és...

– Semmi bájá – legyintett a doktor, félbeszakítva Domát. – Amiről nem tud, az nem fáj neki. Amiről nem tud, azt könnyen letágádhátjá.

Zsuzsa a fiú felé fordult, és Doma szinte érezte a mozdulat súlyát. Meg a belőle áradó hangtalan, testetlen fenyegetést. Még a Tyula is kihúzta magát a hokedlin, akár a veszélyt szimatoló, fülét hegyező kutya.

– A gyerekek vendégségbe jöttek Kanizsáról – magyarázta a nő. Domának azonnal a menekülés jutott az eszébe, de amíg Zsófi nincs

magánál, addig ki vannak szolgáltatva ezeknek az embereknek.

– Kis baleset a Tyula részéről – rántotta meg hatalmas vállát a nő, és nem is kellett Domára néznie, hogy tudja, a fiú nem fog ellenkezni. – Elkeveredtek a kukoricásban, és a Tyula... Tudja maga is, doktor úr, milyen a Tyula.

– Hogyne tudnám – bűgta az orvos, és Doma mintha azt pillantotta volna meg a szemében, hogy „Ne haragudjatok, srácok, de a gyerekeim meg a bölcsőde fontosabb, mint ti”.

– Csókoltatom a Terust – mosolygott Zsuzsa, majd az asztról felkapott egy zacskót, amely a kezében egészen kicsinek látszott, de a doktor karja majd leszakadt, amikor átvette tőle. – Újkrumpli.

– Májd jövök áltálkötni sebet! – biccentett a doktor, aztán olyan észrevétlenül surrant ki, hogy csak a motorjának berregése jelezte: egy perce még ott volt a konyhában.

Egyedül maradtak. Doma a nőre nézett.

– Most akkor hogyan lesz ez? – kérdezte.

HUSZONKETTŐ

Úgy lett, hogy egy óra múlva Doma és Zoli az asztalnál ültek, és úgy falták a babfőzeléket kolbásszal, mintha az életben nem ettek volna. Doma most döbönt csak rá, hogy mennyire éhes. Hallott már arról, hogy az embert vészhelyzetben az adrenalin viszi, és tapasztalta is, milyen az, amikor valami egészen mélyen elásott tartalékot kell mozgósítani ahhoz, hogy végig tudjon csinálni valamit, de az a medencében történt. Egészen más, amikor az ember azért küzd, hogy értelmes és elfogadható időn belül leússzon másfél kilométert gyorsban, nem akarva csalódást okozni az edzőjének – és remélve, hogy Zsófi is valamiképpen tudomást szerez majd a teljesítményéről –, mint amikor az ember gyakorlatilag az életéért menekül egy idegen országban idegen emberek előtt.

Többször volt már a végkimerültség határán azóta, hogy hajnalban magukhoz tértek, kicsivel több mint tizenkét órája, de mindig történt valami, ami tovább vitte, és persze Zsófi is ott volt. Doma részéről nem is döntés volt, hanem magától értetődő helyzet, hogy inkább megdöglik, mintsem Zsófi előtt gyengének vagy gyávának mutassa magát. Pont.

De most, hogy Zsófi ott feküdt a lócán, és a meleg ellenére egy könnyű – értsd: kopott és lukas – takaró alatt pihent, Doma végre lazíthatott kicsit. Persze nem annyira, mint Zoli, aki gyakorlatilag a könnyeivel küszködött, amikor Zsuzsa mert neki a főzelékből, ami... Nos, mindketten ettek már jobbat, de egyiküket sem érdekelte. Ám amíg Doma mindent megtett azért, hogy megőrizze civilizált emberi mivoltát,

addig Zoli belefeküdt arccal a tányérba, úgy habzsolt.

Zsuzsa odavetett, kurta mondatokkal feltett pár kérdést, Doma pedig két falat közben válaszolt. A legfontosabbakat megbeszélték, aztán Zsuzsa kiment a Tyula mellé a tornácra, és ott folytattak valami egészen valószínűtlen beszélgetést. Doma szeretne volna felhasználni az egyedüllétüket arra, hogy megbeszéljék a továbbiakat, de Zoli olyan volt, mint a trafikos vasárnap reggel. Nemcsak hogy nem nyitott ki, de még a redőnyt is lehúzta, és a villanyt is lekapcsolta, sőt a kulcsot egyenesen áthajította a szomszédba.

És megbeszélni sem lehetett nagyon mit. Esznek, pihennek és másnap mennek tovább. Ennyi.

Zsófi nyögött egyet, Doma felpattant, odament hozzá, és megfogta a lány kezét. Most már nem volt olyan hideg és nyirkos, mint korábban. Ez jó jel. Másnapra szépen kipihenik magukat, reggel megjön Aladdin doktor, átköti a sebet, és indulnak is tovább. Akár délutánra Pestre érhetnek. Domának még azon is járt az esze, hogyan tudnák kiszabadítani Maxot, de az csak a legnagyobbaknak, Sherlocknak és Rambónak megy, hogy saját erejükre támaszkodva oldjanak meg lehetetlen helyzeteket. Doma viszont egyik sem volt. Sejtette, hogy valahol, valamilyen formában majd segítséget kell kérniük – talán az anyjától, bár az is biztos, hogy olyan szartornádó tör ki, amikor eléje állnak, amelyet a világ még nem látott.

Szóval most az lesz, hogy reggelig pihennek, aztán mennek tovább. Doma a nővel folytatott beszélgetés során igyekezett a legtöbbet kihozni a helyzetből és úgy tenni, mintha nagy nehezen hagyná magát meggyőzni: nincs szükség a rendőrségre. A nő azonban nem volt hülye, nyilván sejtette, hogy nem véletlenül kerültek a kukoricaföldjükre, és Doma a végén még gratulált is magának, amiért sikerült úgy irányítania

a beszélgetést, hogy a nő megelégedett a válaszaikkal, és mint két becsületes harcos, tiszteletben tartották a másik titkát: Tyula lelőtt egy gyereket, Domáék meg menekültek valaki elől.

Doma ráhajtotta a fejét a lócára, Zsófi mellett. Kifújta a levegőt. Zoli a konyhaasztalra borulva hortyogott, a kanál még mindig a kezében volt. Doma lecsukta a szemét. Csak egy rövid pillanatra, nem többre.

Álmai feketéjébe valami belecsiripelt. Ereje sem volt megmozdítani a fejét. Csak a szemét nyitotta ki résnyire. Zsuzsa pakolt éppen az asztalon, egymásra rakodta a táányérokat, mialatt Zoli békésen hortyogott.

A csicsergés nem maradt abba. Zsuzsa a zsebéhez nyúlt, hasztalan.

A csicsergés kintről hallatszott.

Egy pillanat múlva nyílt az ajtó, és bedugta a fejét a Tyula:

– Mekrifom a dragál – közölte magától értetődően, és odanyújtotta Zsuzsának a mobilt.

Az asszony elvette, és Domára sandított. A fiú behunyta a szemét.

– Dajka Zsuzsa... Igen... Én kerestem... Igen... Hárman...? Igen... Itt nálunk... Jó... Várjon csak... Mennyit mondott...? Annyit? Még jobb... Persze, alszanak... Nem kell sietni, a lány meg van lőve... Nem mennek ezek sehova egy ideig... Hogyne, holnap reggel is itt lesznek még... Garantálom? Ha akarja, garantálom... Szólok neki, hogy ne lőjön magukra... Magának is.

Doma agyában egyszerre három, egyenként háromezer wattos fényszórót gyújtottak fel, megszólaltak a légószirénák, és hatalmas hangszórókból egy éltes férfihang a következőt ismételte: „Azonnal. Menekülni. Azonnal. Menekülni.”

Ehelyett erőt vett magán, ki se nyitotta a szemét, csak a légzésén lehetett hallani, hogy nem alszik. A nő bontotta a vonalat és kiment a

tornácra.

Erről ennyit, gondolta Doma. Innen is meg kell lépniük.

Várt még húsz percet, aztán, mintha mi sem történt volna, odalépett Zolihoz és felébresztette.

– Bocs, hogy felkeltelek – mondta.

– Mi a francért ébresztettél fel? – nézett rá Zoli a sírás határán. Doma intett neki, hogy kövesse.

– Ágyban kéne aludnunk, azért – felelte Doma, és kilépett a tornácra.

– Nincs valahol egy szabad ágy? – kérdezte Zsuzsától, akivel éppen egy háromlábú szék küzdött, hogy ne rogyjon össze alatta. Doma a nyomaték kedvéért még a szemét is megdörgölte, mint egy kisgyerek.

– Arru tokma háténra, mortyag kandila – felelte Tyula.

Zsuzsa először csak a vállát vonogatta, majd roppant térdére tette irdatlan kezét, és felállt.

– Dehogynem. Gyertek csak – válaszolta, és a tornácon egy ajtóhoz sétált. – Itt alhattok – nyitotta ki az ajtót.

– A lányt is idehozzuk, jó?

Zsuzsa megrántotta a vállát, és a forma kedvéért még hozzátette: – De óvatosan.

Doma visszament Zoliért a konyhába. Először csuklóig belenyúlt a babfőzelékbe, kiszedte belőle a főtt sonkát és kolbászt, majd a kenyereskosárból kivett egy darab kenyeret is, és egy konyharuhába csavarta az egészet. Aztán Zsófi hóna alá nyúlt, Zoli meg megfogta a lábát, és lassan, óvatosan átvitték a lányt a szobába, amelynek küszöbén egy hosszú pillanatra ledermedtek. Két ágy volt összetolva, rajtuk dohszagú dunnák heverték, pár lópokróc és párnák.

– Én ide be nem megyek – jelentette ki Zoli, és lecövekelt, akár egy makacs macska.

– Dehogynem – szólt neki Doma hangosan, majd halkabban hozzátette. – Csak egy rövid időre kell lefeküdnünk, ne aggódj.

– Aggódik a halál. De én ide akkor se...

Zsófi felnyögött.

A két fiú gyorsan az ágyra fektette a lányt. Doma betakarta, aztán szólt Zolinak, hogy egy perc múlva visszajön. Ásítást mímelve odament Zsuzsához, kért tőle egy üveg vizet, majd amikor háttal fordított neki, hanyagul felvett az asztról egy drótdarabot, és zsebre dugta.

– Figyelj rám – mondta Zolinak, miközben az ágy fölött nyíló ablakot kezdte vizsgálgatni, amely a ház hátsó részére nézett. Talán fél méterszer fél méteres lehetett, éppen akkora, hogy átférjenek rajta. – A nő szólt rólunk Alvareznek.

– Ezt meg honnan tudod? – emelte Zoli fát, megtört tekintetét Domára.

Doma elmesélte neki a kihallgatott telefonhívást.

– És szerinted Alvarez hívta? De hogyan?

– Nem tudom – tárta szét a karját Doma. – Lehet, hogy a szerbek már szóltak a környékelieknek, hogy keresnek minket. Lehet, hogy az állatorvos volt. Lehet, hogy csak véletlen.

– Lehet, hogy nem is Alvarez hívta – jegyezte meg Zoli minden meggyőződés nélkül.

– Lehet, hogy nem a prérifarkas volt – bólintott Doma. – De akarsz kockáztatni?

Zoli a fejét rázta.

– És mit csináljunk? – kérdezte Zoli, akiből lassan minden ellenállás elszivárgott, ahogy a reggel leeresztett matrac is csak estére lesz tök lapos. – Mégis mivel lépünk meg?

– Traktorral – válaszolta Doma.

– Ne már.

– De – vágta rá Doma. – És te fogod vezetni.

Zoli csak lógatta a fejét, mint akinek minden mindegy. Doma leült Zsófi mellé, keresett egy tisztának látszó ruhadarabot, vizet öntött rá, és addig törölgette a lány homlokát, amíg az fel nem ébredt.

– Mi ez a bűdös? – Ez volt az első kérdése. Megpróbált felülni, de a vállába belehasított a fájdalom, és visszahanyatlott az ágyra. Doma összefoglalta neki, hogy mi történt. Hogyan lőtte le a Tyula, hogyan hozta ide irdatlan méretű testvére, hogyan varrta össze egy arab állatorvos...

– Egy kicsoda?

– Dr. Aladdinnak becézik – mosolygott Doma. – Tök rendes pali.

– Azt leszámítva, hogy felnyomott minket a szerbeknél.

– Alvarez? – sápadt el a lány.

– Nos – harapta be alsó ajkát Doma. Zoli a földet nézte.

– Abban állapotam meg a nővel – magyarázta Doma –, hogy az éjszakát itt töltjük, pihenünk, te jobban leszel, Aladdin doki reggel átköt, aztán bevisznek minket traktorral a faluba, ahonnét majd busszal megyünk tovább. Még a buszjegyet is megveszik.

– Bármit, csak ne szóljunk a rendőrségnek – mondta halkán Zsófi. Doma ezt nagyon szerette a lányban. Hogy vágott az esze. Nem kellett neki semmit se magyarázni, ellentétben Zolival, aki azt sem értette, ha megkérdezte tőle, hogy hány óra.

– Aztán kaptunk enni, elaludtunk, és közben telefonon keresték.

– A szerbek.

– Alvarez – pontosította Zoli. – Eddig vicces volt, hogy olyan, mint a prérifarkas, és mindig a nyomunkban van. De most már nem az. Most már rohadtul nem vicces. Én speciel tökre be vagyok szarva – vallotta

be.

– Én is – suttogta Zsófi.

– És én is – ismerte be Doma pár pillanat hallgatás után. – Pont ezért kell meglépnünk előle.

– Olyan, mintha akarna tőlünk valamit, nem? – szólalt meg a lány, és megpróbált egy párnát a nyaka alá húzni, de amint megérezte a szagát, inkább intett Zolinak, hogy segítsen felülni.

– Persze hogy akar – válaszolta Doma. – El akar kapni minket.

– De miért?

– Tanúk vagyunk, szemtanúk... és áldozatok – mondta Zoli erőtlenül.
– Nem hagyhat minket futni.

– Értem én, de akkor is – legyintett a lány, aztán a gyomrára tette a kezét. – Mindjárt éhen pusztulok.

Doma vigyorogva előkapta a kolbászt, a sonkát és a kenyeret, és a lányt az sem érdekelte, hogy honnan van, nagy falatokkal enni kezdett, miközben Doma elmondta nekik a tervet. A terv senkinek sem tetszett, Domát beleértve, de hosszas tanakodás után sem tudtak jobbat kitalálni. A lány szeme lecsukódott, és visszadőlt az ágyra. Miután Zoli betakarta, Doma intett neki, hogy tartson bakot, mert kimászik az ablakon.

A ház hátsó falán tenyérnyi darabokban mállott a vakolat, de a kis konyhakertet meglepően szépen rendben tartották. Mögötte kukoricaszárak sorakoztak, a nap erősen sütött, az égen egyetlen felhő se látszott. Égett itt a napmelegtől minden, a kopár szik meg a sarja, délibábok keltek táncra, örült tücskök ropták vad táncukat, felperzselt a délutáni nap mindent, amiben csak egy kis nedvesség is maradt.

Doma megkerülte a házat, és az összedőlt rész felé haladva rábukkant egy toldaléképületre dülöngélő falakkal, omladozó tetővel, alatta pedig egy olyan közlekedési eszközzel, amelyről eddig még csak

nem is hallott. Úgy nézett ki, mint egy kisteherautó és egy traktor vad románcából létrejött szörnyszülött. A traktor fülkéje rendben volt, csak hogy előtte nem az orra, hanem egy billenceses plató terpeszkedett. Végeredményben mindegy volt, hogy mi van az elején, ha megy. Ezt azonban egyelőre nem tudta megállapítani, csak annyit, hogy megvan a traktor, rajta a négy kerék, a fülkében a kormány, és nagyjából ennyi. A nyomokból azt olvasta ki, hogy rendszeresen használják, a tanksapka körül gázolaj szaglott, a kerekek nyoma friss volt, a traktor útjában nem állt semmi.

Az ő útjukban azonban ott állt a sajátos nyelvi megoldások híve, Tyula, valamint az ő testvére, az irdatlan Zsuzsa, akiből Doma kinézte, hogy akár a testével is fel tudná tartóztatni a traktort.

Éppen ezért kellett kiiktatni őket a képből. Mert a Tyulának volt egy puskája, a Zsuzsának meg volt a teste.

HUSZONHÁROM

– Azonnal jöjjön, Zsófi nagyon rosszul van! – zihálta Zoli a természetes Zsuzsa elé érve. – Nem tudom, mi a baja, de csak dobálja magát, és ömlik a vér a vállából.

Zsuzsa irdatlan mérete ellenére meglehetősen könnyedséggel pattant fel, és a tornácon keresztül a szobaajtóhoz sietett. Zoli a nyomában loholt, és egyáltalán nem esett nehezére úgy tenni, mint aki nagyon fél és nagyon ideges. Ugyanis egyszerre volt mindkettő. Zsuzsával ellentétben ő ugyanis tudta, hogy mi fog történni.

Zsuzsa megállt az ajtóban. Zsófi úgy fetrengett, hogy Xenia szemébe is könnyek szöktek volna.

A nő belépett az ajtón, és lendületesen megindult az ágy felé.

És ez lett a veszte. A lendület.

Mert nem vette észre, amint Doma az ágy alól villámgyorsan kinyomja a partvist, egyenesen bele a térdébe. Zsuzsa először megdöbbent, aztán megingott, majd teljes terjedelmével végigdőlt az ágyon, amely nyögött egyet, és halkán összeomlott.

Zsófi addigra legördült az ágyról, és elég szerencsétlenül pont a sebesült vállára esett. Hangosan felkiáltott. Doma ekkor már Zsuzsa hátán feküdt, és Zolival közösen hátrafesztették a nő karját, majd Doma az előkészített drótdarabbal átkötötte a csuklóját. Csavart rajta egyet, de a nő nem tudott nyögni, Zsófi ugyanis a szájába tömte a kolbászsonkás konyharuhát.

Még le se hemperedett róla, amikor a tornácon felhangoztak Tyula

léptei, ám a nyelvtudósnek volt annyi esze, hogy ne rontson be a szobába.

Előtte felmérte a helyzetet, és kibiztosította a puskáját. Ez utóbbinak a csöve jelent meg először az ajtóban, aztán a férfi méretes orra, végül mélykék szemei közül a bal oldali. Amikor meglátta, hogy mi történt, a fegyvert a szeme elé kapta, ujjá már a ravaszon volt, ekkor Zoli a kis kályha mellett talált kormozólapátot teljes erőből meglendítette, és rávágott vele a fegyvercső végére.

Mindenki hallotta a reccsenést, ahogy Tyula orra eltört.

Még Tyula is hallotta, és ekként foglalta össze véleményét a történetekről:

– Kotyro mán, szélerré! – Azzal térdre esett, kiejtette a fegyvert a kezéből, és Doma egy másik napon egy másik szobában talán megsajnálta volna, de most nem tette. Meglendítette a kormozó vödröt, amely a térdelő férfi tarkóján csattant. Tyula elterült, törött orrából vér folydogált. Az ágyon Zsuzsa fetrengett, továbbra is hason, mert megfordulni képtelen volt.

A két fiú behajtogatta a szobába a férfi hosszú lábait, majd a rend kedvéért az ő kezét is összedrótózták a háta mögött. Doma felsegítette Zsófit a földről, aztán letérdelt Zsuzsa mellé, kivette abszurd méretű mackónadrágja zsebéből a telefonját, és zsebre vágta. Végül becsukták a szoba ajtaját, ráfordították a kulcsot, majd mielőtt a traktorhoz rohantak volna, Zoli intett, hogy várjanak. Megfogott egy kötél darabot, egyik végét rákötözte a kilincsre, a másik végét meg a tornác egyik oszlopára.

– Nem túlzás ez? – kérdezte Zsófi.

– Nem – vágta rá Doma. – Vagy ha az is, most már késő.

A melléképületbe rohantak, Zoli felmászott a fülkébe, és pár

pillanatig csak bámulta a műszerfalat.

– Ennek semmi köze nincs ahhoz, amit eddig vezettem – jelentette ki.

– El tudod vezetni?

– Elvileg.

– Elvileg én is el tudom vezetni, sőt az anyám Toyotáját is el tudom vezetni, de a gyakorlatban?

Zoli nem felelt.

Doma odarántott két nagyobb dobozt a billencshez, hogy Zsófi fel tudjon lépni a platóra, majd amikor sikerült neki, ő is felhúzta magát, és várták, hogy Zoli beindítsa a traktort.

A fiú homlokáról patakzott az izzadság, ahogy lábával kétségbeesetten nyomogatta a pedálokat.

– Még ma, ha lehet! – rivallt rá Doma.

– Hagyjad már! – intette Zsófi. – Attól jobb lesz, ha stresszeled?

– Nem tudom leereszteni az ülést – tudatta velük Zoli. – Alig érem el a pedálokat.

– És?

– Ja? Akkor nem is szóltam – csapott a kormányra Zoli, és beindította a motort, amely akkorát rántott a szerkezeten, hogy a fiú majdnem kiesett a fülkéből.

Egy pillanatra eltűnt a feje, majd olyan recsegés hallatszott, mint amikor egy fogaskerékbe valaki belenyom egy csavarhúzó. A traktor erre megint ugrott egyet, mire Zoli vigyorgó feje ismét felbukkant, a traktor pedig megindult.

Zolinak csak a szeme látszott ki a kormány mögül, ahogy a gázpedált nyomta. Nem sokat látott, így aztán feldöntött egy olajshordót, majd elsodort egy fatüzeléses kályhát, amely magával rántott három

göngyöleget tele borosüvegekkel.

A platóra törmelékek záporoztak, Doma a kezével védte a fejét, Zsófi összegömbölyödött. Zoli tekert egyet a kormányon, lendületesen letépte az épület deszkaajtáját, és egy pillanat múlva már a tornác előtt robogtak el. Egy enyhe kormánymozdulat, és elsodorták Tyula biciklijét, a traktor nagyot zökkent, amint hatalmas kereke maga alá gyűrte a kerékpárt.

Doma vigyorogva nézett a földútra, amely előttük kanyargott a civilizáció felé, majd Zolira pillantott, aki felemelt hüvelykujjával jelezte: menni fog ez.

– Megvan a kettés, azzal csak eljutunk valameddig! Mert én lassítani nem fogok.

Förtelmes kipufogógázt eregetve haladtak előre a kátyúkkal borított úton, Doma majdnem leharapta a nyelvét, még Zsófi arcába is némi szín költözött, amint ülő helyzetbe húzta magát.

Akkora volt a zaj, hogy Doma alig hallotta meg a telefon csörgését.

Előszedte a zsebéből Zsuzsa történelem előtti időkből származó Nokiáját, és megnyomta a zöld gombot.

– Hé, fiúk! Hol van a kapitány? – szólt bele egy hang.

Doma meredten bámulta a készüléket.

– Joe Alvarez, ez az öreg zshivány?

Doma kinyomta a telefont.

– Taposs bele! – kiáltotta Zolinak. – Mintha a Hungaroringen lennénk!

Zoli nem sokat teketóriázott, feje eltűnt a kormány mögött, recsegték a fogaskerekek, amint visszarántotta a sebváltót kettésbe, aztán kiegyenesedett, és azt tette, amit mindenki legalább egyszer meg akar tenni az életben: tövig nyomta a gázpedált.

Jóllehet ötven kilométerrel többel nem mentek óránként, Doma szerint a traktor teljesítőképességének határát súrolták. Ez a traktor ahhoz volt szokva, hogy illuminált állapotú sofőrök tikkadtak a volánja mögött reggel hattól este tízig a földeken, nem pedig ahhoz, hogy ötvennel ugráljon és pattogjon olyan utakon, melyek csak tankok számára biztosítottak akadálymentes előrejutást.

Zoli kezéből nemegyszer kicsúszott a kormány, Zsófi és Doma pedig a plató egy-egy sarkába húzódva kapaszkodtak az életükért. Doma először arra gondolt, hogy eldobja a mobilt, ám aztán rájött, hogy megtartja. Két oknál fogva is. Egyszer: a telefonban benne kell lennie Alvarez telefonszámának. Másodszor: fel tudja hívni a kisöreget. Nem az anyját, mert azt biztos nem teszi zsebre, amit tőle kap. Inkább a kisöreget, mert Tibi bá szó nélkül segíteni fog. Eljött ugyanis az idő, hogy telefonos segítséget kérjenek, feltéve, hogy önszántukból állnak meg, Zoli tekintetében ugyanis Mad Max őrületének fénye lobogott, és úgy vezette a traktort, mintha a Párizs–Dakar-rali egyik házilag barkácsolt homokfutójának volánja mögött ült volna.

HUSZONNÉGYP

Amint kiértek az erdős részről, és megpillantották a falut, Doma felpattant, és a szélvédő elé ugrott.

– Állj meg! – kiáltotta Zolinak, aztán úgy megtántorodott, hogy ha Zsófi nem fogja meg, elterül a platón. A lány sebe piszkosul fáj, és kezdett elege lenni a traktorozásból. Zsófinak volt már pár válogatott rossz élménye az életben, de ez a traktoros kénytelenkedés hirtelen az első három közé ugrott, így éppen azon a ponton volt, hogy menet közben leveti magát a platóról. A fiú ekkor lépett rá a fékre, Doma majdnem elterült, és a traktor végül egy kukoricás szélén állt meg, talán fél kilométerre a falutól. Zsófi hálásan fogadta Doma kinyújtott karját, így könnyebben le tudott ugrani mellé a földre, még az se zavarta, hogy mozdulat közben a fiú keze súrolta a mellét. És megint kiderült, hogy Doma azok közé a srácok közé tartozik, akiknek jól áll, ha elpirulnak.

Zsófi nagyon szeretett volna már Pesten lenni, abban a városban legalább el lehet bújni. Mert a fiúknak olyan sok vesztenivalója nem volt, hiszen Alvarez főnökének nem Zoli ragyás képére vagy Doma széles vállára fáj a foga, hanem őrá. Amennyit a férfiakról tudni kellett, azt Zsófi már megtanulta, annyi mindent látott már. Nem egy hosszú leckesor, nem is nehéz megjegyezni. A lényege az, hogy férfiban megbízni nem lehet. Ez az alaplicit, erre lehet tenni a lapokat. A legtöbbjük hazudik, legalább ugyanannyi hűtlen, a kérkedésről és a bunkóságról nem is beszélve.

A legfontosabb tanulság ez volt: ha egy férfi szemet vet rád, akkor

addig nem nyugszik, amíg el nem éri, amit akar. Így vagy úgy. Olyankor nincsen szép beszéd, nincsen kifogás, még az sem jelent semmit, ha az ember el akar menekülni. Elfutni, eltűnni, köddé válni, pacává olvadni egy tapétán, nem is lenni.

Alvarez főnökének szemében is felvillant ez a fény, és Zsófi tudta, hogy nem fogja egykönnyen feladni. A fiúk egy ideig védelmet és biztonságot jelentenek. De meddig? Amíg Zoli bele nem hajt az árokba? Amíg le nem buknak?

– Bemegyünk a faluba – közölte Doma.

A nap lemenőben volt, ami kapóra jött. A sötétség hasznukra lehet, feltűnés nélkül meg tudják húzni magukat, ha arra van szükség.

– Vissza akarok menni Pestre – nyögte Zsófi, és a sebéhez kapott, mert erős fájdalom nyilallt a karjába. Jól jött volna egy vagy kettő apja fájdalomcsillapítóiból, de Zsófi pár éve megfogadta, hogy csak akkor szed be gyógyszert, ha nagyon muszáj. Egyelőre még nem tartott ott, de már közel járt hozzá.

Elindultak a kukoricásban a falu felé. Az út felől traktorok és gondozásmentes motorkerékpárok hangja szabta szét az alkony viszonylagos csendjét. Valahol a távolban egy terménydaráló verte fel a határt. A másik irányból egy kombájn dohogása szűrődött el hozzájuk. Doma ment elöl a tanyán sebtében magára kapott, két számmal nagyobb rövid ujjú ingben, mögötte Zsófi, hátul Zoli. A lány a fiú széles hátát követte, mást nem tudott a látóterébe fogadni. A lába vitte előre, pontosan arra, amerre Doma ment. Ennyire telt az erejéből.

Az első ház előtt, az úttest mellett egy tekintélyes almafa állt, mögötte két körtefa, majd egy meggyfa, és mindegyikben az volt a közös, hogy az alsó águkon kézzel pingált tábla lógott, függetlenül attól, hogy volt-e rajtuk gyümölcs, vagy sem: MÉRGEZŐ VEGYSZEREL

PERMETEZVE.

– De miért permetezi le mérgező vegyszerrel? – kérdezte Zoli. – Akkor hogyan fogja megenni?

Zsófi a fejét ingatta, Doma pedig megállt.

– A tolvajok ellen van.

– A vegyszer? Mert ha permetezve van, akkor nem lopják el?

– A felirat van a tolvajok ellen. Mert ezek a fák permetet nem láttak, bár nem nagyon értek a dologhoz.

– Nem értem – nyögte Zoli.

– Nem baj – sóhajtott Zsófi, azzal baktattak tovább. Az út hirtelen elkanyarodott, majd még egyszer. Itt egy romos ház, ott egy másik. Cseréptető, bádogtető, nádtető, téglá, beton, vályog, gaz, gaz és gaz. JÉRCETOJÁS 25FT, KRUMPLI IS VAN! – tudatta egy darab kartonpapírra firkált felirat. Egy biciklis gurult el mellettük, olyan lassan, hogy már régen el kellett volna dőlnie.

– Napot! – morogta Doma.

A férfi homlokára tolt vászonkalapban, vállán burjánzó szőrrel, szájában cigarettával csak biccentett, és gurult tovább.

– De miért ül biciklire, ha gyalog gyorsabban menne? – kérdezte megint Zoli.

Doma széttárta a kezét.

– Nem akarok beleszólni, de nem kellene befordulnunk egy kisebb utcába? Már ha van egyáltalán? – tudakolta Zsófi. – Nagyon szem előtt vagyunk.

– Egy kisebb utcában lennénk szem előtt – felelte Doma. – Itt senki se figyel ránk, mert nem akarunk elbújni.

– Aha – bólintott Zoli.

A kocsmá felé haladtak, ahonnan egy harmincas férfi támolygott ki

klottnadrágban, koszos atlétában, fején egy Washington Redskins feliratú baseballsapkával. Fickósan felpattant a kombájnrá, beindította a rettentő gépezetet, amelynek csak a kereke akkora volt, mint Zoli, majd index és körülnézés nélkül adott egy kövéret a gázpedálnak, és ha nem rántják el az útból, feldönti Zolit.

– Jézusom – nyögte a fiú. – Hol vagyunk?

Doma mosolygott, és Zsófinak ez sokkal jobban tetszett, mint egy nagyképű vagy lenézéssel teli magyarázat.

– Fogalmam sincs, de nem is érdekel – felelte, és a kocsmával átellenben elterülő kis parkra mutatott, amelynek szélén egy fészület alatt műanyag virágok díszeltek, a közepén meg egy szökőkút habzott. Átvágtak az úton, behúzódtak a fák közé, és lehuppantak egy padra.

– Busz jár erre? – kérdezte Doma, amint szemét végigjáratta a félig lehúzott redőnyű házakon.

– Buszra akarsz szállni? Biztos? – vágta rá Zoli.

– Gondolom, vonat nem jár.

– Ha-ha-ha.

– Biciklivel nem mehetünk.

– Mivel nincs.

– Lóval sem.

– Ja.

– Traktorra?

Zsófi felnevetett.

– Akkor marad a kocsi.

– Milyen kocsi?

– Tudod, olyan négykerekű.

– Hölgyeim és uraim, köszöntsük nagy tapsal a Dumaszínház legújabb üdvöskéjét, Beregi Domát! – tapsolt gúnyosan Zoli.

– Te csak ne gúnyolódj! – nézett rá Doma. – Mert neked kell majd vezetned.

– Mit? – rázta a fejét a fiú értetlenül.

– Azt ott – mutatott maga mögé Doma.

Zsófi hátrakapta a fejét. A park mögött húzódó utcában egy fehér, kétszárnyú kapu állt szélesre tárva.

– Autót akarsz lopni? – visszhangozta Zoli.

– Csak kölcsönvennék – magyarázta Doma higgadtan, aztán hirtelen felkapta a vizet. – Miért, szerinted mi a jobb? – kérdezte dühösen. – Pénzt lopni és buszjegyet venni, már ha jár erre egyáltalán busz, vagy kölcsönvenni egy második autót?

– Honnét tudod, hogy második?

– Jézusom...

– Ne szívass már! – csattant fel Zoli. – Jól van, Sherlock, ha olyan marha okos vagy, akkor vetítsél.

– Nézzétek meg a házat! – magyarázta Doma, és a hosszú fehér épületre mutatott. – Ég a villany?

– Nem.

– Mert a lakók nincsenek itthon. Az az Opel ott a mi autónk.

– De honnét tudod, hogy második autó? – firtatta Zsófi is a szemöldökét ráncolva.

Doma sóhajtott és megrázta a fejét.

– Mennyi lehet az idő? Este hat, hét? A falusiak csak akkor zárják be a kaput, ha hosszabb időre mennek el otthonról. A nyitott kapu arra utal, hogy elmentek, egy másik autóval és rövid időre.

– Jó, és a kutya?

– Nincs – rázta a fejét Doma.

– Miért? – nézett rá Zsófi.

– Falun azért tartanak kutyát, hogy védje a házat, márpedig a láncra kötött kutya csak ugatni tud.

– Honnét tudod, hogy nincs ott egy láncra kötött kutya? – akarta tudni a lány. – De tényleg.

Doma felvett a földről egy öklömnyi követ, és felállt. Meglendítette hosszú karját, és bedobta a követ a kertbe. Hallották, ahogy az egyik diófán csattan.

– Igazad van, nincs kutya – ismerte el Zsófi. – De honnan tudsz ennyit a falvacról?

– Anyámat megbízta egyszer egy gazda, hogy derítse ki, hova szökött a lánya. Nyár volt, vele mentem. Sokat ültünk a kocsiban, én is megfigyeltem ezt-azt, meg anyám is mondott mindenfélét – ismerte el kicsit kelleetlenül. A többiek némán nézték.

– Most már csak az a kérdés – folytatta láthatóan elégedetten Doma –, hogyan vegyük kölcsön.

– Én nem tudok autót lopni – közölte Zoli. – Elvezetni még csak-csak, de...

Zsófinak belenyilallt a vállába a fájdalom, ahogy felállt.

– Hova mész?

– A kocsihoz. Két perc múlva gyertek utánam.

Azzal a házhoz sétált, mintha pontosan ott lenne dolga, és határozott léptekkel bement a nyitott fehér kapun. Doma is csak ülni tud az anyja mellett, meg figyelni, dohogott magában. Az Opelhoz lépett, kinyitotta az ajtót, és beült. A kulcs nem volt a szőnyeg alatt, sem a napellenzőbe tűzve, sem a hamutartóban, hanem a kartámaszban. Elővette, bedugta a helyére, aztán beült a hátsó ülésre, mert pihenni akart, és várta a fiúkat.

Zoli kisvártatva behuppant a sofőrülésre, Doma azonban elszaladt mellettük, és csak pár perc elteltével nyitotta ki az anyósülésnél az ajtót.

Két üveg ásványvizet, egy tálca paradicsomot meg egy kis vödör diót rakott le az ülés elé, aztán beült. A motor ekkor már járt, és az ajtó még be sem csukódott, Zoli máris gázt adott, és kihajtott az udvarról. A kapunál a kocsi alja erősen karcolta a beton alapzatot, máshol erre felfigyelnek, de Zolit csak egy felületes pillantásra méltatta az öregasszony, aki a háza előtt sertepertélt, éppen vadárvácskákat tépkedett ki marokszámra a kerítése tövéből. Doma udvariasan biccentett, Zoli indexelt, kikanyarodott a főútra, és percek múlva maguk mögött hagyták a kis falut, amelynek a nevét se tudták.

Zsófi megevett négy paradicsomot, ivott rá pár korty vizet, aztán elaludt, hogy egy óra múlva arra ébredjen, hogy Zoli a kormányt rángatja, Doma pedig ezt ismételteti valahol a kétségbeesés határától egy lépésre:

– Ezt nem hiszem el, ezt nem hiszem el, *ezt nem hiszem el!*

HUSZONÖT

- Defekt? – kérdezte Zsófi. – Birtatok defektet kapni?
 - Birtunk – felelte Doma, és rámosolygott a lányra. – Nem volt könnyű, de birtunk, ugye, Zoli?
 - Hagyj békén!
 - És nem cseréljük le a kereket?
 - Te tudod, hogyan kell?
 - Annyira nem lehet nehéz.
 - Látod? – fordult Doma Zoli felé. – Annyira nem lehet nehéz.
 - Tudom, de...
 - Attól nem javul meg a gumi, ha nem állunk meg – folytatta Doma. – Sőt, csak rosszabb lesz. Mert tönkremegy a felni, és...
 - Az meg engem hol érdekel? – csattant fel Zoli, de azért lassítani kezdett.
 - És ha nincs pótkerék?
 - Akkor majd lovat fogunk elé – közölte Zsófi.
 - Vagy toljuk – kontrázott Doma.
- Zoli lehúzódott az út szélére, a motort járva hagyta, majd mindannyian kiszálltak. A bal hátsó kerék nemcsak lapos volt, hanem az abroncs is levált a felniről.
- Ha kérhettem volna valamit – tette Zoli csípőre a kezét –, akkor azt kértem volna, hogy ma éjjel még tök sötétben hadd cseréljek defektes gumit, életemben először.
 - Kérésed parancs! – mosolygott rá Zsófi a lehető legjobbkor, mert

Doma úgy érezte, ha most nincs mindenki benne a „tegyünk-úgy-mintha-ez-az-egész-csak-egy-nyári-hülyéskedés-lenne” elnevezésű, más körülmények között méltán népszerű játékban, akkor perceken belül tömegverekedés tör ki közte és Zoli között. Nem mintha nem akarta volna már a kezdet kezdetén szétverni a hülye brókerfattyú arcát. Lesz még arra alkalom.

Zsófi hosszú mutatójával évődve mellbe bökte Zolit.

– Én lefekszem a hátsó ülésre. Ha lehet, úgy cseréljete kereket, hogy ne ébredjek fel. – Azzal bemászott a hátsó ülésre, becsukta az ajtót, és már aludt is.

Doma és Zoli csendben dolgoztak. A csomagtartóban találtak emelőt, háromszöget, csavarkulcsot, sőt még egy pótkereket is, amelybe szorult annyi levegő, hogy ne hagyja őket cserben. Többször meg kellett állniuk megbeszélni a hogyant. Doma szerint nem kellett behúzni a kéziféket, Zoli szerint igen, Doma szerint még emelés előtt kellett kilazítani a csavarokat, Zoli szerint utána, Doma szerint elég volt tíz centire felemelni az autót, Zoli szerint meg az egész sokkal könnyebben ment volna, ha Zsófi nem fekszik a hátsó ülésen.

Kilazították, behúzták, megemelték, és Zoli éppen a csavarokat rakta be a helyükre, amikor Doma furcsa vibrálást érzett a farzsebében. Ha nála lett volna a mobilja, akkor értette volna, de nem volt nála.

Tyula nővérének a telefonja azonban nála volt.

Megkerülte a kocsit, mert valami azt súgta neki, hogy ha most félbeszakítja Zolit, akkor soha nem kerül fel a pótkerék az Opelra.

Elővette a Nokiát. SMS. Kis boríték. Megnyom.

Hé, fiúk! Hol van a kapitány?

Doma térde megroggyant, és azonnal kiverte a víz. Ezért is szeretett úszni. Ott nem látszott rajta, ha verseny közben kiverte a víz, mert

valaki megelőzte.

A prérifarkas már megint a nyomukban liheg.

Zsebre vágta a telefont, megkerülte az autót, majd kivette Zoli kezéből a csavarkulcsot, és nekiállt behajtani a csavarokat. Zoli nem szólt semmit, az Opelnak dőlt, és fejét hátravetette. Doma behajtott négy csavart, de az ötödikkel nem boldogult. Kézzel hajtott rajta párat, majd megakadt. Erre fogta a csavarkulcsot, és ahelyett hogy kicsavarta, majd újra behajtotta volna, nekiállt erőltetni. Sikerült is, hajtott rajta néhányat, egyre nehezebben és nehezebben, aztán a csavar elakadt, nem mozdult. Egy ideig nézte, nézte, majd leengedte az emelőt, és félrerúgta.

– Így nem mehetünk! – csattant fel Zoli. – Tök veszélyes.

– Veszélyt eszem reggelire! – vigyorgott Doma erőltetetten a fiúra, de az nem vette a poént.

– Nem érdekel, mit eszel reggelire, ez akkor is állati veszélyes!

– Veszélyesebb, mint Alvarez? – szegezte neki Doma a kérdést. – Mert ha igen, akkor hívjunk autómentőt. De ha nem, akkor szerintem üljünk be és pucoljunk. Mihamarabb.

– Miért? – kérdezte Zoli összehúzott szemöldökkel. – Történt valami?

– Semmi – felelte kurtán Doma.

Zoli kifújta a levegőt, odament a kerékhez, és megrugdalta.

– Ha nem megyünk vele szar úton meg gyorsan, akkor ki kellene bírnia – állapította meg, majd visszaült a volán mögé, Doma melléje, és egy perc múlva már úton voltak, a csomagtartóban a defektes kerékkel, a hátsó ülésen pedig az alvó lánnyal, aki többször is felnyögött zavaros, éhes álmában.

HUSZONHAT

Egy ideig csendben utaztak, és Zoli azon kapta magát, hogy élvezi, amint az autó falja a kilométereket. Kisebbfajta csodának számított, hogy tele volt a tankja, azt még ő is tudta, hogy falun ez nem mindennapos dolog. Az autó egészen jó állapotban volt a kora ellenére. A kombi csomagtartóján az állt, hogy Opel Omega, de bármi más állhatott volna ott, mert Zolit az autók nem érdekelték, kényelmesen elvult apja Range Roverében.

Más volt ez a kocsi, az biztos, és hálás volt az automata sebváltóért, ciki lett volna, ha Zsófi látja, ahogy bénázik a kuplunggal meg a váltóval. Apja csak a forma kedvéért mutatta meg neki egyszer egy kölcsönkapott Fordon, hogyan működik a hagyományos sebváltó, és a traktorban bizony kapóra jött az a régi tudás. Apja nagyon szerette a kocsikat, jobban is, mint kellett volna. Ha rajta múlik, a hét minden napján másik kocsiba ül. De nem rajta múltott, így elsőként a Mercedesnek kellett mennie, pedig az volt a legjobb autójuk. Aztán egy reggel észrevette, hogy a Jaguar kulcsa szintén eltűnt. Végül maradt a Range Rover, abból is a legújabb fajta. Ezzel pattant meg az apja, és hagyta egyedül Zolit a nagy büdös pesti életben, amit alapvetően szeretett, de nem érezte magát biztonságban benne.

Szabadidejében, amikor nem a tabletjét bámulta, és nem tőzsdézett, akkor amerikai sorozatokat nézett, kizárólag olyanokat, amelyek Kaliforniában játszódnak, és olyan srácok szerepelnek benne, akiknek az apja tőzsdeügynök, és van pénzüik. Gyönyörű, zárt lakóparkok,

Chevrolet kabriók és Mazda Miaták, szőke csajok, úszómedencék, tágas, napfényes lakások és a hétvégén bulik, ahova csak meghívóval lehet belépni.

Mert neki mi jutott? Az újpesti rakparton egy tetőtéri lakás, folyamatosan elromló lifttel, kutyaszaros járdával, télen a latyakkal. Kilátással a szürke Dunára. Ja, és apa nélkül. Meg anya nélkül, ha már itt tartunk. Anyja annyira belebolondult abba a tiranai bálgúnárba, hogy vele se törődött. Amikor azt ígérte, hogy hazajön a hétvégére, és nem tette, Zoli megfogta az összes ruháját, a könyveit, a fésűit, a papucsát, *mindenét*, levitte a Margit híd budai hídfőjéhez a parkba, és letette a hajléktalanok meg alkoholisták elé, hadd éljenek. Egyszer az apja azzal jött haza: „Kurva egy világ van odakinn, te gyerek. Képzeld, a hajléktalanoknak a pofája jár, hogy ez nincs, meg az nincs, meg enni sem bírnak, erre nem pont olyan kabát van rajta, mint az anyádé?” Arra már nem vette a fáradságot, hogy megnézzze, vajon a szekrényben van-e az anyja kabátja. Az apja azt hitte, hogy nem tud a Jessicáról, de tudott. Mindenről tudott, csak éppen arról nem, hogy az apja bajba került, és meg fog pattanni. Még szerencse, hogy hagyott neki egy cetlit meg százezer eurót, amiből ki tudja húzni addig, amíg hazajön. „Amíg a helyzet lehetővé nem teszi, fiam.” Ezt írta, aztán két hétig semmi életjelet nem adott magáról, végül Brazíliából jelentkezett be. A Copacabanáról! Miközben a hitelezői meg őt hívogatták, nem hagyták élni, állandóan az ajtaja előtt táboroztak, jöttek mindenféle papírokkal, egyszer még rendőrök is becsöngettek. Akkor döntötte el Zoli, hogy hív egy kőművest, akivel vágatott egy ajtót a szomszédos ház padlásáról az apja hálószobájába. Senkit nem érdekelt, hol jár haza. Reggelente elment az iskolába, valahogy kihúzta délutánig, aztán irány haza. Arra az egyre figyelt, hogy a számlák időben be legyenek fizetve. A pénz egy részét

valutába fektette, és abból a tízmillióból gyorsan lett tizenhárom. Csak a szerbek meg ne tudják. Ha Alvarez megszagolja, hogy ennyi pénze van, addig nem eresztik, amíg oda nem adja az összeset. Bár lehet, hogy nekik az a százvalahányezer euró nem sok pénz. Neki viszont az volt, ezért titokban tartotta, mintha az élete függött volna tőle. Főleg azért, mert tényleg az élete függött tőle.

– Előzz már le! – csattant fel mellette Doma az ülésen.

Zoli a visszapillantóra emelte a tekintetét. Egy fényoszlop közeledett feléjük, de megelőzni nem volt hajlandó őket. Zoli azt tette, amit az apja szokott ilyenkor: először is elfordította a visszapillantót, aztán rálépett a gázra. Az elfordított visszapillantó nem okozott gondot, de a sebesség igen. Zoli nem ismerte az utat, nem ismerte az autót, gyakorlott sofőrnek meg a legnagyobb jóindulattal sem lehetett nevezni. De sikerült ellesnie apjától a legfontosabb mozdulatokat: ahogy bal kezét tíz óránál tartotta, jobbát a sebvártón, ahogy állandóan ellenőrizte a fordulatszámot (mert apja szerint nem a sebesség számított, hanem a fordulatszám), ahogy ide-oda járatta a szemét a tükrök között... Na, erről most elfelejtkezett, de most már késő volt, mert a fényoszlop egyre közelebb jött, egyre közelebb, Zolin pedig lassan eluralkodott a pánik. Nyomta a gázpedált, az Opel gyorsult, a fényoszlop mögöttük tartotta a sebességet, az út meg kanyargott. Előttük sötét, sehol egy település. Csak a kanyarok. Sok kanyar.

És Zolinak sikerült kiegyenesíteni az egyiket. Nem nagyon, nem fejre-állósan, csak olyan árokba-félig-beecsúsósan. Doma meg tudott kapaszkodni, ő is, de Zsófi szegény nekicsapódott a vállával az első ülések háttámlájának, és a fájdalomtól felriadt.

– Mi az isten volt ez?

– Elkaptak minket – mondta halkán Zoli, majd megpróbált kifarolni,

ami talán sikerült volna, ha a kerék nem pörög ki. És nem áll közvetlenül mögöttük a fényoszóró. Se előre, se hátra. – Ennyi volt.

– Kik azok?

– Gondolom Alvarez – sóhajtotta Zoli, és úgy érezte, képtelen tovább küzdeni.

– Vagy a rendőrök – jegyezte meg Doma. – Hé, sötét van, elfuthatunk. Kinyitom az ajtót, aztán hárman háromfelé futunk. Valaki csak meg tud lépni, és az...

– És az? – nyögte Zsófi. – Az mit csinál? Szalad tovább? Megy a rendőrségre?

Ekkor két oldalról egy-egy zseblámpa fénye vakította el őket.

Valaki kopogott az ablakon.

HUSZONHÉT

– Híjjnye, de gyorsan vezetnek az úrfiak! – szólalt meg egy borittas hang. Domával süllyedt egyet a világ, majd azzal a lendülettel emelkedett is. Ez nem Alvarez hangja volt. – Kocsikázunk, kocsikázunk, az istennek meg nem állunk?

Doma a szeme elé kapta a kezét, mert csak a hangot hallotta, az alakot azonban nem látta a lehúzott ablakon keresztül. Ez tűnt a legjobb megoldásnak, a filmekben is ezt csinálják. A rendőrök odamennek a kocsához, a sofőr leengedi az ablakot, a kormányra teszi a kezét, az utas meg néz maga elé, mintha ott se lenne.

Csak hogy Doma igenis ott volt, az ajtónál meg egy alacsony növésű ember állt, szája fölött bajuszkezdeménnyel, leheletében pálinkagőzzel, hegyes hasán feszülő kék inggel. Doma végigmérte a férfit, és valami nem stimmelt. A rendőrök nem ilyenek. Az is zavarta, hogy nem látott a kék ingen semmi feliratot, a sapkán sem, viszont az alak övében ott lógott egy pisztoly.

A másik férfi a kezében tartotta a fegyverét, lazán, mintha ott se lett volna, de persze ott volt, hogy a fészkes fenébe ne lett volna ott, alig fél méterre Zoli fejétől, aki falfehéren nézett maga elé, és Doma kénytelen volt elismerni, hogy teljes joggal.

Az izzadság lassan csorogni kezdett a halántékán.

– Megkérem az autó vezetőjét, hogy óvatosan és haladéktalanul lépjen ki a gépjárműből, előtte azonban adja át a menetokmányokat – szólalt meg a másik férfi, aki legalább egy fejjel magasabb volt a

társánál, a fogai pedig úgy néztek ki, hogy Domára a sikítófrász jött: a metszőfogak mellett hegyesedő szemfogak kétszer akkorák voltak, mint a többiek, mintha kést rántva vigyáztak volna rájuk.

– Ne mozdulj! – súgta oda Doma Zolinak. – Ne mondj semmit, ne csinálj semmit! – sziszegte.

– Te, Béla – szólalt meg a hegyes hasú. – Ezek tunnak beszéni.

– Remélem, befogni is tudják, mert neked az kurvára nem megy, Jenő – vágta oda a vámpírfogú. – Azonnal megkérem a sofőrt, hogy az eljárás könnyebbik foganatosíthatósága érdekében azonnal hagyja el a gépjármű területét – ismételte a férfi, Zoli pedig már mozdult volna, de Doma keze megállította.

– Mit követtünk el? – kérdezte Doma.

– Mármint kihágásilag? – kérdezett vissza Béla.

– Úgy.

– Majd mindent a maga idejében meg fogunk tárgyalni, most azonban még egyszer felszólítom a gépjármű vezetőjét...

– Melyik kapitányságtól vannak az urak? – vágott a szavába Doma. Ugyan tudta a választ, de úgy gondolta, hogy Béla biztos marhára fog örülni annak, hogy rendőrnek nézik.

– Hát, mi tulajdonképpen...

– Béla százados! – rivallt rá a hegyes hasú Jenő, amivel csak még jobban elárulta magát. – Nem társalkodunk, hanem intézkedünk.

– Elnézést, Jenő tizedes!

Ezek még a rangfokozatokat sem ismerik, jegyezte meg magában Doma, de egyáltalán nem érezte magát jobban attól, hogy tudta: a két férfi nem rendőr. Legalább nem Alvarez vagy a társai. Legalább.

– Mit követtünk el? – ismételte a kérdést.

– Megzavarták a környék polgári rendjét! – felelte a vámpírfogú Béla.

– Mármost melyik környékét? – szólalt meg Zoli azt követően először, hogy beleszaladtak az árokba. – Azét ott? – mutatott a semmi felé.

– A felügyeletünkre bízott környékét! – vágta rá Béla, miközben Jenő azon dolgozott, hogy kinyissa az ajtót, de nem boldogult, mert Zolinak volt annyi esze, hogy bekapcsolja a központi zárat. A vámpírfogú Jenő egy ideig rángatta még a kilincset, majd amikor belátta, hogy nem fog sikerrel járni, kezét a leeresztett ablakra tette, és behajolt a kocsiba.

Hosszú körme alatt a mocsok úgy feketéllett, mintha filccel húzták volna ki. Bőre cserepes volt, a bütykein repedezett. Rendőrök. Aha.

– És milyen jogon állítottak meg minket? – érdeklődött Doma, gondosan ügyelve arra, hogy hangja érdeklődő legyen, mert ha a kérdéshez passzoló tónust használja, ezek abban a pillanatban beborulnak az agyukba.

– A környék békéjének biztosítása céljából – ismételte Béla gépiesen. Láthatóan ő volt betanítva arra, hogy beszéljen.

Doma megbökte Zoli karját. A fiú odanézett.

– Azt tedd, amit én – formálta Doma hangtalanul a szavakat.

– A polgárőrségnek nincsen intézkedési jog- és hatásköre – folytatta Doma hangosan. – Egyedül annyit tehetnek, hogy értesítik a rendőrséget.

– Jenő komám, a gyanúsított emitten nagyon okosnak képzei magát.

– Én? – rántotta meg a vállát Doma. – Dehogysis, uraim. Én csak azt mondom, amit hallottam. Az urak polgárőrök, ugye?

– Hát... – kezdte Jenő, de a vámpírfogú Béla ráfordult.

– Errefelé mások a szabályok! – vakkantotta. – Csönd legyen, Jenő! – Azzal megfogta a fegyverét és Zolira emelte. – A kurva hétszentségit neki, elég ebből. Ketten vagytok? He? Ketten?

Zoli lesütötte a szemét, ajka csendben mozgott.

– Nem volt joguk megállítani minket! – folytatta Doma higgadtan. –
Kérem, hívják ki a rendőrséget! Azonnal!

Zoli úgy kapta rá a tekintetét, mintha a társa kést döfött volna beléje. Doma el akarta mondani neki, hogy ennél nagyobb szarban még nem nagyon voltak, és addig jó, amíg a kocsiban maradnak, de ehhez kevés volt a pillantás ereje. Azt is el akarta mondani, hogy Alvarez egy SMS-ben tudatta velük: továbbra is a nyomukban van. Korholta magát, amiért korábban nem tette, de Zoli csak betojt volna, Zsófi meg folyton aludt, és különben sem akarta rájuk hozni a frászt.

– Követelem, hogy szóljanak a rendőrség...

Zsófi hangosan felnyögött és megmozdult a hátsó ülésen.

– Híjjnye csak! – rikkantott fel Jenő, ahogy a hátsó ülésre irányította a lámpáját. – Azannyáját neki, hát micsoda finom kis pipihús fekszik odabenn!

Béla is odakapta a lámpáját.

– Szóval itt van a harmadik! – húzta nem sok jót sejtető mosolyra a száját. – Már azt hittem, nem jó helyen járunk.

Doma ekkor villámgyorsan a slusszkulcshoz kapott, megnyomta rajta az egyik gombot, mire a zárok felpattantak. Jelentőségtelesen Zolira pillantott, majd megfogta a kilincset, és teste minden erejét a vállába összpontosítva kivágta az ajtót.

Zoli is ugyanezt tette alig egy másodperccel később a másik oldalon.

Még éppen időben.

A Doma felőli ajtó a hegyes hasú Bélát találta el a halántékán, amitől a férfi azonnali hatállyal elveszítette az eszméletét, és összerogyott.

Jenőnek azonban csak az állát kapta el az ajtó sarka, Doma még hallotta is, ahogy reccsen, de ez nem bizonyult elégnek ahhoz, hogy

megállítsa a vámpírfogút. Bal kezével megfogta az ajtó sarkát, és jobbában a fegyverrel hátralépett, hogy ki tudja rángatni Zolit a volán mögül.

Zsófi ekkor rúgta ki a hátsó ajtót.

Sem a rúgás, sem a kicsapódó ajtó ereje nem volt túl nagy, de mivel lépés közben találta el Jenőt, megroggyant a férfi lába, és fejével nekiesett a nyitott ajtónak. Ám még ekkor is magánál volt, az eszméletét csak akkor veszítette el, amikor a homloka összetalálkozott a küszöbvel. Teste azonnal elernyed.

Zoli sápadtan fordult hátra Zsófihoz.

– Hogy vagy?

– Ember jobban nem lehet, csak növény és ásvány – felelte a lány, mire Doma röhögni kezdett, és egy pillanat múlva Zoli is csatlakozott hozzá.

Nevetésük azonban hamar elhalt, fáradtak voltak már ehhez is. Doma kilépett az Opelből, megkerülte, és megállt a piszkosfehér Suzuki Swift szedán mellett, amelynek oldalára házilag pingálták rá a POLGÁRÖRSÉG – ÖRZŰNK ÉS VÉDŰNK feliratot. A kocsu újkorában sem lehetett valami nagy szám, de öregségére még a két polgárőrnél is szánalmasabb látványt nyújtott.

– Gyertek! – szólt Doma hirtelen ötlettől vezérelve. – Ezzel megyünk tovább.

– Nekem nincs kedvem – szaladt ki Zoliból. – Nekem ehhez az egészhez nincs már kedvem.

– Az Opellal nem tudunk kifarolni – mutatta Doma. – Ráadásul ki tudja, meddig bírja az a hátsó kerék. És arra senki se számít, hogy a Polgár Brothers lerohadt Suzukijával furikázunk tovább. Senki se fog megállítani minket.

– Engem meggyőztél – bólintott Zsófi, majd Zolira támaszkodva odabotorkált a Suzuki hátsó ajtajához, és miután kiszórták onnan a sörösdobozokat meg a chipszacskókat, lefeküdt a hátsó ülésre. Zoli a volán mögé ült, és már éppen indultak volna, amikor Doma megszólalt:

– Várj egy percet!

A fiú kiszállt, és odalépett a két férfihoz. Benyúlt mindegyiknek a nadrágzsebébe, és elszedte a telefonjukat. Tovább matatott, mire a hegyes hasú nadrágzsebében talált egy bicskát is.

Kinyitotta.

Éle megcsillant a Suzuki fényszórójának fényében.

Az Opelhoz lépett, és belevágta a bicskát a jobb hátsó kerékbe. Elsőre nem sikerült kilyukasztania, de a harmadik próbálkozásra már igen, és utána már a többi keréssel is könnyedén elbánt. A bicskát zsebre tette, majd beugrott a Suzukiba.

– Csapj a lovak közé!

Zoli tompán pislogott, fáradtan rükvercbe tette a kocsit, kifarolt, és elindultak. Zsófi felnyögött a hátsó ülésen.

– Doma?

– Igen?

– Most, hogy van egy rakat telefonunk, felhívod végre az anyádat?

Doma hallgatott. Fel kellett volna hívnia, de...

– Na?

– Nem merem – felelte halkán a fiú. – Ha kiderül, hogy mit csináltunk, meg fog ölni.

– Dehogyan fog – nyugtatta a lány.

– Kocsit és telefont loptunk, embereket ütöttünk le és zártunk be, átszöktünk a határon, és Pestnek még a közelében se járunk – sorolta Doma.

– Nem lehet olyan szörnyű az anyád.

Annyira nem szörnyű, válaszolta magában Doma. De amikor az anyja dühös rá, akkor jégkirálynő lesz belőle, egy érzéketlen, hideg valaki, ami csak nyomokban tartalmaz valami keveset az anyjából. Ennél az is jobb lenne, ha az apja lekeverne neki egyet. De nem él, és nem kever le neki, így nem számíthat másra, csak anyja jeges, pusztító hallgatására és csöndjére.

– Megoldom máshogy.

– Hogyan?

– Bízatok bennem – mondta, azzal elővette az egyik telefont, beütött egy számot, majd halkán azt mormolta maga elé: – Tibi bácsi, most az egyszer az életben vegye fel elsőre a telefont! Csak most az egyszer!

HUSZONNYOLC

Amikor három óra múlva megérkeztek a Duna partjára, alig láttak a fáradtságtól. Zoli többször is el akart aludni, illetve nem akart, de képtelen volt nyitva tartani a szemét. Végül két dolognak köszönhetően, hogy ébren végigcsinálta az utat. Egyfelől Doma unszolására ötven kilométerenként megálltak, és közösen lenyomtak húsz fekvőtámaszt. Hogy a mozgás vagy a friss levegő segített-e, nem tudták megmondani, viszont az is igaz, hogy a kamionosok is nagyban hozzájárultak az ébrenléthez.

Zoli bevallotta, hogy most vezetett először főúton, és egész idő alatt olyan frászban volt, hogy a szíve végig a torkában dobogott. Senki se törődött semmivel, sem záróvonallal, sem sebességkorlátozással, sem a többi autóval.

Három órán át tartó útjukon mindennel találkoztak, csak rendőrrel nem, és Doma arra gondolt, anyjának igaza volt, amikor azt mondta: elbújni legjobban a tömegben lehet. Ahol ennyien vették semmibe a szabályokat, ott ők sem lógtak ki a sorból, talán csak azzal, hogy egyedül ők tartották be a sebességkorlátot és a követési távolságot.

Az út végére Doma reflexszerűen behúzta a nyakát, ha mögéjük ért egy kamion. Így jutottak el a hírhedt 51-es úton Hartáig, ahol Zoli érezhetően megkönnyebbült, amikor lekanyarodtak a halálútról a Duna partja felé.

Zsófi egy szót se szólt egész idő alatt, főként azért, mert aludt. Vagy nem volt magánál, Doma nem tudta megállapítani. A lány miatt

aggódott a legjobban. A helyzet ugyanis, amelyben hajnalban a pincében találták magukat, nem látszott a számára megoldhatatlannak, de nem tudta volna megmondani, hogy honnét jött ez a magabiztosság. Amikor azonban a két polgárőr megállította őket, belátta, hogy egyedül nem fog menni. És annak ellenére, hogy nem az anyjától, hanem egyik kollégájától kért segítséget, még mindig Zsófi miatt aggódott a legjobban. Mit tudott a lőtt sebekről? Keserűen elmosolyodott, ahogy a Duna felé közeledtek. Két napja még tele volt ostobábbnál ostobább kérdésekkel csajokról, melóról, koncertekről, nyári bulikról, mára azonban csak egy maradt: „Mit tudok én a lőtt sebekről?”

– Itt jobbra – mutatta, amint elhaladtak a focipálya mellett. – Egyenesen, át a hídon.

Egy holtág fölött átívelő hídon gurultak át, majd megpillantották a Dunát. Zoli megállt, és csak bámulta a folyót. Doma rá akart szólni, de őt is megigézte a fenséges víztömeg, amelyen széles hidat húzott a hold. Balra egy csárda épülete bújt meg a fák között, előttük sátrakban vadkempingezők, jobbra pedig a lejáró a vízhez. Doma úgy érezte, minden baja megszűnne, ha úszhatna egy kicsit. Hatéves kora óta minden héten háromszor járt edzésre, volt hónap, hogy minden hétvégén versenyzett. Megszokta a vizet, megszerette, és már a monotónia se zavarta. Oda-vissza, pillangó-gyors-bukóforduló, magasan a könyök, előre nyúlni, eggyé válni a vízzel, oda-vissza... és így tovább, órákon keresztül. Ahogy ott ült a halkán dohogó Opelban, mellette a végkimerültség határán járó Zolival, hátul meg a feltehetően eszméletlen Zsófival, érezte, mennyire hiányzik neki a mozgás. Ólmos fáradtsága ellenére vágyta a vizet, ahogy belecsúszik, megigazítja a szemüvegét, kezét előrenyújtva előreveti magát, lebukik a víz alá, megtesz két hosszú tempót, majd a felszínre bukkan, hogy egyre

erősödő és gyorsuló mozdulatokkal csinálja azt, ami a legjobban megy neki: a mellúszást.

– Megmondod végre, hogy hova a fenébe megyünk? – szólalt meg mellette Zoli rekedten. Szeme vérekes volt, arca beesett, haja csapzott.

– Bocs. Balra. Aztán egyenesen, amíg nem szólok.

Az utca szűk volt és elhagyatott. Mindkét oldalán házak sorakoztak a vityillóktól a kisebbfajta villákig. Néhol kutya csaholt, máshol tábortűz mellett ültek a bátrak, akik nem törődtek a szúnyogokkal, más hang nem verte fel az éjjel csendjét. Doma a letekert ablakon át figyelte a házakat, egyszer járt csak a kisöregnél. A házat megjegyezte, de hogy pontosan hol lehetett, azt nem tudta felidézni.

– Állj meg!

Nem itt.

– Most.

Itt sem.

– Ez lesz az.

Nem az volt.

– Akkor ez.

Az sem az.

– Tudod te, hogy egyáltalán hova megyünk? – morogta a foga között Zoli.

– Tolass vissza!

Zoli visszatolatott, Doma pedig hátradőlt.

– Mondd, hogy nem ez az – nyögte Zoli. – Mondd, hogy nem ide jöttünk.

Doma eszelősen vigyorgott, mint akinek legalább annyira nincs ki a négy kereke, mint a ház tulajdonosának.

– De igen. Pont ide.

– Komoly?

Doma bólintott. Ő maga is ezt érezte, amikor pár éve az anyja lehozta a kisöreghez. Emlékezett rá, hogyan bámult leesett állal a kocsi mellett. A sötétben csak a ház körvonalait lehetett kivenni, meg a homlokzat azon részét, amelyen a KARBANTART-A-LAK feliratú tábla lógott.

Zoli a kezébe temette az arcát, Doma pedig kiszállt az autóból. Nem is kellett látnia a házat, úgyis fel tudta idézni magában az alakját és a formáját. A kisöregnek ugyanis sikerült a tökélyre fejlesztenie a posztkommunista retinaszagató buhera néven elhíresült önálló építészeti stílust. Sokan igyekeztek maradandót alkotni a fent nevezett irányzatban, főleg az üdülőtelepeken, ahol mindenki azt hiszi, hogy szabadon engedheti a fantáziáját, csak hogy egyikük sem ért az öreg nyomába, aki mindenben építőanyagot és lehetőséget látott. Tibi bának csak az számított, hogy minél kevesebbe kerüljön. Az ingyen még megteszi, de az a legjobb, ha neki fizetnek, vallotta.

– Hé! – kiáltott fel Zoli. Doma szíve a torkába ugrott. Megpördült.

Zoli halálra váltan nézett a sövényre.

Kivált a sötétből egy alak, egy hajlott hátú kis figura, és biccentett Domának.

– Korábbra vártalak, apukám – közölte a hang.

– Tibi bácsi – támaszkodott Doma a kocsinak megkönnyebbülten. – De megijesztett!

– Az ijedelem nem mentség, csak kifogás – jegyezte meg az öreg.

– Micsoda nem az ijedelem? – kérdezte Zoli, mire Doma gyorsan lehajolt, és odasúgta neki:

– Ne menj bele! Ha jót akarsz, ne.

– A sebesült leány? – tudakolta az öreg, majd a fogpiszkálót, amivel addig a körmét tisztította, a szájába dugta.

– A hátsó ülésen – felelte Doma, és kinyitotta a hátsó ajtót.

A kisöreg benyúlt a bukszusba és előhúzott egy rögtönzött hordágyat.

– Maga csinálta, Tibi bá?

– Mit gondolsz, majd pénzt adok érte? Amikor jobbat készítek, mint bármelyik gyár? – rázta a fejét sértetten az öreg. – Nem kellett hozzá más, csak két dorong, azokat az Elemértől kértem kölcsön, a padláson meg találtam egy sátorlapot. Hetvenkettőben ezzel sátoroztunk Dubrovnik mellett.

– És feláldozta? – nézett rá Doma komoly arccal.

– Fel – bólintott az öreg komoran, akár Szent István, amikor felrakták a fejére a koronát.

Zoli kiszállt az Opelből, de pár lépés távolságra megállt a férfitől.

– Gyere csak te is, ne lazálj! – utasította az öreg. – Te megfogod a másik végét, Doma gyerek meg kisegíti a lányt az autóból!

Zoli bólintott, és tette, amit Tibi bá mondott. Doma kihúzta Zsófit, aki egy pillanatra mintha felébredt volna.

– Minden rendben lesz.

– Kórházban vagyunk? – kérdezte a lány kótyagosan.

– Ez még a kórháznál is jobb – jegyezte meg az öreg, de a lány már nem hallotta. Teste megint elernyedt Doma kezében. A fiú összeszedte minden erejét, Zsófi lába alá nyúlt, felkapta, és a hordágyra fektette. A kisöreg nagyot nyögött a súlytól, de állta a sarat, és százhatvanöt centije minden erejével tartotta magát, belépett a kertkapun, onnan pedig a házba. Felesége odabent várta kezében kötszerrel, arcán aggodalommal, szemében a mindent látott emberek pillantásával.

Doma csak arra emlékezett, hogy az egyik szobában letették Zsófit egy ágyra, aztán a kisöreg megfogta a könyökét, mielőtt összeesett

volna, és átkísérte egy másik szobába, ahol a fiú lerokadt a franciaágyra, amelyen Zoli már hortyogott, és egy mondatot még sikerült kipréselnie magából, mielőtt a sötétség teljesen magába szívta:

– Az anyámnak, ugye, nem szólt, Tibi bá...

HUSZONKILENC

Amikor Zoli reggel kinyitotta a szemét, odakint már világos volt, mégis tudta, hogy korán van. Nem is felébredt, inkább magához tért, mintha egy pillanatra elvesztette volna az eszméletét. Az út utolsó egy órája egyetlen, vágás nélküli snitt volt, egy pocsék, nagyon pocsék road movie-ból, egy égő szemű útitárssal az anyósülésen, meg egy lőtt sebből vérző lánnyal a hátsó ülésen. Még ha legalább a zene szólt volna, akkor talán könnyebben kibírja. Middlemist Red. Vagy Brains. Ami anélkül is felpörget, hogy nyalt vagy nyelt volna az ember valamit.

Felült az ágyban, mellette Doma hortyogott. A hátán feküdt, a takarót lerúgta magáról, haja összekoszolta a párnahuzatot. Zoli megnézte az övét. Az sem volt éppen tiszta. Megrázta a fejét. Valami rémlett neki az előző estéből. Az a kisöreg nevű alak, aki... Pontosan ki a fene is volt? Mert hogy nem Doma anyjának a munkatársa, az hétszentség. A legjobb esetben is egy tévészerelő. Egy öreg tévészerelő, aki kiválóan ért az özönvíz előtti készülékekhez, de nagyjából semmihez, amit 1989 után gyártottak. És a ház, hát arra nincsenek szavak. De legalább tiszta volt, és a bútorok nem estek össze alatta, nagyjából ennyi jót el lehetett mondani a vityillóról.

Felállt és az ablakhoz ment. Az emeleten voltak, így ellátott egészen a Dunáig. A kert nem ért a partig, viszont a háziak szépen rendben tartották. Mindenféle fák meg gyep meg virágok, csak éppen az összhatást rombolta szét alapjaiban az a kerti kemence, amit az öreg Ytong-téglából eszkábált össze. Az alapjával nem is volt nagy baj, mert

nyolc téglát kellett csak egymásra raknia, de az a kis boltíves rész, a kemence szája, na, az nem fog díjat nyerni soha. Nem tudni, az öreg mivel faragta ki, lehet, hogy bicskával, lehet, hogy fűrészszel, mindenesetre csálén állt, és ezen még a palatetődarab se tudott segíteni, amelyet a tetejére szerkesztett.

Bement a fürdőbe. A csempét az öreg minimum három különböző helyről szerezhette be, ezek közül legalább egy a kórházi műtő lehetett. A csapból víz folyt, és ez megnyugtatta. A mosdó fölötti szekrényt nem merte kinyitni, mert cirill betűkkel állt rajta valami, az oldalán meg egy behajtani tilos tábla tartotta a frontot. Vizet locsolt az arcára, aztán ráült a vécére.

Amikor kilépett a fürdőszobából, orrát megcsapta a rántotta illata. Három lépéssel lerohant a lépcsőn, és a konyhaajtónál termett.

– Gyere csak, gyere, gyere! – intett az öreg, aki az asztalnál ülve falatozott egy mély tányérból.

– Neked is szedek – állt fel az asszony, aki kizárásos alapon a felesége lehetett. Haja ősz volt, otthonkája virágmintás, akár annak a néninek, aki Zoliék lépcsőházát szokta takarítani. Arca azonban derűt sugárzott, és kedvesen rámosolygott Zolira.

– Köszönöm – felelte Zoli halkán, és leült a hokedlira. Az asszony egy mély tányérba szedett neki is rántottát, benne vékonyra vágott kolbásszal és apró gombaszeletekkel. Zoli egyik kezébe fogta a villát, a másikba a fehér kenyeret, és addig falt, amíg az utolsó morzsa is eltűnt a tányérfáról. Az asszony olyan boldog mosollyal nézte, mintha valami képtelenül bonyolult matematikai képletet oldott volna meg. Az öreg akkurátusan kitörölte a tányérját, majd megszólalt:

– Sacikám, ezt se nagyon kell elmosni.

Saci néni kedélyesen megcsóválta a fejét, majd töltött a férjének és

Zolinak is a gőzölgő, világosbarna italt tartalmazó kancsóból.

Zoli mohón belekortyolt, aztán a szájában tartotta a folyadékot, és pár pillanatig gondolkodott. Végül belátta, hogy ebből csak egyféleképpen lehet kijönni: lenyelte.

– Mi ez? – kérdezte, miután megköszörülte a torkát.

– Maci kávé – felelte Saci néni.

– Hogy micsoda?

– Eh, ezek semmit sem tudnak, semmit! – csattant fel az öreg, és dühösen ingatta a fejét. – Aki a múltat nem becsüli, a jövőt nem érdemli. Mondom neked, Sacikám, a pokolba megy ez az ország. A pokolba!

– Tudom, Tibikém, retúrjegy nélkül – bólintott Saci néni, aztán összeszedte a tányérokat, berakta őket a mosogatóba, visszahuppant a hokedlira, majd mintha összebeszéltek volna a férjével, egyszerre mindketten az asztalra könyököltek. A kisöreg lenyúlt maga mellé, és az asztalra tett egy ventilátort, amely ránézésre a szovjet felszabadító csapatokat szolgálhatta a második világháború végén. Bekapcsolta. A szerkezet kerregve életre kelt, de annyira nem volt hangos, hogy ne lehessen beszélni tőle, viszont olyan erővel kavarta a levegőt, hogy Saci néni haja lobogni kezdett, és ez egyáltalán nem vált előnyére.

– Mindent tudni akarok – mondta az öreg. – Mindent tudnom kell – javította ki magát –, ha segíteni akarok.

– Segítened kell – bólogatott Saci néni. – Akár akarsz, akár nem.

– Fogok is – mordult rá a férje, és Zolinak nehezeére esett komolyan vennie az öreget, aki egyforma magas lehetett vele, sovány testén lógtak a ruhák. A borotválkozást nem vette olyan komolyan, mint a házat, összes szőr borította az arcát és a nyakát is. Szeme apró volt, mélyen ülő, alig lehetett észrevenni, ha az emberre nézett. Ilyen lenne egy detektív? Mit tud az ilyen kinyomozni?

Az öreg türelmetlenül dobolni kezdett az asztalon.

– Hú, azt sem tudom, hol kezdjem – sóhajtott Zoli, és éppen nekiállt volna elmesélni a történeteket, amikor Doma jelent meg az ajtóban. Hogy miért kell ennek mindenhol ott lennie? Most az egyszer végre ő is elmondhatná, hogy mi történt vele, de nem, nem lehet, mert amint megjelenik ez a nagyokos, mindenki csak órá figyel.

– Zsófival mi a helyzet? – kérdezte Doma álmittas hangon.

– Miatta ne aggódj, aranyom, rendben lesz a kislány. Alszik – válaszolta Saci néni.

– És a sebe?

– Láttam már szebbet is, csúnyábbat is – vetett egy pillantást a férjére, és Zoli kénytelen volt azt hinni, hogy a kisöreget egyszer meglőtte valaki. Lehet, hogy egy másik sittbúvárral összekaptak két köteg bontott linóleumon, és eldurvultak a dolgok. – Kimostam, fertőtlenítettem, és bevarrtam a sebet – sorolta Saci néni, mint aki ért hozzá.

– Damillal? – bukott ki Zoliból minden szándéka ellenére.

– Igen, damillal – válaszolta Saci néni mosolyogva, ám olyan hangsúllyal, hogy Zoli a legszívesebben az asztal alá csúszott volna.

– Szóval – kezdett bele Doma, miután leült az asztalhoz, de nem tudta folytatni, mert megszólalt Tibi bá mobiltelefonja. Olyan régimódi csörgéssel. A kijelzőn pedig ennyi állt: Főnök.

Zoli a telefonról Domára pillantott, és látta, hogy a fiú tekintetében azonnal félelem költözött. A Főnök ezek szerint Doma anyja volt.

A kisöreg a telefonért nyúlt, közben se Domára, se Zolira, se a feleségére nem nézett. Megnyomta a zöld gombot.

– Igen, főnök! – szólt bele a telefonba.

Zoli elkapta Doma pillantását, és most az egyszer együtt érzett vele.

HARMINC

– Persze, főnököm, nem rosszkor... Á, dehogya... Sacival itt fogyasztunk... Nem, nem súlyt, hanem reggelit... Nagyon jó, főnök, nagyon jó... Hogy a Domát? – Az öreg Domára emelte mélyen ülő pillantását, amely egyszerre olyan hangsúlyos lett, hogy a fiú hajsza hiján elkapta a tekintetét. De nem tette. Állta a férfi pillantását, mert tudta, hogyan fog kezdődni a következő mondat. – Miért? El van tűnve...? Mármint defaktóban...? Értem... Mióta? Két napja...? Aha... És ha nem veszed rossznéven, főnököm, hogy csak így, közvetlenül nyomom, de nem lehet, hogy csak van a dologban...? Nem...? Ezt úgy mondod, főnököm, mintha a Doma... Jó... Szerintem mégis inkább nő lehet a dolog mélyére elásva. – Doma az orrán fújta ki a levegőt, akár egy bika. – Főnök, ha tudnád, hogy én az ő korában... Nem, értem, persze, hogy nem akarsz tudni... Neeeeem, Sacika nem hallja, kinn van a kertben, a begóniákat öntözi... Hogyne, főnök, bármiben, ha tudok... Pestre? Persze... Ma? Mármint most?... Délre...? Hát nem tudom, főnök, én elindulok, de... Nem, nem, a Skodám tökéletesen működik, mint mindig... Igyekszem...

A kisöreg letette a telefont, és megint Domára emelte a tekintetét, amelybe ezúttal némi sajnálkozás is keveredett.

– Te, gyerek, te – ingatta a fejét. – Most hogyan menjek el az anyádhoz megkeresni téged? Hogyan?

Doma nem válaszolt.

– Ismerem az anyádat, hirtelen haragú, nem vitás – folytatta az öreg.
– De ha jól látom, elég nagy szarban vagytok. Pedig még nem is tudom,

mi történt.

– Elmondjuk, Tibi bá – húzta ki Doma a negyedik hokedlit. – Saci néni, ad nekem is enni? Közben majd mondom. – Zolira nézett. – Mondjuk.

Miközben az asszony a rántottát rendezgette egy újabb mély tányérban, Doma az örege pillantott.

– Maga szerint, Tibi bá, mit csinálna az anyám, ha kiderülne, hogy fegyvert fogtam valakire?

Az öreg felhúzta a szemöldökét, és éppen válaszolni akart, de Doma felemelte a kezét.

– És elütöttünk valakit? Egy motorost?

Az öreg kiegyenesedett a hokedlin.

– Azzal a kocsival, amit nem sokkal korábban loptunk el.

Saci néni nagy csattanással lerakta a tányért a fiú elé.

– De a határon már nem ezzel szöktünk át, hanem annak az elütött motorosnak a motorjával, ugye, Zoli?

Zoli bólintott. Lassan.

– Aztán leütöttünk és megkötöztünk egy idős testvérpárt, elkötöttük a traktorjukat és elvettük a mobiljukat.

Az öreg ekkor már a halántékát vakarta.

– Hogy utána egy másik kocsit lopjunk.

Saci néni lekapcsolta a ventilátort.

– Majd leüssünk két polgárőrt, mert az a Suzuki ott kinn – mutatott az utca felé – az övék volt.

– Kérdezni is akartam – motyogta az öreg.

– Na, ilyenek. Meg az Alvarez, aki egy szerb maffiózó, és szerintem meg akar ölni minket – mondta Doma, aztán addig egy szót se szólt, amíg üres nem lett a tányérja, helyette Zoli beszélt. A két öreg

hallgatott. A kisöregnek mintha ragasztóval a homloka közepére rögzítették volna a szemöldökét, Saci néni pedig csak nézte az asztalt.

Zoli magához képest értelmesen összeszedte a történeteket, azt leszámítva, hogy képtelen volt túllépni a helyzeten, és állandóan a többieket okolta: Domát, Zsófit és Maxot. Domát ez rettentően bosszantotta, mert mi értelme annak, hogy egymásra mutogatnak, amikor ennél sokkal fontosabb, hogy kimásszanak végre a pöcegödörből, amibe kerültek. De nem, Zoli úgy vinnyogott meg húzta a száját, mint egy ovis, akit kizavartak a homokozóból.

– Úgy gondoljátok, hogy Max miatt raboltak el titeket? – szólalt meg végül Tibi bá, és összekulcsolta a kezét lapos hasán.

– Igen – felelte Zoli határozottan. Doma bólintott.

– Az apja védőügyvéd – magyarázta Zoli. – Maffiózókat véd, ezt maga Max mondta nekem egyszer. Onnét van annyi pénzük. Mert Maxnak mindenre telik...

– Pont te beszélsz? – nézett rá Doma csodálkozva, aztán legyintett. – Felejtsd el!

– Felejti a halál! – csattant fel Zoli. – Mégis minek képzeled te magad, mi?

– *Elég!* – dörrent rájuk a kisöreg olyan orgánumon, hogy az ablak előtt burjánzó fikusz is megállt a növésben. – Erre nincs idő. Szóval Max miatt kaptak el titeket.

– Igen.

– És hol van most Max?

– Nem tudjuk – felelte Doma. – Elvitték onnan, ahol fogva tartottak minket.

– Azt tudjátok, hogy mit követelnek?

– Nem – vallotta be Doma. – Erről semmit sem tudunk. Annyit

tudunk csak, hogy egy pincében tartottak fogva minket valahol Szerbiában, a magyar határtól pár kilométerre. A fogvatartónk egy szerb pasas volt, aki tökéletesen beszélt magyarul, és állandóan az Alvarezt dúdolta, tudja, Tibi bá, a...

– Nem, nem tudom – vágott közbe az öreg. – Miféle dal?

– Hülyeség – legyintett Zoli.

– Szerintem meg nem hülyeség – jegyezte meg Doma, és beleborzongott, ahogy eszébe jutott a mély, rekedtes basszushang, amelyik megátalkodottan dúdolt. – *Fekete mély vízen, fehér sziklák alatt, lebegve csendesen, kalózhajó halad* – kezdte Doma. – *Árboca megtörött, vitorla rongyba lóg, a fedélzetén vad csapat kalóz.*

– *Hé, fiúk! Hol van a kapitány?* – csatlakozott Zoli is. Doma rápillantott. A fiú szemében is félelem ült, akár az övében.

– *Joe Alvarez, ez az öreg zsvány? Kötélcsomó alól, kilóg egy sárga fez...* – vette át újra Doma.

– *...fekete sombrero, itt nyugszik Alvarez* – fejezték be közösen.

A kisöreg nevetni kezdett, sárgás fogai kivillantak, ahogy borostás arcbőre felhúzódott. Még a szemében is derű csillant, de aztán hirtelen abbahagyta a nevetést, és a fiúkra nézett.

– Ez komoly? – kérdezte.

– Az – felelte Zoli.

– Mert ha azt mondjuk, hogy támad a prérifarkas, azon lehet nevetni – mondta Doma. – Mert az vicces.

– Ha nem minket akar elfogni.

– De miért akar elkapni titeket?

Doma vállat vont.

– Gondolom azért, nehogy értesítsük a rendőrséget. Miért, Tibi bá, ha maga elrabolna négy gyereket és három közülük megszökne, maga

nem akarná elfogni őket?

– De igen – jegyezte meg Saci néni. – Én biztos, hogy nem engedném meglépni azokat a büdös kölköket, ha már egyszer arra vetemedtem, hogy elrabolom őket.

Doma és Zoli úgy néztek az asszonyra, mint a kisiúra, aki a szülinapi zsúr előtt kolbászos bablevessel lakott jól.

– Van valami elképzelésetek arról, hogy hol voltatok? – kérdezte Tibi bá, ügyet se vetve felesége megjegyzésére.

– Nem sok – válaszolta Doma, majd elmondta, amire emlékezett. A kisöreg közben előszedett egy térképet az egyik szekrény fiókjából, az asztalra terítette, és mindannyian föléje hajoltak. Sikerült belőniük, hogy a Szelevényi Nemzeti Park környékén akarhattak először átjutni, a busz csomagtartójába Hajdújárás környékén bújhattak be, a határt Bácsszőlősnél léphették át, végül Ásotthalmon lőhették meg Zsófit.

– Ennyit legalább tudunk, apukám – csapott az asztalra az öreg. – A tudás az élet egyetemén mindig eggyel jobb jegyet ér, mint amennyit adnak érte.

Doma Zolira pillantott, és tekintetével ugyanazt kérdezte: „Honnét a fenéből veszi az öreg a bölcsességeit?”

– Nem lesz könnyű megtalálni őket – folytatta Tibi bá, és egy vetkőzős tollal dobolt az asztalon. Doma még sosem látott ilyet közlőről. Egy golyóstoll volt az öreg kezében, amelynek a felső részében folyadék van, abban egy bikini lebeg, mögötte egy pucér nő képe látszik, és ahogy a férfi mozgatta a tollat, a nő pucérsága hol eltűnt a bikini mögött, hol teljes valójában megjelent. Azért ez rendben van, jegyezte meg magában Doma. – De meg fogom – folytatta az öreg. – Nem kérdés. Kérem a telefont! – nyújtotta ki a kezét.

– Melyiket? – kérdezte Doma.

– Miért, több is van?

– Khm... – köszörilte meg a torkát a fiú, majd beletúrta a zsebébe, és átnyújtotta a telefont a kisöregnek, aki zavarba ejtő gyorsasággal és hozzáértéssel kezdte el nyomkodni a készülék gombjait, miközben a tollával jegyzetelt.

– Na, ez is meglesz – villantotta ki ismét sárgás fogait.

– Hogyan? – kérdezte Zoli.

– Nem kell tudnod.

– Van egy patentunk – magyarázta Doma, mert nem állta meg, hogy ne vetítsen Zoli előtt –, aki nagyjából minden szolgáltató adatbázisához hozzá tud férni.

– Erről én is hallottam – felelte Zoli –, de azok titkos adatbázisok.

Doma a kisöregre pillantott, aztán mindketten elmosolyodtak, akár egy összeesküvés cinkosai.

– Peersze – mondta végül Doma. – Senki sem akar semmi törvénytelen elkövetni.

– Ennyi elég is lesz – állt fel a vendéglátójuk, és összehajtogatta a térképet. – A többi már részletkérdés.

– Tényleg? – nézett rá Doma kicsit bizonytalanul. Az öreg néha nagyobb mellényt képzelt magára, mint amekkora valójában a mérete volt, csak hogy a legtöbb esetben kiderült: igaza van.

– Hogyne! – vágta rá a férfi. – A siker zászlóját nem a bátorság, hanem a felkészültség vonja magasra a feladatok tengerén!

– Oké – nyögte Zoli.

– Viszont van itt valami, Doma, amit... – hallgatott el az öreg, majd kifújta a levegőt, és a fiú szemébe nézett. – ...amit meg kell beszélünk.

– Nincs – felelte kurtán Doma, mert tudta, hogy mit akar a másik. – Mindent megbeszéltünk már. Zsófi itt marad, mi meg Zolival elmegyünk

Pestre, segítünk kideríteni, hogy hol van Max, aztán kiszabadítjuk, és kész. Ugye, Zoli?

A fiút hirtelen nagyon elkezdte érdekelni az egyik festmény a falon, amely vagy egy gonosz úrspenótokkal küzdő tűzkakast ábrázolt, vagy egy buszmegállót Salgótarjában.

– Ugye? – bökte oldalba Doma a fiút. – Hallasz?

– Nem is tudom – fordult feléje Zoli. – Mit értünk mi a nyomozáshoz? Szerintem Tibi bá meg az anyád...

Domának megrogyant a térde.

– Az anyám? De hát megbeszéltük, hogy... – Beharapta a száját, aztán dühösen Zolira nézett. – Beszartál, mi?

– Hogyne szartam volna be! Lehet, hogy ez neked hétköznapi, ami történt, meg tökre menő vagy, mert az anyád nyomozó, ismered a fegyvereket, és közben még a pofád is nagy – hadarta Zoli –, de nekem kurvára elegendem van! Hogy elraboljanak, meg hogy traktort kelljen vezetnem, meg leütni mindenféle állatokat... busz aljában rohadni a füstölt kolbászok között! – kiabálta egyre hangosabban a fiú, és Doma már neki is ment volna, ha Saci néni közbe nem lép, és a mellkasára nem teszi a kezét. – És ha ez nem lenne elég – folytatta Zoli, szabadjára engedve minden dühét és fájdalmát –, akkor ott van még Zsófi, lőtt sebbel! *Lőtt sebbel, baszd már meg!* – A fejét rázta hitetlenkedve. Doma elernyed, Saci néni keze visszavándorolt köténye zsebébe. – Hol van ez, a kurva életbe, a kémiaórától? Hol van ez, bazmeg, a lábtengótól a sulis mögött, ahova soha nem hívtatok? Hol?!

– Nem az én választásom volt, hogy ez történjen – mondta halkán Doma. – Ez az egész nem az én választásom volt. Én csak... – csuklott el a hangja. – Én csak meg akartam oldani egy helyzetet, amibe akaratumon kívül kerültünk! – folytatta emeltebb hangon. – Anélkül, hogy a

rendőrséget belekevertük volna! Mert azt te se akarod, nehogy elvigyen a gyámügy!

Utolsó szavai egy ideig még pattogtak a falak között, aztán elhaltak.

– De az a te választásod, hogy nem mersz szembenézni az anyáddal, és nem hagyod, hogy azok oldják meg a helyzetet, akik értenek is hozzá – jelentette ki Zoli nyomatékosan. – Én csak azt akarom, hogy végre véget érjen ez az egész. Eljutottunk ide – mutatott Tibi bára. – Ez az út vége. Ezt már nem tudod megoldani – sóhajtott. – És én sem. – Azzal leült egy hokedlire, és kezébe temette az arcát.

– Nos – köhécselt az öreg. – Azt hiszem, a barátodnak...

– Nem a barátom!

– ...igaza van. Akinek igaza van, az nem hivatkozhat érdekmúlásra – közölte az újabb nagy igazságot.

Doma nagyon lassan kifújta a levegőt.

– Rendben.

– Ez a beszéd – vágta hátba Saci néni, amitől Doma majdnem hasra esett.

– Egy dolog van hátra: megbizonyosodni arról, hogy él-e még ennek az Alvareznek a telefonszáma.

– Hogyan? Csak nem akarja felhívni?

– Hogyne akarnám! – felelte az öreg, egy harci szekérnyi tüzes mén elszántságával.

– Nem kéne, Tibi bá, maga nem ismeri azt az embert.

– Édes fiam, én már akkor bűnözők ellen nyomoztam, amikor az anyád pajzán gondolat sem volt a nagyszüleid fejében.

– Sőt, még azt megelőzően is – szúrta közbe Saci néni lassan bólintva.
– Sőt.

– Csak annyi az egész, apukám, hogy megnyomom ezt a gombot

emitt – mutatta a zöld gombot a régmódi telefonon –, te meghallgatod, mit mond, megmondod, hogy ő-e az emberünk, és kész. Azonnal indulunk Pestre. És én is ott leszek, amikor az anyáddal beszélsz. – Azzal Doma vállára tette a kezét. – Csapásokat egyedül elviselni olyan, mint a juhásznak puli nélkül terelni a nyáját.

Azzal az öreg megnyomta a gombot, a telefon kicsöngött, aztán egy mély, rekedt hang szólt bele:

– *Sta ima?*

HARMINCEGY

– Milyen vizet hozzak, Tibi bá? Szénsavasat?

– Bugyboréktalant – felelte az öreg. – Az én koromban se a szén, se a sav nem valami hasznos. Elmúltak azok az idők, amikor a radiátor mellett ettem a tepertőkrémes kenyeret.

Doma bólintott, és elindult megkeresni az ásványvizeket. Nem szeretett a Tescóba járni, nem szerette ezeket a boltokat, mert állandóan eltévedt, és soha nem talált meg semmit. Vizolygott, valahányszor az anyja hétvégén beparancsolta a kocsiba, hogy indulnak bevásárolni. Még szerencse, hogy az anyja utálja a tömeget, így egészen valószínűtlen időpontokban hajtottak be a hipermarket parkolójába. Vasárnap reggel hatkor, szombat este tízkor.

Ha tudta volna, hol vannak az ásványvizek, akkor nem barangol el, és a kisöreg is szemmel tudja tartani őt. Akkor talán nem történik az, ami történt.

Elsőre nem is fogta fel.

Az egyik sor végén bóklászott éppen, a hangszóróból zene szólt, és már befordult volna a gyümölcslevekhöz, mert azt gondolta, hogy jobb híján az ásványvizeknek is ott kell lenniük, amikor egy ütést érzett a tarkóján, és összeesett. Meglepő módon az eszméletét nem veszítette el, mert mindent érzett, látott és hallott, csak éppen mozdulni és beszélni nem volt képes.

Érezte, hogy valaki megfogja, mielőtt elesne.

Hallotta, hogy a zene folytatódik.

Orrát betöltötte a viseltes bőrkabát és a cigaretta szaga, miközben két kéz feldobta egy méretes vállra.

Fejét oldalra fordítva fejjel lefelé látta az árukat a polcon, amint elsuhantak mellette.

Érezte, hogy a férfi léptei erősek és magabiztosak.

Hallotta gumitalpú cipőjének nyikorgását.

Érezte, ahogy egy erős és nagy kéz fogja a lábát.

Látta a pénztárosnő ostoba arcát.

Hallotta, ahogy egy mély, rekedtes hang így szól:

– Az unokaöcsém. Epilepsziás. Orvoshoz viszem.

Látta, ahogy a nő szeméből eltűnik a riadalom és önkéntelenül is hátradől a székében, hogy minél messzebb kerüljön az epilepsziás fiútól.

Miközben kifelé haladtak, meglátta a kisöregget, és mintha még a felismerést is megpillantotta volna tágra nyílt szemében, de az egészen biztos, hogy hallotta, amint a földre hull a kezéből a szörpösüveg, és szétrobban a földön.

Azt is látta még, hogy az öreg szaladni kezd rövid, vékony lábain.

Hallotta, ahogy a férfi a biztonsági őrnek is ugyanazt mondja:

– Az unokaöcsém. Epilepsziás roham. Orvoshoz viszem.

Látta, amint a biztonsági őr nagy komolyan biccent, majd kezével mozgásba hozza a fotocellás ajtót, nehogy a férfinak egy pillanatra is le kelljen lassítania.

Hallotta, amint egy autó csikorgó kerekekkel elindul, és lefékez előttük.

Látta fekete színét, nyíló ajtaját.

Érezte, ahogy bedobják a hátsó ülésre.

Hallotta, ahogy csapódik az ajtó, és pár másodperc múlva nyílik egy másik.

Egy vaskos nyakat és katonásan vágott frizurát látott maga előtt.

Hallotta, amint egy hang elkezd dudorászni:

– *Halad a kis hajó, viszi halottait, sohasem éri el Mexikó partjait.*

Hallotta, amint a sofőr letekeri az ablakot, és kiszól az ablakon:

– Hogy a főnöke is tudja, milyen érzés.

Érezte, hogy az autó lassan elindul.

Hallotta, ahogy a férfi dörmögve énekelni kezd:

– *Fekete mély vízben, fehér sziklák alatt, lebegve csendesen kalózhajó halad.*

Aztán nem érzett, nem látott és nem hallott semmit.

HARMADIK RÉSZ

HARMINCKETTŐ

Zoli a nappaliban ült az étkezőasztalnál, amikor megszólalt Saci néni mobiltelefonja. Az asszony előszedte zsebéből a készüléket, és a füléhez emelte.

– Mi baj van, Tubusom?... Hogy micsoda?

Zoli és Zsófi egyszerre kapták fel a fejüket. Saci néni arcából kifutott a vér.

– Mikor...? Az orrod elől...? A Tescóban...? De hát miért nem figyeltél, Tubuskám...? Vagy hogy figyeltél? Értem... Akkor hogyan...? Mhm... Hmm... Mhm... Menjél csak, Tubuskám... Óvatosan vezess, nehogy megint elkapjanak... Én tudtam, hogy csak azért előzted le, mert lassan ment, de a rendőr szerint a kettős záró... Rendben van, csókoltatom... Tubuskám? Aztán kerítsed elő nekem azt a gyereket, különben letöröm a derekad... Én is téged... Csókollak.

Zoli nem is tudta pontosan, hogy mit érzett, de volt benne düh, csalódottság és keserűség egyaránt.

– Ezt nem hiszem el! – kiáltotta. – Hát erre az egyre se képesek? Elvinni Domát Pestre?

– Kisfiam...

– Hagyjon engem békét! – hadonászott hisztisen, majd felpattant és az ablakhoz ment.

Az asszonynak volt annyi esze, hogy ne firtassa tovább a dolgot, bement a konyhába, ahonnan pár pillanat múlva vízcsobogás és edénycsörgés zaja szűrődött ki.

Zoli az ablaknál állt, és érezte, ahogy a könnyek gyűlnek a torkában, és egyre magasabbra emelkednek. Nyelt egyet. Nem segített. A torka egyre jobban szorított.

– Hú – szólalt meg mellette Zsófi.

Zoli rápillantott a szeme sarkából. A lány sokkal jobban nézett ki, arcába visszatért a szín, a szeméből eltűntek a vérerek, karján pedig új, nagyon profinak látszó kötés fehérlett.

– Saci néni ápolónő volt – magyarázta Zsófi. – Szerinte maradni fog egy kis nyoma, de adott tetanuszt meg minden. És a lelkemre kötötte, hogy menjek el orvoshoz.

– Tudod – mondta elcsukló hangon Zoli –, nem az a bajom, hogy elkapták Domát. – Érezte, ahogy Zsófi megmerevedik mellette. – Illetve az is a bajom, de a legnagyobb bajom az, hogy ki a fenében bízhatunk meg akkor? De most tényleg. Ez egy nyomozó, bassza meg – csapott az ablakpárkányra. – Csak van annyi esze, hogy nem hívja fel telefonon azt, akit meg akar találni. Ennyit még te is tudsz, nem?

– Mire gondolsz?

– Hogy a telefonod alapján meg lehet találni. Még akkor is, ha nincs bekapcsolva. Simán be lehet mérni, hogy hol van egy telefon. Tudod, háromszögelés. Ha meg telefonálnak vele, akkor négyzetméterre pontosan. Ha kikapcsolja, és...

– Tudom – csitította Zsófi. – Tudom, és igazad van. De ezekkel a feltételezésekkel semmire se megyünk...

– Akkor is hadd mondjam már el! – szakadt ki a fiúból. – Kinek mondjam el, ha nem neked?

Megtörölte a szemét.

– Mondd csak.

– Tudod, mit érzek?

– Dühöt?

– Azt is, persze – felelte a fiú. – De sokkal inkább azt, hogy elegendem van abból, hogy folyton gyerekek nézzenek. Mintha minden, amit elmondtunk volna, csak hecc lenne. Csak azért, mert nem borotválkozom mindennap, attól még nem vagyok hülye, érted?

– Tudom.

– Miért nem vesznek komolyan minket?

– Nem tudom.

– Miért néznek hülyének?

– Ezt sem tudom.

– Nekem tele van a tököm ezzel.

– Nekem is – mosolygott Zsófi, és Zoli is leeresztett. Letörölte a könnyeit, és hálásan a lányra emelte a tekintetét, aki végre meghallgatta.

– Szerinted Alvarez volt? – kérdezte Zsófi.

– A prérifarkas? Simán. Tuti. A nyakamat rá.

Zsófi bólintott, majd lenyomta a kertre nyíló ajtó alumíniumkilincset, és kilépett a szabadba. Dél felé járt, a kisöreg és Doma egy órája indulhattak el. Doma annyira be volt szarva az anyjától, hogy csak magára tudott gondolni. Gyakorlatilag el se búcsúzott, csupán annyit mondott, hogy: „Srácok, nemsokára találkozunk.”

– Hát nem, nem találkozunk, és könnyen lehet, hogy soha az életben nem találkozol már senkivel sem. Zoli megrázta a fejét, mert nem gondolta komolyan, nem kívánta Doma halálát, mégis olyan jó volt, hogy legalább magában kimondhatta, ám gyorsan meg is bánta. Aztán még egyszer megrázta a fejét, és követte Zsófit a kertbe.

A lány egy kisebb fenyőfa mellett állt meg, és a sövényt bámulta, amely sokkal gondozottabb benyomást keltett, mint az egész ház. Az

utcafront annyira nem volt ijesztő, mint a hátsó fertály. Itt aztán Tibi bá mindent beleadott, szabadjára engedte a fantáziáját és az ezermesteri képességeit. Az emeleti szoba ablakát megnyitotta, ajtóvá bővítette, majd irdatlan fémállványon teraszt barkácsolt eléje. A tetőre is több tetőablakot vágott, mint kellett volna, a réseket pedig ragasztóval és kátránypapírral töltötte ki.

– Sajnálom, hogy kifakadtam – szólalt meg Zoli. Nem akart érzéketlen bunkónak tűnni a lány előtt, és valóban sajnálta a kitörését. Egy kicsit, egy egészen kicsit még szégyellte is magát.

– Ugye tudod, hogy mit kell tennünk? – fordult meg a lány. A haja csillogott a napfényben.

– Hogyne tudnám – felelte Zoli, és keresztbe fűzte a karját mellkasa előtt. – Megvárjuk, míg az öreg visszajön, aztán hazamegyünk. Doma anyja talán nem annyira balfasz, mint az öreg...

– Ne beszélj így róla! – vágott közbe Zsófi. – Mindenki hibázhat.

– De nem akkor, ha három gyerek fordul hozzá segítségért.

Zsófi megvakarta bekötött vállát, mert erősen viszkedett. A gyógyulás első jele.

– Szerintem eleve nem Maxot akarták elrabolni – jegyezte meg halkán.

– Hanem? – kérdezte Zoli meghökkenve, mert erre nem számított.

– Domát.

A fiú csípőre tette a kezét, és nyakát kissé előrenyújtotta, mint aki nem hall jól.

– Domát? Úgy érted, nem Maxot?

– Úgy – felelte a lány. – Gondolj csak bele!

– Mibe?

– Négyen kerültünk a pincébe.

– Négyen.

– Hárman szabadultunk ki.

– Persze, mert Maxot... – kezdte Zoli, aztán lassan leesett neki. Fejében igyekezett gyorsan átpörgetni az eseményeket onnantól kezdve, hogy magukhoz tértek abban a pincében. Kezdett előtte körvonalazódni Zsófi szavainak igazsága, ahogy a ködben közelgő alak lassan letisztul. Meredten nézett maga elé. – Mert ő nem tudott velünk jönni. Ezért elkapták.

– Mert ő volt a leglassúbb, mert be volt tépve, és mert nem volt szerencséje.

– Én meg végig azt hittem, hogy...

– Én is azt hittem. Doma is azt hitte. Egyértelmű volt – magyarázta a lány higgadtan, mintha csak a legújabb nyári trendről csevegnének. – Max apja szerb maffiózókat véd. Minket szerb maffiózók raboltak el. Adja magát, nem?

– Hogyne adná.

– Na, látod – bólintott Zsófi. – De akkor arra válaszolj, hogy miért üldözött minket Alvarez? Miért nem hagyott meglógni? Mehettünk volna a rendőrségre, de minek? Hiszen gőzünk se volt, hol tartottak fogva minket.

– Oltári nagy húzás átvinni minket Szerbiába. Mire a szerb rendőröket értesítik, meg minden.

– Akkor miért üldöztek még utána is?

– Kérdezek még jobbat – emelte fel a kezét Zoli élénken.

A lány várta, hogy folytassa.

– Miért nem raboltak el megint? – kerekítette el a szemét Zoli, és nagyon élvezte, hogy végre szagot fogott, és vetíthet. – Ugye? Ez a kérdés. – Zsófi bólintott. – Mert ha tudták, hogy hol vagyunk, márpedig

Alvarez tudta, akkor miért csak Domát rabolták el? Mibe került volna berohanni a házba, rákiabálni az öregre meg a feleségére, aztán összeszedni minket?

– Nem sokba.

– Azért Domát rabolták el, mert eleve Doma kellett nekik.

Zoli teátrálisan a homlokára csapott.

– Hogy ez mennyire egyértelmű! – Azzal szeme elé emelte a tenyerét.

– Itt volt a szemem előtt.

Egy ideig hallgattak. Zoli fejében egymást kergették a kérdések és a válaszok. Ennyi erővel ő is lehetett volna az emberrablók célpontja. Amennyi embert az apja nyakig hagyott a szarban. Vagy lehetett volna Zsófi is. Ha csak ránéz, el akar ájulni, annyira szép, de tuti, hogy valami nincs rendben, mert olyasmikről tud, amikről nem kéne tudnia. Mutassatok egy csajt nekem az osztályban, aki úgy feltalálja magát szorult helyzetekben, mint ő! Amikor megcsókolta a határőrök előtt? Amikor segített ártalmatlanná tenni azt az agyament testvérpárt a tanyán? Amikor megjelent a semmiből egy reggel az osztályban, nagyjából mindenki azonnal belezúgott, és persze Domának volt megint csak esélye, mert vele sosem barátkoztak a lányok.

– De miért? Miért rabolták el Domát? – szakította félbe Zsófi a gondolatmenetét.

– Nem tudom. Ellopta egy szerb maffiózó fiának az úszósapkáját az uszodában – rántotta meg hanyagul a vállát Zoli. – Honnan tudjam?

– Honnan tudjuk, hogy Domát akarták elrabolni az elején, és nem téged? – szegezte neki a kérdést váratlanul a lány.

Zoli hátralépett egyet, a támadás váratlanul érte.

– Honnan tudjam, hogy nem téged akartak elrabolni az elején? – vágott vissza reflexből.

– Nem tudom – felelte Zsófi. – De ha sikerül kideríteni a miértet, akkor közelebb leszünk ahhoz is, hogy megtaláljuk Domát és Maxot.

– Róla el is feledkeztem.

– Pedig neki feltehetően sokkal rosszabb, mint nekünk.

– Annyira nem hat meg, mert megérdemli.

– Ez nem érdem kérdése! – rivallt rá a lány. – Te még mindig nem érted, hogy az életben nem érdem alapján történnek a dolgok? Még mindig nem érted? – ismételte, és dühösen hátat fordított Zolinak.

– De hát a kisöreg meg a Doma anyja...

Zsófi megpördült. Szeme szikrát szórt, gyönyörű szája egyetlen egyenes vonallá dermedt, és az arca lángolt.

– *Nem bízhatunk bennük!* Lásd már be végre! Ez a mi pöcegödrünk, mi ülünk nyakig a szarban, és nézd meg, hogy mi történik, ha segítséget kérünk! – sziszegte. A szobába vezető ajtó ekkor megnyikordult. Zsófi halkabban folytatta. – Ezt nekünk kell megoldanunk. Ha tetszik neked, ha nem, én csak benned bízom, meg Domában, meg abban a hülye Maxban. De ezekben – intett befelé, és Zoli alig hitt a szemének, amikor az előbbi fúriadühöt egy angyal szelídsége váltotta fel –, ezekben nem bízhatunk.

HARMINCHÁROM

– Én ilyet még tévében se láttam – nyögte Zoli, amikor Saci néni kinyitotta a garázsajtót.

– Én igen – szólalt meg Zsófi. – Sőt, utaztam is benne.

– És milyen volt?

– Majd meglátod.

– De én ezt nem tudom vezetni.

– Egy traktort is elvezettél, előtte egy Audit, utána egy Opelt, sőt a végén még egy Suzukit is – nyugtatta meg Zsófi. Önbizalmat kellett öntenie a fiúba, különben nem jutnak el Pestre. Maga se tudta, miért, de hirtelen mindennél fontosabb lett, hogy segítsen Domának és Maxnak. Őszintén gondolta, amit negyedőrája mondott Zolinak. Lehet, hogy Tibi bá meg a Doma anyja profik, bár ez az öregen egyáltalán nem látszik, de eddig csak baj lett abból, ha segítséget kértek. Hát akkor elég volt belőle, majd megoldják valahogy. Zolit nem is kellett különösebben kapacitálnia, elég volt néhány kedves mosoly és egy-két érintés, a fiú máris elfelejtette, hogy mennyire ellene volt a pesti útnak. Zsófi meg tudta érteni. Minden további nélkül. Ismerős volt neki a helyzet, amikor az ember a legszívesebben bebújna a sarokba, be a padlószőnyeg alá, magára húzna egy takarót, fülére tenné a fülhallgatót, hadd szóljon a Ludditák:

*Mindegy, hogy hogy, csak nehogy sehogy,
akárhogy, bárhogy, de hogy lerogyj?*

*Valahogy, majdhogy, úgy-ahogy,
merthogy mindegy, hogy hogy, csak nehogy sehogy.*

Saci néni megmutatta, hogyan kell beindítani a féltve őrzött kis Polskiját. Zoli gyanakodva nézte, ahogy az autó a garázsban pöfög, majd beült a volán mögé, és első mozdulata az volt, hogy hátratolta az ülést, majd a másik ülést is megigazította, hogy Zsófi kényelmesen beférjen.

– Vigyázunk rá – mondta Zsófi Saci néninek, aki olyan szeretettel nézte az autóját, mintha legalábbis a gyereke lenne, aki éppen most vonul be a hadseregbe.

– Nem kell – legyintett végül az asszony. – Az első kocsim volt.

Átnyújtott Zsófinak egy tízezrest, aki elvette a pénzt, és hálásan nézett a nőre.

– De hát nincs benne ötvenezer kilométer – pillantott Zoli a kilométeróraára. – Mikor vette?

– Ezerkilencszáznyolcvanötben.

– Majdnem harmincéves? – húzta fel a szemöldökét a fiú. – Harminc év alatt ötvenezer kilométer? Hova járt vele? Vécére?

Saci néni egy pillanatig komoran nézte a fiút, aztán elmosolyodott.

– Oda. Na, induljatok!

Zoli csikorogva berakta a váltót egyesbe. Az autó ugrott egyet és leállt.

– Magasan fog a kuplung – mondta gyöngéden Saci néni. – Tubus mindig mondta, hogy megjavítja, de a Skodát többet használtuk.

Zoli újra beindította a motort, és Zsófi nézte, ahogy óvatosan felengedi a kuplungot. Lassan gurultak kifelé a garászból, Saci néni meg rácsapott a Polski tetejére.

– Mondjátok meg Tubusnak, ha valami baja lesz, kitekerem a nyakát.

Zsófi az asszonyra mosolygott, aztán kihajtottak az utcára. A

Suzukinak már nyoma sem volt, a kisöreg még az éjjel elgurult vele egy elhagyatott nyaralóba, és beállt a pincébe, lelakatolta az ajtót, a kulcsot meg bevágta a Dunába.

Zsófi hátradőlt az apró kis autóban, és megsimította a karját, amelyet Saci néni olyan profin bekötözött. Miután kitisztította a sebet, tett rá valami kenőcsöt, amiről nem volt hajlandó elárulni, hogy micsoda, de egy éjszaka alatt annyit gyógyult a válla, hogy nem hitte el. Lehet, hogy orvoshoz nem is megyek el, gondolta a lány. Bátyjainak mindenféle szúrt meg vágott sebeik voltak, és csak Janó ment el egyszer orvoshoz, amikor összeverekedett egy retikültolvajjal egy lány miatt. Rögtön az ambulanciára hajtott, szépen összevarrták, alig maradt nyoma, ellenben azzal a veréssel, amit a rendőröktől kapott, amiért feljelentést mert tenni a támadója ellen, akinek az apja a polgármesteri hivatalban dolgozott fejesként. Azóta senki se ment sem orvoshoz, sem rendőrhöz, akár ő támadott, akár őt támadták. Volt egy orvos, aki ezért meg azért összevarrt ezt meg azt. De Saci néni szebb munkát végzett, nem vitás. Nyoma marad, nagy kaland. Van, aminek nem maradt nyoma, mégis jobban fájt és jobban zavarta.

– Az emberek régen ilyennel autóztak? – kérdezte mintegy magától Zoli, amikor kikanyarodtak a Pest felé vezető főútra.

– Gondolom – válaszolta a lány. – Nincs vele olyan nagy baj. Négy kerék, egy kormány, mégse busszal megyünk.

– Azt hittem, az autók alja a Wartburg meg a Trabant volt – folytatta Zoli. – De most át kell gondolnom. Ez azért erősen esélyes az első helyre.

Egy kamion előzte meg őket, és a huzat majdnem kirántotta a kis autót a szemközti sávba. Zoli alig bírta megfogni a kocsit.

– Figyelj, veszünk egy matricát, és rámegyünk az autópályára – mondta Zsófi. – Mert ez így necces lesz.

A solti MOL kútnál megvették a matricát, majd Zoli a sebességhatárt szigorúan betartva, gyakorlatilag a sáv szélén oldalozva vezetett a felhajtóig. Amint a kétsávos útra értek, Zsófi megnyugodva felsóhajtott, és látta Zolin, hogy ő sem olyan feszült már.

– Hol kezdjük a nyomozást? – kérdezte a fiútól.

– Miféle nyomozást?

– Jaj, ne tettesd magad hülyének! – csattant fel a lány. – Milyen nyomozást...

– Te most komolyan nyomozni akarsz? – tudakolta a fiú. – Mit tudunk mi a nyomozásról?

– Annyit mindenképpen, mint bárki más – válaszolta a lány. – Akár el is kezdhethetjük.

– Most? Itt? – fordult feléje a fiú.

– Az utat nézd, ne engem! – szólt rá Zsófi, mert már a leállósávban jártak. – Igen, itt és most.

– De mi a fenét tudunk *itt és most* kinyomozni?

– Azt például, hogy lehattünk-e mi az emberrablás célpontjai.

– Jó, és azt mégis hogyan?

– Úgy, hogy őszintén elmondunk egymásnak dolgokat. Te például azt, hogy mi is van az apáddal.

Zoli nyelt egyet, aztán gorombán odavágta.

– Mi van az apámmal? Miből gondolod, hogy van valami az apámmal?

Zsófi mosolyogva a fejét rázta.

– Ígérem neked, hogy kettőnk közt marad.

– Nincs minek kettőnk közt maradnia.

– Hogyne lenne. Úgy nekiestél Domának a buszban, amikor szóba került az apád, mintha meg akartad volna ölni.

– Domát?

– Tudod mit, felejtsd el – válaszolta a lány, és attól kezdve az utat nézte.

Az autópálya kihalt volt, néhány teherautó küzdött csak, kamiont egyet sem láttak, néha tépett el mellettük egy-egy autó százhatvan-száznyolcvannal. Nem akarta Zolit siettetni. És azt is tudta, hogy a fiú addig nem fog elmondani semmit, amíg ő el nem kezdi.

Hallgattak. Zsófinak nehezebbre esett belefogni. Éppen elég volt átélnie tavaly nyáron azt az egész szarságot, majd szeptemberben új életet kezdenie egyik pillanatról a másikra. Még soha nem beszélt róla senkinek. A nagynénje persze tudta, de ő csak a családi pótlék meg a szociális juttatások miatt méltóztatott Zsófit befogadni. Az apja évek óta nem beszélt a testvérével, és Zsófi ugyan nem tudta, mi lehet a pontos oka, de elég nagy találati biztonsággal tudott volna tippelni.

Behúzódtak egy nyitott kisteherautó mögé. Ugyanannyival cammogott, mint ők. A platón létrák dülöngéltek, meg kibontott ablakkeretek.

– A bátyámat elkapták egy betörés miatt – szólalt meg végül a lány. – Ha akkor elítélik, ez lett volna a harmadik ítélete. És a maximumot kapja.

Zoli nem szólt semmit, de a lány érezte, hogy feszülten figyel.

– Magamra vállaltam. Hogy ne kelljen börtönbe mennie.

– Annyira szereted? Hogy magadra vállalsz egy betörést a kedvéért?

– A bátyám... – kezdte Zsófi, aztán elhallgatott, végül sóhajtott és folytatta. – A legidősebb bátyám a pénzkereső a családban. A többiek csak naplopók.

– És?

– Apám öt éve deréktól lefelé megbénult – bökte ki Zsófi, és hiába

próbált érzelemmentes hangon beszélni róla. – Nem tud dolgozni. Anyám tavalyelőtt halt meg.

Zoli az utat figyelte. Kinyitotta a száját, mintha mondani akarna valamit, de végül meggondolta magát.

– A nagynénémnek csak az a fontos, hogy pénzt kap utánam. A bíróság a gyámüggyel közösen arra jutott, hogy az otthoni környezet nem megfelelő számomra – hadarta el a lány. Ennyi elég lesz mára.

A kisteherautó előttük felgyorsított. Zoli azonban tartotta a sebességet, és hamarosan egyedül maradtak a pályaszakaszon.

– Nem lehet, hogy a bátyád miatt akartak elrabolni téged? – kérdezte végül Zoli. Arca megnyúlt, és többnek nézett ki tizenhatnál.

– Nem – válaszolta a lány. – Ezerszer átgondoltam, de nem. A bátyám egy átlagos betörő. Soha nem volt köze semmiféle maffiához. De ha lett is volna, mire mennek azzal, hogy engem elrabolnak? – fordult Zoli felé.

– A bátyám azért tör be, mert ehhez ért, és mert ebből élünk. Meg a segélyekből.

– Hm – jegyezte meg a fiú, és megragadta a kormányt. Olyan erősen szorította, hogy a kézfején kidagadtak az erek.

– Hm.

Megint hallgattak egy sort. Beérték a kisteherautót. Most lassabban ment náluk, Zoli azonban úgy döntött, hogy nem előzi le.

– Apám meglépett.

– Egy nővel?

Zoli idegesen nevetgélni kezdett.

– Bárcsak! De nem.

– Hanem?

– Valamit elcseszett a tőzsdén, elvesztette a befektetők pénzét, erre összehakolt és meglépett.

– Hova?

– Brazíliába.

– Értem.

Zoli a fejét rázta.

– Nem, nem érted. Én sem értem.

– És az anyád?

– Anyám két éve pattant meg az albán személyi edzőjével Bécsbe. És ne mondd, hogy érted.

– Jó.

Pár perc múlva Zsófi megszólalt.

– Pénz nélkül, meg minden?

– Apám hagyott pénzt a mélyhűtőben, meg ott a lakás, de a kocsit magával vitte. Bécsből repült.

– Beszélteél vele azóta?

A fiú a fejét rázta.

– Mit beszéljek vele? Többször hívott Skype-on, de letiltottam. Aztán telefonon keresett. Nem vettem fel. Csak azt a számot veszem fel, amelyiket ismerem.

– Nem lehet, hogy az apád miatt raboltak el? – kérdezte a lány.

– Kétlem – felelte a fiú bizonytalanul. – Apám sok hülyeséget csinált, de annyira nem bátor, hogy bűnözőkkel üzletelt volna.

– Akkor kik elől menekült?

Zoli Zsófigra pillantott.

– Szerinted a bűnözők a legrosszabbak?

– Ahonnan én jövök, ott igen.

– Ahonnan meg én, ott nem. Egy bűnöző ellen fel lehet lépni – mondta Zoli. – De apám ügyfelei ellen nem.

– Kik voltak apád ügyfelei?

– Politikusok. Képviselők. Cégvezetők – sorolta a fiú. – Ezeknek sokkal kifinomultabb eszközeik vannak a szerb bűnözőknél. Úgy nyírnak ki, hogy észre se veszed. Ezek ellen nem lehet küzdeni. Ezek elől elmenekülni se lehet.

– Apád mégis megpróbálta.

– Meg kellett próbálnia – rántotta meg a fiú a vállát. Zsófi látta Zolin, hogy igazából megérti az apját, csak éppen pokolian dühös rá.

– Nincs egy testvéred?

Zoli legyintett.

– Andi. A nővérem. Londonban van.

– És mit csinál?

– Egy tőzsdei elemző cégnél dolgozik.

Zsófinak hirtelen bevillant valami.

– Tudja, hogy meglépett az apátok?

Újabb vállrántás.

– Gondolom.

– De te nem mondtad el neki.

– Nem ismered Andit.

– És az anyád?

Zoli most vesztette el a türelmét.

– Mit kérdezősködsz annyit? Nem elég látványos a nyomorom?

– Bocs – emelte fel a kezét a lány. – Csak fura, hogy te meg én... hogy mi nem hiányzunk senkinek.

Zoli nem válaszolt. Egy emelkedőhöz közeledtek, amihez a kis Polski lendkereke kevés volt. Zoli visszahúzta a váltót kettesbe, rálépett a gázra, és amikor felértek az emelkedőre, meglátták Pestet, ahogy lustán, szürkén és közönyösen elterült előttük a távolban. Hazaérkeztek.

HARMINCNÉGY

Zsófinak a lélegzete is elállt, amikor belépett a hátsó ajtón Zoli kérójába. Látott már hasonló lakásokat, de csak a tévében és magazinokban. A hatalmas ablakokból elképesztő kilátás nyílt a Várra, a Margitszigetre, a Dunára, a budai hegyekre. Ha ő lakott volna itt, az összes bútort az ablakok elé húzza, hogy csak nézze a várost. Megszerette Pestet, ami nem csoda, mert még Ózdot is megszerette volna, csak hogy elkerülhessen végre Fehérvárról.

A lakás tágas volt, és tiszta, egyszerű, viszont méregdrága bútorokkal rendezték be. Acéllábak, bőrkanapé, fehér szőnyeg, akkora tévé, mintha mozivászon lenne, a hűtőbe három másik is belefért volna, a pulton egy fémkosárban lottyadt gyümölcsök.

– Ezeket kidobom, jó? – kérdezte Zsófi, de Zoli már nem hallotta, mert minden bejelentés nélkül bevette magát a fürdőbe, és csak fél óra múlva került elő. Zsófi ez alatt az egyik hatalmas fotelban ült, ásványvizet ivott, a várost nézte, és elképzelte, hogyan lakna ő itt. Szembe egy nagy szekrény kellene a ruháknak, a tévé helyére egy rendes hangtorony illene legalább két hangfallal, a képek mennének a kukába, helyettük inkább egy Mondik Noémit akasztana ki. És hát ezekért az ablakokért meg kell halni, de függöny azért nem ártana eléjük, még akkor is, ha senki sem láthat be, mert mi van, ha éppen egy szál bugyiban akarja inni a reggeli kávéját. A konyha pedig... Mindig is szerette az amerikai konyhát, de azért ebbe...

– Hogy is hívják Maxot? – szólalt meg hirtelen mögötte Zoli.

Zsófi összerezte, majd megfordult. A fiú a szobája ajtajában állt, haja vizes volt, pólója tiszta, tekintete elszánt.

– Ööö... – habogott a lány. – Kemény. Nem, Kohány.

– Kohány micsoda?

– Max.

Zoli a fejét rázta.

– Ahhoz képest, hogy meg akarjuk menteni, a nevét se tudjuk.

– Nem Maxnak hívják?

– Nem. Hanem...

A lány is kutatott az agyában. Hirtelen beugrott az osztálynévsor, amit a karácsonyi szünet előtt írtak össze.

– Endre.

– Endre – bólintott Zoli. – Nem csodálom, hogy nem használja. – Odament a kanapéhoz, lehuppant rá. – Mit kérsz enni?

– Hogyan? – nézett a fiúra csodálkozva Zsófi. Zoli teljesen megváltozott a hazai terepen. Nyugodt volt, magabiztos, és Zsófi azt kívánta, bárcsak ő is így érezhetné magát egyszer valahol.

– Enni.

– Mi van a hűtőben?

Zoli felnevetett. Mintha jóképűbb és magasabb is lett volna, de Zsófi tudta, hogy ez lehetetlen.

– Ott semmi sincs. Csak joghurt meg sajt. Rendelek kaját. Mit kérsz?

– Mit lehet?

– Amit csak akarsz. Sushi, pizza, rántott hús.

– Jó, akkor ebben a sorrendben – felelte Zsófi, és megkordult a gyomra. Zoli kérdően nézett rá, de Zsófi állta a tekintetét. A fiú nyilván azt hitte, hogy viccel. Zoli ujjai sebesen jártak a billentyűkön, és három perc múlva a lányra nézett. – Kábé fél óra, és itt a kaja.

– Addig csak kibírom.

Saci néni rendesen megetette őket indulás előtt, de azóta órák teltek el, és most, hogy végre biztonságban érezték magukat, mindkettejükre rátört az éhség. Amíg Zoli a laptop előtt ülve utána nézett Max apjának, Zsófi bevette magát a fürdőszobába, és hosszú percekig csak folyatta magára a forró vizet. Zolitól kapott tiszta pólót, és végre újra embernek érezte magát. Aztán rendet rakott a konyhában, teát főzött, egészen otthonosan érezte magát. A nyitott ablakokon keresztül felszivárgott hozzájuk a város zaja, de a kocsik túlkölése meg a szirénák sivítása nem volt bántóan hangos. Zsófi nem számított arra, hogy ilyen kellemesen érzi magát Zoli társaságában. Vagy Zoli lakásában? Külön lehet választani az egyiket a másiktól?

– Nnna! – rikkantott fel elégedetten a fiú. – Megvan az ügyvéd úr. Akarod hallani?

– Hogyne akarnám – felelte a lány, azzal leült a fotelba, szemben a fiúval, lábát maga alá húzta, és a gőzölgő bögre fölött kérdően nézett Zolira.

– Dr. Kohány Endre ezerkilencszázhetvenkettőben született Kaposváron, jogi tanulmányait a Pécsi Egyetemen végezte, cum laude fokozattal. Kedvenc tárgyai az összehasonlító alkotmányjog és az összehasonlító büntető-eljárásjog voltak.

– A micsodák?

– Én se értem, csak sorolom – felelte Zoli. – Kilencvenhatban, rögtön a diploma megszerzése után Budapesten helyezkedett el, a Pesti Központi Kerületi Bíróságon kapott fogalmazói állást. Kilencvenkilencben tette le szakvizsgáját, még abban az évben megszületett a fia, Endre.

– Tudod – jegyezte meg Zsófi –, én nem csesznék ki a gyerekemmel,

hogy ugyanazt a pocsék nevet adjam neki, mint amit nekem adtak a szüleim.

Zoli ismét vállat vont. Mintha nem is ugyanaz a srác lett volna, akivel az elmúlt két napot együtt töltötte, az a bizonytalan, ideges, hisztériás, beszari kis alak. Mondjuk, itt biztonságban is érezhette magát, a lakás falai között, magasan a város fölött, messze a hétköznapi élettől. Ehhez képest Zsófi élete a Szív utcában kifejezetten szokványos volt. Nem mintha baj lett volna a Szív utcával, még külön szobát is kapott, miután közölte, hogy nem hajlandó két fiúval együtt aludni, hacsak nem akarják egyszerre vendégül látni a gyámügyet és a rendőrséget zaklatás miatt. A nagynénje először kiröhögte, aztán amikor látta, hogy Zsófi nem viccel, az éppen ötéves börtönbüntetését töltő lányának szobáját adta át Zsófinak.

– Kétezerben elhelyezkedett egy önálló ügyvédi irodánál. Somvári, Kohány és Szlavkó, ez a neve a cégnek, ott kezdte ügyvédi pályafutását. Az első években még nem specializálódott, de kétezer-kettőtől már csak büntetőügyekkel foglalkozott egészen kétezer-négyig, amikor is önálló ügyvédi irodát alapított Kohány és Lebecs néven.

– Nem hangzik valami jól.

– Lehet, csakhogy az iroda alapításáig Kispestre járt dolgozni, az új irodának viszont már a Várban talált helyet. Ahhoz viszont sok zsé kell – magyarázta Zoli. – Ettől kezdve nincs sok nyoma az interneten. Kétszer indított ellene a kamara fegyelmi vizsgálatot, mind a kétszer következmények nélkül – fejezte be a srác, és hátradőlt a kanapén.

– A feleségéről mit tudni?

– Andreának hívják, egy fotót találtam róla, akarod látni?

– Persze.

Zoli odafordította a lányhoz a laptopot. A kép egy rendkívül csinos,

magas, szőke hajú, kissé lóarcú nőt ábrázolt, apró mellekkel, drága cipőben. Nehéz volt elképzelni, hogy ez a nő annak a suttyó Maxnak az anyja, de hát mit lehetett tenni.

– Találtál bármit a maffiáról? – kérdezte Zsófi.

– Nem – felelte Zoli –, és éppen ez a gyanús az egészben. Nem tudom, mit csinál a pasi, de az biztos, hogy nem hagy nyomot maga után. Mintha nem is létezne. A honlapjukon – mutatta a lánynak – minimális információt lehet csak találni, azt viszont magyarul, németül, angolul és – tartott hatásszünetet – szerbül.

– Ez azért csak jelent valamit.

– Gondolom. Csak azt nem tudom, hogy a bírósági nyilvántartáshoz hogyan lehet hozzáférni – vallotta be Zoli. – Ott biztos több van róla.

– Ennyi?

– Ennyi. Ja, és még valami. Maxnak van egy öccse.

– Ezt se tudtam – húzta fel a lány a szemöldökét. – Elég sok mindent nem tudtunk róla.

– Neki meg Andor a neve. Ha jól látom – görgette a képernyőt le és fel –, nyolcéves.

– Elsős lehet.

Zsófi előredőlt a fotelban, és Zolira nézett.

– Szerinted Max volt a célpont?

Zoli egy ideig csak bámult kifelé az ablakon.

– Szerintem nem, de nem tudom.

– Jó, akkor holnap reggel elmegyünk az irodába.

– Miért?

– Hogy kiderítsük.

– De hogyan?

– Majd meglátod. Neked be se kell jönnöd – mondta a lány. – És ha

már ott járok, kiderítem azt is, hogy hol a fenében vannak Max szülei meg az öccse. Hogy lehet, hogy nem hiányzik nekik?

Zoli a fejét rázta.

- Ezt aztán végképp nem tudhatom.

Csöngettek. Megérkezett a pizza, a sushi és a rántott hús. Zoli fizetett, és Zsófi látta, hogy tisztességes borraivalót adott a futárnak, majd leültek a pulthoz és módszeresen leették magukat a sárga földig.

HARMINCÖT

Zsófi megállt a szépen helyreállított, régi épület előtt a Várban, az Úri utcában, és körbepillantott. Zoli a sarkon dekkolt, fülén fejhallgatóval, kezében egy tablettel, és pont úgy nézett ki, mint bármelyik srác bármelyik sarkon, bármelyik városban. Annyira jól játszotta önmagát, hogy senkinek se szúrta szemet, bár nem is járt arra senki, akinek szemet szúrhatott volna. Nem volt nagy a forgalom a Vár egyik legszebb utcájában, a turisták még az igazak álmát aludták reggel kilenckor. A nap gyönyörűen sütött, Zsófinak pedig megint átfutott a fején, hogy milyen lenne itt élni. Gyakran játszott el a gondolattal: bárhol, csak ne a Szív utcában. Bárhol.

Sóhajtott, megállt a fényesre lakkozott faajtó előtt, nekidőlt a falnak, és behunyta a szemét.

Koncentrált. Fél perc elég is volt hozzá. Felcsöngetett.

Amikor a kissé sértődött női hang kiszólt a hangszórón, Zsófi zokogva így felelt:

– Mahax mihatt jöhöttem.

Az ajtó kinyílt, Zsófi benyomta, és belépett a 21. század derekára. Mert a lesütött szemű ablakok, a szemérmes tető, a decens ajtó és a tizenkilencedik századi homlokzat mögött a jövő lakott, ami, itt legalábbis, tökéletesen harmonizált a múlttal. Acélvázak, üveg, üveg és üveg, diszkrét LED-ek, égbék bútorok, süppedő szőnyegek. Akármivel is foglalkozik Max apja, akárkit véd vagy képvisel, jól megfizetik, az biztos.

A sértődött női hanghoz sértődött arc tartozott, a fém

szemüvegkeret mögött gyanakvó szem figyelt, a szemüveg szarait lánc kötötte össze, pont úgy, mint Saci néninél. Jézusom, lehet, hogy ezek testvérek?, gondolta Zsófi, és majdnem elröhögte magát. Ugyanakkor tudta, hogy mire számíthat: az előtte álló nő kinézete és meghatározhatatlan kora ellenére nem volt hülye. Éppen ezért lesz olyan könnyű átverni.

– Miben segíthetek... kedvesem? – kérdezte a nő színtelen hangon.

– Maxot keresem, csókolom, én a Zsófi vagyok.

– Igen?

– Max nem beszélt rólam?

A nő összehúzott szemöldökkel megrázta a fejét. Az egyik hátsó irodában nyomtató köpködte kifelé a lapokat, kicsit beljebből beszélgetés hangjai szűrődtek ki.

– A papája itt van?

– Nincs.

– Ó, jajj! – rogyant meg Zsófi lába.

– Külföldre utazott – válaszolta a nő, majd a lány karja alá kapott, és az egyik fotelhoz vezette. – Baj van? – költözött némi együttérzés a hangjába.

– Hát csak az, hogy nem találok Maxot – görbült lefelé Zsófi szája. – Annyira vártam már, hogy felhívjon és elmenjünk moziba, de nem hívott.

A nő egy egészen kicsit elmosolyodott, és Zsófi tudta, hogy ettől kezdve könnyű dolga lesz, bár eddig se kellett megerőltetnie magát. Bánatos szem, szükség szerint könnyek, ennyi pont elég ahhoz, hogy bármit elhiggyenek neki.

– Nos, Max nem az a... telefonálgató fajta – vigasztalta a nő.

– Tudom, de megígérte – nézett rá durcásan Zsófi. – Megígérte, erre

még a telefonját se veszi fel. Úúúhúgy félek, hogy valami baja esett.

– Mi baja esett? Maxnak?

Zsófi majdnem nekiállt sorolni, de ellenállt a kísértésnek.

– Nem tudom – vont a vállát. – Nem volt itt? A papájánál?

– Nem – válaszolta a nő, és leült Zsófival szemben. – Engem Jutka néaninek hívnak. Én vagyok itt az irodavezető. – Komolyan a lányra nézett. – Osztálytársak vagytok?

– Igen. Nem beszélt rólam? – kérdezett vissza a lány. Hagyni akarta, hogy az asszony olyan következtetést vonjon le, amelyet akar.

– Nem sokat.

Zsófi tudta, hogy rengeteget kockáztat a színjátékkal, de biztos volt abban, hogy igaza van Maxszal kapcsolatban. A Maxok életében kivétel nélkül megtalálható egy ilyen Jutka típusú nő, aki mindig falaz nekik, mindig az érdekeiket képviseli a szüleikkel szemben, sőt ha arról van szó, kész megvédeni is őket, és ezért cserébe nem kér többet, mint hogy alkalmanként megsimogathassa a fejüket, és elpiruljon esetlen bókjaikon. *Megvagy, Jutka néni.*

– Vagy úgy, szóval Max még nem látta érkezettnek az időt arra, hogy beszéljen rólam. – Zsófi lesütötte a szemét. – Rólunk.

– Ó! – nyúlt meg Jutka néni arca, és Zsófi szinte érezte, ahogy a fájdalom megcsípi, amiért a fiú nem avatta be a titkába.

– Úgy volt, hogy tegnapelőtt este bemutatom a szüleimnek – folytatta Zsófi, és igyekezett nem túlbonyolítani a történetet. – De nem jött el, és nem is telefonált, én meg azóta hívom, de nem veszi fel, már náluk is jártam, de senki nem volt otthon. – Mély levegőt vett, mint aki éppen visszatartja a könnyeit.

– Az nem csoda, mert... – Az asszony azonban elharapta a mondatot.

Zsófi profikhoz illő módon bontogatta tovább a hazugságot, ment,

amerre nyitott ajtót érzékelt.

– Nem lehet, hogy valami baja esett? – nézett riadtan Jutkára.

Valahol elindult egy fénymásoló, és diszkrétén megcsörrent egy mobiltelefon.

– Csak mert a papája veszélyes emberekkel... – beharapta a száját, mint aki nem tudja, hogyan is folytassa. – Dolgozik.

Számított arra, hogy az asszony ennél a pontnál esetleg gyanút fog, de a nő arcára kedves mosoly ült ki.

– Az ügyvéd úr miatt fölösleges aggódnod. Az ügyfelei... – keresgélte a szavakat – nagyon megbízható úriemberek.

Zsófi agya gyorsan forgott. Ha most tovább erősködik, könnyen rossz véget érhet eddigi hibátlan előadása. Az ösztöne azonban azt súgta, hogy egy kicsi még belefér.

– Max azt mondta nekem, hogy a papája – és itt lehalkította a hangját – szerb ügyfeleket képvisel kriminális perekben. – Bízott abban, hogy a szándékosan rossz fogalmazás és szóhasználat elaltatja majd a nő esetleges gyanúját.

– Büntetőperekben – javította ki rögtön a nő. – De Max papája nem foglalkozik már azokkal. Ő most már cégjogban utazik. A társa, Lebecs ügyvéd úr képviseli az ügyfeleket büntetőperekben.

– Hú! – sóhajtott nagyot Zsófi, mint aki megkönnyebbült.

– Max hamarosan elő fog kerülni – mosolygott rá a nő. – Egy kicsivel régebb óta ismerem, és tudom, hogy hajlamos eltűnni, de előbb-utóbb mindig felbukkan. Biztos vagyok abban, hogy nem tűnik el ok nélkül egy ilyen csinos lány elől.

Zsófi rendeltetésszerűen elpirult, aztán feltette az utolsó kérdést:

– Nem lehet, hogy a szüleivel van?

A nő egy pillanatig gyanakvóan nézett rá, aztán a tekintete ellágyult,

kezét összekulcsolta az ölében, majd halkán így szólt.

– Szóval nem mondta el neked.

– Mit nem mondott el? – kérdezte Zsófi a kellesénél kissé mohóbban.

A nő szomorúan csóválta a fejét.

– Andort elvitték Párizsba.

Zsófi agya lázasan járt. Időt kellett nyernie.

– Párizsba?

– A szívspecialista végre tudja fogadni – magyarázta a nő.

– Szegény kis kölyök, borzalmasan nehéz lehet – bólogatott a lány. –

Max nem...

– Nem szeret beszélni róla – fejezte be a mondatot az asszony szintén bólogatva. – A rajongásig szereti az öccsét, és nagyon felzaklatja a betegsége.

– Tudom – sóhajtott Zsófi.

– De most végre fogadja az orvos.

Zsófi szipogni kezdett.

– Kaphatok egy zsebkendő? – kérdezte.

– Persze, kedvesem – válaszolta Jutka néni, majd felállt, és elvett a pultról egy doboz papír zsebkendőt.

– Köszönöm – húzott ki egyet a lány, megtörölte a szemét és hálásan a nőre mosolygott.

– Tudod, Max az az ember, akiről mindig azt hisszük, hogy bajba keveredik, de ez nem igaz – lágyult el Jutka néni hangja. – Olyan rendes, melegszívű gyerek, hogy nem is igaz.

HARMINCHAT

– Rohadjak meg, ha ez igaz! Itt szakadjon le alattam a betonpadló, és afrikai szexistennők álljanak sorba a kegyeimért, ha ez igaz!

– Hagyj már.

– Pacsi, vaze, paksi! – lépett oda Max vigyorogva Domához. – Nem mondom, hogy csípem a burád, de embernek én még nem örültem ennyire.

– Úgy beszélsz, mintha hetek óta itt lennél.

– Az a röhej, hogy kurvára nem tudom, mióta vagyok itt, vágod? – folytatta Max nagy mellénnyel, és Doma képtelen volt eldönteni, hogy csak a pofája jár, vagy tényleg ennyire könnyedén veszi a helyzetet.

– Szerintem három napja. – Megrázta a fejét. – Nem lehet több három napnál, hogy itt vagy.

– Ennyire hiányoztam? – vigyorgott Max, aztán lehuppant Doma mellé.

– Hol vagyunk?

– Nem tudom – felelte Max.

– Abból a házból elvittek, ugye?

– El.

– Azóta itt vagy?

– Azóta. És meg kell mondanom, kiscsávó, a koszt, az valami isteni. És tök kedvesek meg minden, a múltkor két csajt is beküldtek, hogy ne unatkozzam – folytatta Max. Hátát a falnak döntötte, és becsukta a szemét. – Hát, nem unatkoztam, annyi szent. Máshol nem is lennék,

annyira állati jó itt.

Doma nem felelt. Egyelőre azt akarta leltárba venni, hogy mije fáj és mennyire. Nagyjából mindene fáj és nagyjából ugyanannyira. A legjobban a bokája és a csuklója, mert a szigetelőszalag nemcsak a szőrt tépte le, de még a bőrből is egy keveset, ráadásul sajgott a nyaka, és lüktetett a tarkója. A kocsi csomagtartójában ide-oda gurulva annyiszor verte be a fejét, hogy a végén már nem is számolta.

Aztán egy idő után felnyílt a csomagtartó.

– Hé, fiúk! Hol van a kapitány?

Doma csontjait hideglelés járta át.

– Joe Alvarez, ez az öreg zshivány?

Amint a prérifarkas kihúzta őt a csomagtartóból, Doma úgy érezte, itt a vége. Elfogytak az ötletek. Eddig voltak ötletei, ott volt Zsófi és Zoli, szabadon mozoghatott, de megszökni csak egyszer sikerült, másodjára már nem fog menni. Most az fog történni, amit a szerbek akarnak, bármi legyen is az. Kiszáradt szájjal, összecukló térddel és hasogató fejfájással terült el a padlón, miután Alvarez belökte az ajtón.

Ennél még a sötétben is jobb volt, ide-oda csapódni órákon keresztül, mert legalább nem gondolt arra, hogy mi lesz. Üres volt az agya. Most azonban megérkezett, Alvarez elvágta a szigszalagot a lábán meg a kezén, és ha eddig lett volna kételye azt illetően, hogy kit akartak elrabolni a maffiózók, hát azok a kételyek eloszlottak. Mielőtt Alvarez rácsapta volna a pinceajtót, megjelent egy vékony, elegánsan öltözött, kulturált beszédű, negyvenes férfi, eléje állt, és így szólt:

– Most legalább te is átérezed azt, amit a fiam átért. És az anyád átérzi, amit én átéreztem. – Megigazította a nyakkendőjét. A gyér fény ellenére Doma jól látta a férfi arcát: olyan volt, mint egy bankár, mint bármelyik bankár a belvárosban. Visszafogott elegancia, udvarias

modor, pontosan nyírt frizura, arany Rolex. Ember meg nem mondta volna róla, hogy maffiafőnök. Nem mintha bemutatkozott volna, de elég volt látni a testtartását, hallani a hanghordozását, meg látni azt, ahogy Alvarez haptákba vágta magát előtte.

– Nem értem – motyogta Doma, mire a férfi keserűen rámosolygott, és így felelt:

– Pár nap, és megérted.

– De mi lesz velem?

– Azt még nem döntöttem el – felelte a férfi. – Elég sok fejfájást és bosszúságot okoztál nekünk, ugyebár – nézett Alvarezre, akinek lángolt a tekintete. – Néhány nap múlva visszatérünk a kérdésre. Addig is élvezd a barátod társaságát – futott a férfi szája fanyar mosolyra, majd hirtelen sarkon fordult, és kiment a helyiségből, nyomában Alvarezvel, aki úgy vágta be maga mögött a vasajtót, hogy még a drótüveges szellőzőablak is beleremegett.

Annyira remélte, hogy nem lesz itt Max! Annyira, hogy az nem igaz. Elég volt neki a maga baja, erre most még Maxnak is a szemébe kell néznie, akit nem akartak elrabolni, csak amilyen töketlen volt, nem tudott velük együtt meglógni. És ott volt még a lelkipurdalás, amit azért érzett, mert otthagyták. Meg az a lelkipurdalás, amit azért érzett, hogy kapásból elhitték: Max miatt rabolták el őket.

Ő Max helyében kérdés nélkül azzal nyitott volna, hogy betöri az orrát. Azzal a lendülettel, ahogy eléje lép.

Max azonban megállt előtte, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Csak utána kezdett el röhögni.

Doma megdörgölte a csuklóját, pont ahogy a filmekben látta, miután leszedik az emberről a bilincset, csak éppen rajta nem bilincs volt, hanem szigszalag, és nem a rendőrök szedték le, hanem szerb maffiózók.

Akik, ha már itt tartunk, nem sok váltságdíjat remélhettek, mert az anyja a becsületes fejével minden fillért bevallott az adóhivatalnak.

Ha viszont most nem mondja el Maxnak az igazat, akkor később sokkal, de sokkal nehezebb lesz.

A biztonság kedvéért felállt és távolabb lépett Maxtól. Ki tudja, mennyire lobban be az agya.

– Te, az a helyzet, hogy...

– Zsófival minden okés, kiscsávó? – kérdezte Max, aki időközben visszaült a földre. Piszkos volt mindene: a ruhája, a cipője, a keze, a haja, az arca.

– Ja, nagyjából.

– Nagyjából?

– Volt egy kis... izé...

– Izé? Böfögjed már cizelláltan!

– Mindent el fogok mondani. De előtte valamit tudnod kell.

Max felhúzta a szemöldökét, és Domára nézett.

– Az a helyzet, hogy... – kezdte Doma. – Hogy miattam raboltak el mindannyiunkat.

– Ja, azt tudtam eddig is, azt hittem, valami más a pálya, kiscsávó.

Doma elkerekedett szemmel bámult rá.

– Te ezt tudtad? Mióta?

– Egy ideje. Már akkor is sejtettem, amikor még itt voltatok.

– Miből? – nyögte Doma.

– Miből? Ennél azért gógyisabbnak néztelek, kisöcsém – felelte Max.

– Zsófi nem jószántából került Pestre, de kizárt, hogy szerb maffiózók elől menekült volna. Különben is, őt csak megdugni akarták, emlékszel?

Doma bólintott.

– Zolika meg, az a kis pöcs.

– Nem ő az érdekes, hanem az apja. Aki tőzsdeügynök.

– Tőzsdeügynök... – legyintett Max. – Azoknak csak a pofájuk nagy. Azt hiszed, az igazi nagymenők úgy és ott élnek, ahogy Zolikáék? Ne röhögtesd már! Az apja egy kismenő, úgy szarná össze magát egy maffiózó láttán, ahogy a kutyám tojik maga alá, amikor rákiáltok. – Legyintett. – Ugyan már! Különben is, Zolinak megpattant az apja.

Doma pár másodpercig csak hallgatott és Max arcát fürkészte. Ugyanaz a vastag, húsos arc, ugyanaz a nagy orr, ugyanaz a göndör haj, ugyanazok a szemek, de amit mondott a srác, az nem arra a Maxra vallott, akit ő ismert.

– Ezt meg honnan tudod?

– Ha nem állandóan magaddal foglalkoznál, akkor te is többet látnál.

Domát gyors hullámokban öntötte el a düh, de erőt vett magán.

– És te? – vágott vissza. – Az nem lehet, hogy téged akartak elrabolni?

Max a térdét csapkodva röhögött.

– Engem?

– A te apád a maffiaüggyvéd!

– A milyen ügyvéd? – hagyta abba hirtelen a röhögést Max.

– Szerb maffiózókat véd, mindenki tudja – felelte Doma dühösen, de tudta, hogy a hangja nem elég meggyőző. Az, hogy mindenki tudja, túlzás volt, ő is csak anyja kolléganőjétől hallotta, Vicától, aki ezt terjesztette boldog-boldogtalannak Max apjáról.

Nem elég, hogy tudta az igazat, még Max is tudta, hogy tudja az igazat: se Maxnak, se az apjának semmi köze ehhez az egész ocsmány ügghöz.

– Dehogy véd – legyintett Max olyan lazán, hogy Domának nem maradt tere a további támadásra.

– De honnét vagy olyan biztos abban, hogy nem téged akartak elrabolni? Apádnak annyi pénze van, hogy nem igaz.

– Van neki, nem vitás – bólintott Max. – Kicsivel több is, mint a tiednek. Ettől függetlenül az a helyzet, kiscsávó, hogy nem miattam, hanem miattad raboltak el minket.

– És miért vagy te olyan biztos ebben?

Max összeráncolta a szemöldökét.

– Mert miután eltűntetek, a kiscsávó rögtön nekiállt üvöltözni, hogy „Basszátok meg, azt a rohadt kölyköt, a Domát kerítsétek elő! A többivel azt csináltok, amit akartok, de azt a kölyköt itt akarom látni!” – És Max ekkor egy teátrális mozdulattal Domára mutatott. – És tessék, kiscsávó, itt állsz tökig a meglepetésben.

HARMINCHÉT

Zolinak csak akkor esett le, hogy valaki betört hozzá, amikor becsukta Zsófi mögött a bejárati ajtót, és belépett a nappaliba.

Az egyik fotelban a kisöreg ült, a másikban pedig egy magas nő, hosszú haját nemtörődöm módon összegumizta, arca megnyúlt, tele volt aggodalommal és jókora adag dühvel, amitől zöld szeme szinte lángolt. Jobb kezével visszatolta lecsúszott szemüvegét az orrnyergéről, mutatójára utolsó perce és a körme sárga volt a nikotintól.

– Maguk meg hogy a fenébe...?

– Semmi gond, Zolikám! – pattant fel zavartan az öreg. – Tényleg, elnézést, hogy így beengedtük magunkat, de...

– Beengedték magukat? – vágta le Zoli a kulcsot a konyhapultra. – Mifelénk ezt betörésnek hívják – fűzte hozzá dühösen.

– Zoli – próbálta csitítani Zsófi.

– Ami azért szemétség, mert tudják, hogy nem hívhatjuk a rendőrséget. Vagy inkább mégis? – pillantott körbe. – Mert szerintem kurvára itt az ideje, hogy hívjuk a zsarukat. Nekem már mindegy – rántotta meg a vállát, és érezte, hogy a düh egyre nagyobb hullámokban önti el. Elege volt ezekből az emberekből, akik lépten-nyomon belepancsoltak az életébe. Az életükbe. – Zsófi? Neked is mindegy, nem?

A lány egy pillanatig hallgatott, Zoli megfordult, és látta, hogy Zsófi szép szeme higgadtan, józanul méri végig a két látogatót: a tévészerelőnek öltözött öreget, meg a vékony, fémkeretes szemüvege mögül vadászkutya módjára figyelő nőt, aki nem lehetett más, mint

Doma anyja. Zolinak ugyan hiányzott az anyja, de le nem cserélte volna erre a nőre, akiről sok mindent fel lehetett tételezni – például hogy valaha sportolt, hogy gond nélkül üt meg úgy férfit, mint nőt, hogy nem szeret pepecselni a konyhában, és a többi –, de azt elég nehezen, hogy valakinek az anyja lett volna.

– Nekem is mindegy – felelte végül a lány, aki időközben előrébb lépett, és jobb kezét a csípőjére tette. – Add a telefonod! – nyújtotta bal kezét Zoli felé. A fiú gondolkodás nélkül belenyomta a készüléket.

Egy ideig senki sem szólalt meg. A lány a többieket nézte, tudván, hogy most minden rajta áll. A kisöreg arca beesett és megnyúlt, tegnapi kedélyességének nyoma sem volt. Zoli nyugodtan állt a pultnál. A magas nő viszont felkelt a fotelből. Volt annyi esze, hogy ne lépjen közel a lányhoz. Mély levegőt vett, mint aki mondani akar valamit, de végül hallgatott.

Zsófi hosszú ujjával beütötte a rendőrség számát.

Mutatóujja a zöld billentyű fölé állapodott meg.

Doma anyjára nézett.

Zoli rezzenéstelen arccal figyelt.

A nő az erős bagósok krákogásával megköszöri a torkát.

És nem mondott semmit.

Zsófi megnyomta a zöld gombot.

– Részemről semmi akadálya, hogy szóljunk a rendőrségnek – szólalt meg végül mély, rekedt hangon Doma anyja. Zsófi a nőre nézett, aki felszegett fejjel és zsebre dugott kézzel állt előtte.

– De csak azt követően, hogy megtaláltuk a fiúkat.

A telefonból hallani lehetett az automata hangját. Pár másodperc, és egy élő ember szólal meg a vonal túlsó végén, onnan pedig nehéz lesz visszatáncolni.

– Nélkületek azonban soha nem találjuk meg őket.

– Elmondja, hogy miért rabolták el Domát?

Zoli hallotta, ahogy az automata még mindig a lehetőségeket sorolja.

A nő hallgatott, majd felnézett Zsófiira. Tekintete a szemüveg mögött egyszerre volt lemondó és dühös. Homloka közepén, ott, ahol a szemöldöke összeért, egy ránc szántotta végig a bőrét.

– Elmondom – felelte. – És a rendőrséget is értesíteni fogjuk. De most arra kérlek titeket, hogy segítsetek.

– Halló? – szólt bele egy kellemes női hang a telefonba.

Zsófi a készülékre, majd az előtte álló nőre, végül Zolira pillantott.

– Elnézést, félretárcsáztam – csicseregte a telefonba, és megnyomta a piros billentyűt.

Zoli kissé csalódott volt, mert égett benne a vágy, hogy végre elégtételt vegyen, ugyanakkor őszintének találta Doma anyját, akinek minden férfias vonása ellenére kifejezetten nőies alakja volt a szűk, fekete farmerban és Superdry pólóban, amely alá vagy nem vett melltartót, vagy ha igen, hát nagyon vékony anyagból lehetett. Zoli zavartan elkapta a tekintetét.

A nő előhúzott egy csomag cigarettát a zsebéből, a szájába dugott egy szálat, és rágyújtott. Meg se kérdezte, hogy szabad-e, csak körbenézett, hova hamuzhat. Miután semmit sem talált, elővett a farmernadrágja zsebéből egy hordozható hamutartót, és kinyitotta. A fotel szélére ült, a térdére könyökölt, egyik kezével a cigarettát tartotta, a másikkal a hamutartót.

– Az egész miattam van – kezdte egész egyszerűen. Ha volt is benne megbánás, a hangja ezt nem árulta el. – Tudjátok, hogy hol van a fiam?

– Sejtjük – felelte Zoli.

– Az nem elég.

– Akár elég, akár nem, ez van – vágta rá Zsófi. – Mi meg tudjuk találni Domát és Maxot.

– Max a másik fiú, akit... – súgta a kisöreg, de a nő csak összeráncolta a szemöldökét. A ránc ismét mély barázdába ugrott.

– Tudom – fújta ki a füstöt. – Tudom, hogy ki az, Tibikém.

– Hallgatjuk – nézett rá Zsófi. – Ne hagyja, hogy félbeszakítsuk.

– A szerb férfi neve Salgovics Szilka – kezdte Doma anyja egy erőteljes sóhajtás után. – Az ügyfelem. Volt. Vagy talán még most is az.

– Milyen ügyben?

A nő mélyet szívott a cigarettából, mire Zoli a falhoz lépett, és szélesre tárta az egyik ablakot.

– Hűtlenség. Attól tartott, hogy a felesége megcsalja.

– És magát bízta meg, hogy nyomozzon utána?

A nő az öregre pillantott a füstfelhőből.

– El kell mondanod nekik, főnök.

– Max apja ajánlott neki engem. Tibi követte őket és készítette a fotókat, én pedig lenyomoztam a pasast, akivel a felesége megcsalta.

– Ki volt az?

– Nem mindegy?

– De.

– A gyerekük egyik osztálytársának az apja.

– Baszd meg! – szaladt ki Zoliból.

– És? Hol itt a probléma?

– Ott – magyarázta a nő –, hogy Szilka el akart válni a feleségétől, úgy, hogy közös fiukat nála helyezték el. Érthető okokból.

– Mert mégiscsak jobb helyen van egy gyerek a maffiózó apjánál, mint a házasságtörő anyjánál. Világos – bólintott Zsófi, és Zolira pillantott. – Nem?

- Nekem nem feladatom eldönteni, hogy kinek kinél jó és kinél nem.
- Mély szippantás. - Én a megbízóm érdekeit képviselem.

A kisöreg a torkát köszörülte.

- Az a helyzet - folytatta a nő vonakodva, majd egy ideig a cigarettája paraszát bámulta, mintha abban válaszra lelne, vagy bármire, ami megkönnyítheti a folytatást -, hogy ez egy nehéz szakma. És egy ideje kevés az ügyfél. A számlák meg egyre nagyobbak. Tartozom az adóhivatalnak. Le akarták foglalni a lakást.

Zsófi leült, és hamuszürke arccal nézett Doma anyjára.

- Mit csinált?
- Tibi lebukott - intett a kisöreg felé.
- Ne kend rám, főnök!
- Nem kenem, csak elmondom. Tibi lebukott. Észrevették. Dekonspirálódott. Kiszúrta a feleség. És beszélni akart velem. Eljött az irodámba. Végig kellett hallgatnom.

- Mit?

- Az ajánlatát.

- Ami?

- Megkérdezte, mennyit fizet nekem a férje. Megmondtam. - Mély szippantás. - Erre benyúlt a táskájába és lerakott az asztalra húszezer eurót.

- Hogy? - kérdezte Zsófi.

- Hogy azt jelentse Szilkának, nincsen szerető - fejezte be Zoli a mondatot.

A nő megtörölte a szemét, mert beleszállt a füst.

- Láttatok már ennyi pénzt egyben? - kérdezte.

- Nem - felelte Zsófi. - De ha láttam volna, akkor is, mi van?

- Én ugyan nem láttam - rázta a fejét élénken Zoli, és a mélyhűtő felé

tekintett, ahol kötegekben álltak az ötszáz eurós bankjegyek.

– A pénzből ki tudtam fizetni a tartozást az adóhivatalnak, minden számlát, és még maradt egy kevés az embereimnek is – folytatta a nő, aztán felállt, és tett pár lépést az ablak felé, aztán meggondolta magát, és visszafordult. – Azt hittem, hogy senki sem fogja megtudni.

– De megtudta – mondta halkán a kisöreg. – A Szilka.

– Addigra már kimondták a válást, a gyereket a feleségnél helyezték el, aki másnap külföldre ment a szeretőjével. Skóciába, ha jól tudom.

– Szóval ez Szilka bosszúja – mondta lassan Zsófi. – Elrabolta Domát, hogy tudja meg maga is, milyen érzés.

A nő nem mondott semmit, csak bólintott és elnyomta a csikket a hamutartóban.

– A szerbek, azok nem szaroznak – közölte a kisöreg sápadtan. – Szerencsések vagytok, hogy élve megúszátok. Azok nem ismernek se istent, se embert.

– Ezért kell mihamarabb megtalálnunk a fiamat – egyenesedett ki Doma anyja.

– De miért nem hívta fel magát ez a Szilka? – kérdezte Zoli.

– Szilka – javította ki a kisöreg.

A nő nem felelt, csak a fejét rázta.

– Ez az ember nem pénzt akar cserébe a fiúért, hanem azt, hogy a főnök is megtudja, milyen az, amikor egy szülő elveszti a gyereket – magyarázta az öreg.

Doma anyja elővett egy újabb szál cigarettát, és meggyújtotta. Válla előreesett, és a nap egyik sugarában megvillantak halántékán az ősz hajszálak.

– És nem tudom, hol lehet. Azt sem tudom, a rendőrségnek mit mondjak, hol keressék. Az a legkevesebb, hogy kizárnak a kamarából, de

nem érdekel. Úgyis kiderül. Ez az én bűnöm, nekem kell fizetnem érte, nem a fiannak.

– Lehet, hogy elengedik – jegyezte meg Zoli, mert képtelen volt belegondolni abba, hogy valaki csak így, per hecc, bosszúból megölje Domát, pedig éppen elég sorozatot látott és könyvet olvasott a témában. De ez az élet volt, az övé meg az osztálytársáé.

– Szilka azt akarja, hogy üljek és várjak – folytatta a nő, és kifújta a füstöt. A cigarettát jobb keze mutató- és gyűrűsujja közé vette, és rúzs nélküli szájával megfújta a parazsat. – Sem én, sem a rendőrök nem találják meg. Soha.

– Kivéve... – kezdte Zsófi.

– Ne folytasd – emelte fel a kezét Zoli. – Ne-foly-tasd!

– ...ha mi vezetjük nyomra magukat – folytatta Zsófi.

– Hogyan? – tárta szét a kezét Doma anyja, a düh hirtelen elpárolgott zöld szeméből, és helyére egy röpke pillanatra a kétségbeesés költözött.

– Nem sodorhatlak titeket veszélybe.

– Mi magunkat viszont igen – jelentette ki Zsófi.

Zoli sóhajtott egyet, rávágott a pultra, majd így szólt:

– Én pedig azt is tudom, hogyan.

HARMINCNYOLC

– Élemedett koromnál fogva számos rossz ötlettel találkoztam már – fordult hátra Tibi bá az öreg Toyota anyósülésén –, de ez mindegyiket felülmúlja.

– Nem baj – rántotta meg a vállát Zoli. – Megbeszéltük.

– Nyugodt lelkiismerettel ezt nem engedhetjük – folytatta a kisöreg.

– Az a helyzet – mosolygott rá Zsófi –, hogy nem arról van szó, engedik-e, vagy sem. Mi így döntöttünk, és vagy segítenek nekünk, és akkor könnyebben megy, vagy nem segítenek, és akkor nehezebben. – Előredőlt az öreg felé. – Megbeszéltük, Tibi bá.

– Főnök? – nézett az öreg Doma anyjára.

– Mi van? – kérdezte a másik, cigarettával a szájában. Zsófit nagyon idegesítette az állandó bagózás, de látta, hogy csak a dohányzás tartja egyben a nőt. Minden tiltás, minden reklám, minden szlogen ellenére valószínűleg eszébe se jutott, hogy zavarhat másokat a füst. Zsófi meg tudta érteni, miért szívta a cigarettát, ő is ideges volt. Mert Zoli ötlete, akárhonnán nézzük is, észveszejtő nagy baromság. A füstöt mégis nehezen viselte.

– Főnök, még mindig visszafordulhatunk – folytatta a kisöreg. Homloka olyan redőzött volt, mint egy masztiff pofazacskója. – Már ne haragudj, de ez képtelenség. Nem tehetjük ki őket ekkora veszélynek.

Zsófi hátradőlt és érdeklődve várt. Mert az öregnek teljesen igaza volt. Csakhogy...

– Tudom – fújta ki a füstöt Doma anyja. Furcsán vezetett. Zsófi eddig

valahány nőt látott a volán mögött, mindegyik úgy ült, mintha nyársat nyelt volna, fehér ujjbegyekkel markolták a kormányt, és idegesen nézték az utat, de a visszapillantókról már tudomást sem vettek. Doma anyja ezzel szemben úgy vezetett, mint a legjobb férfi sofőrök: két kézzel fogta a kormányt, tíz és két óránál, ahogy azt tanították, szemét állandóan járatta a tükrök és az út között, nem süppedt bele az ülésbe, cigarettáját szája bal sarkába tolta, és kezét csak akkor vette le a kormányról, amikor sebességet váltott. Ráadásul tempósabban és sportosabban vezetett, mint akármelyik bátyja, akik mind azt gondolták magukról, hogy Schumacher óta ők a legnagyobb sofőrök a világon. Csakhogy amikor Schumi összetört egy versenyautót, akkor azonnal kigurult a garázsból egy másik, a bátyjai viszont olyan csórók voltak, hogy néha egy autón osztoztak hárman.

– De megteesszük – nyomta el a nő a csikket, majd feltekerte az ablakot. Ennyit volt hajlandó tenni a maga és a többiek egészségéért. Lehúzta egy kicsit az ablakot. – Mert valójában ők teszik. És nekünk kötelességünk segíteni.

– Kötelességünk? – visszhangozta az öreg. – De főnök...

– Szilka miattam, csakis *miattam* rabolta el a fiamat – mondta Doma anyja nikotintól kaparós hangon, amely nem volt mentes az ideges remegéstől. – Tudok neki segíteni, Tibikém?

Az öreg hallgatott.

– Tud neki segíteni a rendőrség?

Az öreg a körmét nézte.

– Egyedül ez a két kölyök tud segíteni – bökött hátra a fejével, mintha Zsófiék ott se lettek volna. – Nem tetszik, piszkosul nem tetszik, rohadtul nem tetszik, hogy két gyerek kockáztat nem is keveset, de vagy ez, vagy a várakozás, és annak te is tudod, mi a vége.

– És ha valami bajuk lesz?

– Nem lesz – jegyezte meg Zsófi.

– De ha lesz.

– Akkor magukon a világ szeme – közölte száraz és kaparós hangon Zoli, aki eddig a sarokba húzódva ült, és ritkán szólalt meg. – Mert mi megtesszük, amit vállaltunk, maguk meg...

– Na, azért ne állítsd be magatokat áldozatnak! – csattant fel Doma anyja. Mindenki összébb húzta magát a kocsiban, a kisöreggel az élen.

Zsófi nyelt egyet. Zoli elfordította a fejét, és az alföldi tájat nézte.

– Szóval annak nem sok értelme van, hogy egymásra mutogatunk – folytatta Doma anyja. – Mindenki saras ebben az egészben. – Megrázta a fejét, visszahúzta a váltót hármasba, rálépett a gázra és megelőzött egy kamiont. – Velem kezdve. Nélkülem ez az egész nem történt volna meg veletek, és... – szívott egyet a cigarettából, majd a füstöt az orrán fújta ki – ...ezért elnézést kérek tőletek. De ahogy látom, nem csupán a Doma iránti szívjóságból mentetek bele ebbe a marhaságba, ugye?

Zsófi Zolira pillantott. A fiú meg se rezzent, továbbra is a lapos tájat nézte. Nem mondták el Doma anyjának, hogy végig Maxra gyanakodtak, illetve az ügyvéd apjára, bár könnyen lehet, hogy magától is kitalálta, csak volt benne annyi, hogy nem olvasta a fejükre.

– Mindenkinek megvan az indoka – szögezte le a nő.

– De ezek itt gyerekek! – fakadt ki a kisöreg.

– Nem vagyunk azok! – csattant fel Zsófi.

– Technikailag, a törvény szemében azok vagytok – ingatta a fejét Doma anyja. – Éppen ezért olyan cefetül nehéz ez a helyzet. Mert mi tartozunk felelősséggel értetek, hiszen még nem értétek el a felnőttkort.

– Kösz, hogy felhívta a figyelmünket – jegyezte meg Zoli. – Tényleg, ez tök rendes volt. Eddig sem voltam valami nyugodt, de ezek után ne

csodálkozzon, ha valamit elcseszünk.

– Te nyelted le azt a GPS-követőt, most már késő. És ne tegyél úgy, mintha eddig nem lettél volna tisztában a kockázattal – folytatta Doma anyja. Egyáltalán nem volt fenyegető, amit mondott, csak tényeket közölt. Láthatóan nem először kellett nehéz helyzetben döntést hoznia, két rossz lehetőség közül választva, és Zsófi kifejezetten értékelte, hogy nem nézte őket sem hülyének, sem gyerekeknek.

– Ez akkor is baromság – ismételte az öreg. – Kirakunk benneteket az út mellett, és abban reménykedünk, hogy majd megtalálnak?

– Nagyjából igen – felelte Zsófi. – Jó, nem az út mellett, hanem a Zsuzsáék házánál.

– Az a dementált testvérpár? – kérdezte Doma anyja.

– Az.

– Ennyi erővel odamehetünk, és megmondhatjuk nekik, hogy a következő fog történni.

– Mármint?

– Mármint – bólintott Doma anyja. – És akkor nem kell várni Alvarezre. Magától fog jönni.

– Azután már csak magukon múlik, hogyan szabadítanak ki minket – közölte Zsófi. – Menni fog? – kérdezte szemtelenül.

– Mennie kell – felelte a nő, és szemét az útra szögezte. Még sötétedés előtt oda akartak érni.

– És a rendőrség...? – kérdezte halkán Zoli, mert tudta, hogy Doma anyja mennyire nem bízik bennük.

A nő a visszapillantóból nézett a fiúra.

– Őket... – kezdte, aztán a fékre lépve lassított, kinézett a kamion háta mögül, és visszaváltott négyesbe – ...nem lehet kihagyni. – Magabiztos hanghordozása ellenére Zsófi tisztán látta, mennyire feszült

és ideges.

– Hogyan fogja csinálni? – kérdezte a lány.

– Van egy régi kollégám – felelte Doma anyja –, akit felhívtam.

– Bízok benne? – hergelte a lány. – Csak nem?

– Nem, benne se bízom – válaszolta a nő –, de úgy döntöttem, hogy bíznom *kell* benne.

– Ahogy mi is úgy döntünk, hogy bízunk *kell* magukban – hajolt előre Zoli. – Csak hogy tudják. Én nem bíznék, pláne azok után, amit eddig virítottak. Amihez hozzányúltak, katasztrófával végződött. – Elhallgatott. A Toyota egy ideig csendben falta a kilométereket. – Hát most lesznek szívesek összekapni magukat, hogy legalább ez jól végződjön.

Zsófi emlékezetből elirányította Doma anyját a testvérpár tanyájához vezető útra. A faluban senki se figyelt fel a szürke Toyota kombira. Az autón semmiféle megkülönböztető jel nem volt, sehol egy matrica, egy optikai tuning, semmi se lógott a belső visszapillantón, és a karosszéria is mentes volt mindenféle sérüléstől. Olyan volt ez az autó, hogy az se vette észre, aki előtt megállt.

A földúton zötykölődtek, szemben a nap már lebukóban volt. Talán másfél órájuk lehetett, mielőtt rájuk telepedik az este. Doma anyja megállította az autót a kukoricás mellett egy behajtónál, ahol traktorok szoktak megfordulni. Kiszállt, majd a zsebéből előhúzott egy tabletet.

– Hogyan kapcsolom be? – kérdezte Zolitól, aki sóhajtott egyet, és kipattant a Toyotából.

Odament, megnyomta a gombot a tablet oldalán, és megvárta, amíg a többiek is köréjük gyűlnek.

– Na, még egyszer, a gyengébbek és a pontosság kedvéért – nézett először Doma anyjára, majd a kisöregre, végül Zsófirra, aki most már

kifejezetten mérges volt a srácra a bunkósága miatt. Lehet, hogy nekik van igazuk, de attól még nem biztos, hogy folyamatosan alázni kell azt a két embert, akik hajlandóak segíteni nekik elmebajos tervük végrehajtásában.

– A GPS-követő bennem van, azt semmiképpen se találják meg, ha megmotoznak, akkor sem – magyarázta Zoli a hasára mutatva.

– Véletlenül se lehet megtalálni?

– Nem – felelte a srác –, csak ha valaki ismeri a frekvenciáját.

– Jó – bólintott Doma anyja.

– Amúgy meg egyszerűbb nem lehetne. Én itt vagyok – mutatott a tableten egy piros pontra –, maguk meg itt – bökött az ujjával egy fehér pontra. – Bármilyen távolságból képes megtalálni – folytatta –, csak az a lényeg, hogy – tartotta fel összeszorított öklét, majd ujjait egyenként nyújtotta ki – egy: állandóan legyen térerő, különben a tablet nem tud kapcsolatot teremteni a műholddal, kettő: ne merüljön le, amit meg lehet előzni azzal, hogy a szivargyújtóra dugják, három: ne veszítsék el.

A kisöreg Doma anyjára nézett, de egyikük sem szólt egy szót sem. Zsófinak az volt az érzése, hogy a két nyomozó pontosan tudja, hogyan működik a nyomkövető, hiszen ebből éltek mindketten, és a nagyító meg a sarkon leskelődés ideje régen lejárt.

– Ha nem mozogok többet, akkor indulhatnak – fejezte be Zoli. – És ha lehet, akkor ne sokat tököljenek. Maguk nem tudják, miféle emberek ezek.

Zsófi látta, ahogy Doma anyja és a kisöreg ismét egymásra pillantanak. Pontosán tudták, miféle emberekkel van dolguk. Azért nyúlt meg annyira az arcuk, azért kapkodták olyan feszülten a tekintetüket.

– Ha sokat álldogálunk itt, még a végén meggondolom magam –

közölte Zoli. – És azt szerintem senki se akarja.

HARMINCKILENC

A tanyától ötven méterre álltak meg. Az utolsó métereket Doma anyja egészen halkán tette meg, mert kivette sebességből az autót, és a végén már olyan lassan gurultak, mintha gyalogoltak volna.

– Ti itt maradtok! – szállt ki a Toyotából a nő. A kisöreg hátrafordult és Zoliékra nézett.

– Mindjárt jövünk.

– Mit csinálnak? – kérdezte Zsófi.

Zoli a fejét csóválta. Helyes lány, csak egy kicsit fontoskodó. Ha nem lenne ilyen szép, és a szeme nem lenne egy végtelen, kék kút szája, akkor eszébe nem jutott volna ez a baromság a GPS-követő lenyelésével.

– Mindegy, hogy mi mit csinálunk – felelte az öreg éles hangon. – Lényeg, hogy ti itt maradtok.

Azzal becsukta a kocsi ajtaját, és nem Doma anyját követte, hanem az épület mögé indult. Zoli nekitámaszkodott az autó motorháztetejének, és egy pillanat múlva Zsófi is ugyanezt tette mellette. Ott álltak, egymás mellett a lemenő nap fényében, és Zoli nem is akart ellenállni a fantáziálásnak. Nem egy mocskos, lerohadt, düledezőfélben lévő tanyát néznek a kukoricamező közepén, ótvaros traktorral, kaszákkal meg disznóóllal, hanem az Atlanti-óceánt. Péntek este van, levezettek az óceán partjára, mert ismer egy helyet, ahol majdnem a vízig le lehet gurulni a kocsival. Los Angeles-től kissé délre, a 213-as úton, nem sokkal Long Beach előtt – ahonnan az a Rival Sons való, akiknek az *Electric* című nótája szól éppen a Mazda Miata hangszórójából –, szóval ott lehet

lehajtani majdnem a vízhez. Csak állnak, a nap olyan lassan süllyed a horizonton, hogy alig lehet észrevenni, és percről percre sötétebb lesz.

Egy bulira igyekeznek Lakewoodba Zoli egyik haverjához, akivel most ünneplik forexes cégük első születésnapját. Zsófi a haját laza lófarokba fogta, könnyű lenvászon szoknyát visel, egyszerű, világos blúzt, a fülében hosszú, mindenféle színes kövekkel díszített, drágának látszó fülbevaló lóg – illetve drága, ő már csak tudja, a Rodeo Drive-on vette, és nem kétszáz zsetont kértek érte –, lábán bőrszandál van, két kezével a motorháztetőre támaszkodik, haját szelíden cibálja a szél. Zoli feltolja a homlokára a Persol napszemüveget, pont olyat, amilyen McQueennek volt, és élvezi a sós permetet hozó szelet. Egymásra néznek, a hangszórókból most a *Rich and The Poor* szól („She showed him such sweet things, he could not believe, he would not forget for the rest of his life”), odahajol Zsófihoz, bal kezével átfogja a nyakát, magához húzza és megcsókolja. A lány egy pillanatra a nyakába fúrja a fejét, de az az egy pillanat mindennél többet ér, pénznél, sikernél, kocsinál, naplementénél. Aztán egymásra néznek, a Rival Sons úgy tolja, hogy repednek a hangszórók („Rich and the poor, that’s how people behave. She said I’m gonna show you how babies are made”), Zoli beugrik a kocsiba, Zsófi kecsesen beszáll, és vetnek egy utolsó pillantást a naplementére. Aztán Zoli elfordítja a kulcsot, a Miata motorja halkán duruzsolni kezd, rükvercbe rakja, és kitolat, vissza az útra, el Lakewood irányába. Onnét egy órára laknak Redondo Beachen, de már nem sokáig, mert találtak egy házat Laguna Beachen, a sziklafal tetején, és igen, kicsit drága, de mikor költözzenek álmaik otthonába, ha nem most?

– Rosseb a mocskos pofájukat! – káromkodott Doma anyja a házból kilépve.

– Mi történt? – kérdezte Zsófi.

Zoli nem kérdezett semmit, csak bután bámulta a valóságot traktorral, tanyával, kukoricással.

– Nem érdekes – felelte a nő, és megrázta a csuklóját, mintha fájna. Feltehetően azért, mert fájt.

– Mit csináltak?

– Nem érdekes – ismételte a nő. – Tibikém! – kiáltotta el magát. – Gyere, indulunk!

– Felhívták Szilkát?

– Fel.

– De nem mondták...

– Nem – rázta a fejét Doma anyja, arcán már-már fiúsan csibészes vigyorral. – Csak annyit mondtak, amennyit kellett, és pontosan annyit fognak mondani a szerbeknek is, amikor ideérnek. Egy szóval se többet.

– Ennyire biztos benne? – fordult felé Zoli.

– Ennyire – bólintott a nő. Időközben a kisöreg is felbukkant a ház mögül, a kezét törölgette a nadrágjába, és a fejét rázta. Amikor meglátta Doma anyját, intett neki, hogy minden rendben, majd odacsörtetett hozzájuk.

– Mehetünk.

– Rendben – fordult feléjük a nő. – Akkor, ahogy megbeszéltük. A biztonság kedvéért kicsit kenjétek össze magatokat sárral, aztán menjetek be a konyhába. A szerbek nemsokára megérkeznek.

A konyhában, ahol alig két napja jártak, a szokottnál is nagyobb felfordulás uralkodott. Feldőlt székek, összetört tányérok. A sarokban Tyula ült, és fájdalmas arccal szorította kezét az ágyékára, miközben megállás nélkül mantrázott a földi halandók előtt ismeretlen nyelven. Zsuzsa tőle távolabb ült egy másik széken, és láthatóan semmi baja nem volt, azt leszámítva, hogy az arca egészen elszürkült, szeméből pedig

félelem sugárzott.

– Ne gyertek közelebb – emelte fel méreletes karját az asszony. – Nem akarok több bajt.

Zoli becsukta maguk mögött az ajtót, majd felállított két széket, és leült az egyikre a konyhaasztalhoz.

Zsófi odalépett Tyula elé, és lehajolt a szenvedő arcú férfihoz.

– Nem kérdezem meg, hogy mi fáj ennyire – mondta –, de akármi is fáj, megérdemelte.

– Tobroda tekni mottala – motyogta a férfi.

– Elég átlátszó, hogy mit akartok – szólalt meg ismét a nő.

– Nem mindegy az magának?

– Hogy idejöttetek és elbántatok velünk? – folytatta Zsuzsa. – Szilka emberei nem hülyék, nem fogják azok ezt bevenni.

– Hogyne vennék – sétált oda hozzá Zsófi. – Még hozzá azért, mert maguk azt mondják, amit kell.

– Hogy ránk törtetek a barátokat keresve, megvertetek minket, de nekünk sikerült bezárnunk titeket a szobába?

– Akkor mire vár? – szólalt meg Zoli az asztal mellől. – Jöjjön, aztán zárja ránk az ajtót! Gyerünk! – állt fel elszántan.

Zsuzsa feltápáskodott, a szék megkönnyebbülten nyikordult egyet, majd kimentek a tornácra. Zsófi belépett a szobába, amit már ismertek, és látta, hogy minden ugyanolyan, mint amikor elszöktek. Kattant a zár.

Zoli szerette volna megkérdezni, hogy mit tett velük a Doma anyja, de úgy döntött, annyira nem érdekes. Hamarosan úgyis vége lesz ennek az egész színjátéknak, és végre hazamehet a lakásba. Ha Doma anyja a megtalálásukat és a kiszabadításukat is olyan hatékonyan intézi, ahogy erre a két emberre ráhozta a halálfrászt, akkor holnap délben már a kanapén fekket kezében a laptopjával, és végre megnézheti, mi a helyzet

a nemzetközi valutapiacra, mert az ember aktív befektetése olyan, mint a virág. Ha nem gondozza, nem nézi, nem öntözi, nem figyeli, akkor elsorvad.

A lány csendben ült az ágyon, fejét lehajtotta, kezét összekulcsolta az ölében. Hallgattak. Kintről semmi zaj nem hallatszott, Zoli pedig kezdte úgy érezni, hogy lassan megőrül a semmitől.

– Mi van? – kérdezte Zsófi.

– Miért?

– Megráztad a fejed.

– Ja? Semmi különös, csak gondolkodtam, hogy...

Kintről két autó hangja hallatszott. Gyorsan közeledtek, és lefékeztek a ház előtt.

Zsófi hirtelen megfogta Zoli kezét, és megszorította.

Zolit az se érdekelte volna, ha csak a jövő héten kerül haza, csak ez a pillanat tartson még. Akármeddig. Bármeddig. Örökké.

Léptek dobogtak a tornácon. Zsófi megint szorított egyet a kezén.

Aztán csend lett.

Zsófi elengedte Zoli kezét és kinézett az ablakon.

Csak a férfi sziluettjét látták. Nehéz lett volna eltéveszteni, mert a nap utolsó sugarai alig bírtak utat törni hatalmas felsőteste mellett, amely szinte az egész ablakot betöltötte.

Alvarez megkocogtatta az üveget.

Akár egy kedves jó barát, aki hazafelé jövet bekopogtat a gangon.

Egy perc múlva már az ajtóban állt. Amikor rájött, hogy be van zárva, nem várta meg, hogy a nő odaérjen a kulccsal. Egyszerűen berúgta.

Zoli mély levegőt vett, ahogy a férfit nézte. Jó, akkor legyen így, mondta magában.

– Kabin sötét falán, vérrel felírva áll – dúdolta a férfi jókedvtől mentesen – november elsején, itt járt a Vad Halál.

Azzal belépett a szobába és megállt előttük.

– Ki akartátok szabadítani a haverokat? – kérdezte mély, korántsem kellemes hangján.

Zoli nem felelt.

– Készültök valamire?

Zsófi ijedten a fejét rázta.

– Miattunk kerültek bajba – válaszolta. – Nekünk kell megpróbálni kiszabadítani őket.

– Láthatóan nagy sikerrel – tárta szét a férfi a karját.

– Ez nem megy nekünk annyira, mint magának – felelt Zsófi.

Alvarez azonban ez nem érdekelte.

– És a rendőrség? Oda nem mentetek?

– Lát valahol rendőrt?

– Hozzátok ide a nőt!

Néhány pillanat múlva Zsuzsát odakísérte két kopasz alak.

– Láttál rendőrt?

– Nem – rázta a fejét a nő.

– Valami gyanúsat?

Zsuzsa nyelt egyet.

– Semmit.

– És a bátyád?

– Ó, az mindig lát valami gyanúsat – legyintett a nő.

– Motozd meg a fiút! – szólt Alvarez az egyik emberének.

– *Da, šefe.*

Az egyik kopasz hatalmas lapátkezeivel végigtapogatta Zolit. Alaposan, szakértőn, és Zoli gratulált magának, hogy lenyelte a GPS-

követőt, mert ez az Old Spice szagú barom még egy parányi SD-kártyát is megtalált volna.

– Állj fel! – mondta Alvarez Zsófinak.

A lány beharapta alsó ajkát és felállt. Zoli tudta, hogy erről sokat beszéltek. Hagyni vagy nem hagyni. Doma anyja végig azt mondta, hogy nem szabad hagyni. A kisöreg támogatta. Zoli is. Zsófi azonban némi töprengés után úgy döntött, hogy hagyni fogja. Egy kicsit ellenkezik, de hagyja magát. Úgy hiteles. Elvégre azért mentek oda arra a tanyára, hogy elvigyék őket Domáékhoz. Akkor meg?

– Gyerünk, gyerünk – dörzsölte meg a kezét a kredenc, majd közelebb lépett Zsófihoz, és húsos arcára kiült az élvezet. Zsófi mereven állt, majd amikor a férfi a mellére tette mindkét kezét, előrelendítette jobb térdét, és teljes erőből ágyékon rúgta.

A nagydarab férfi beszívta a levegőt, szeme fennakadt egy pillanatra, de nem rogyott össze. Zoli dermedten figyelte Alvarezt. Őt egyszer találta el egy kosárlabda, és azonnal összeesett, úgy kellett bevinni az öltözőbe, ahol csak egy óra múlva bírt megmozdulni, addig az oldalán feküdt magzatpózban. Alvarez éppen csak meggörnyedt, a térdére támaszkodott, aztán lassan kiegyenesedett, és megrázta magát, akár egy komondor. Lassan, nehézkesen, fenyegetően.

Aztán villant a keze, és Zoli csak annyit látott, hogy Zsófi az ágyon fekszik, arca lángol, orrából vér szivárog.

Alvarez csettintett, mire a kopasz megragadta Zoli karját, és kitolta maga előtt a szobából. Őket követte Alvarez, mögötte a másik kopasszal, aki a karjában cipelte az eszméletlen Zsófit. Zoli nem tudta, mit tegyen. Azt se tudta, képes lenne-e cselekedni. Ment a fekete BMW felé, aztán riadtan látta, hogy az autó csomagtartója felnyílik.

– Ó, ne – nyögte, de nem tehetett semmit. A kopasz alak felkapta és

bedobta. Egy másodperc múlva Zsófi is ott feküdt mellette. Amint felpillantott, még látta, ahogy Zsuzsa a tornácon átkarolja Tyulát, aki még mindig görnyedten állt, majd lecsapódott a csomagtér fedele, és egy ideig semmit se látott, csak próbálta számolni magában a perceket, ami nem volt könnyű, mert egyre inkább óráknak tűntek, hosszú óráknak, amint bizonytalan úti céljuk felé zötykölődtek.

NEGYVEN

- Ötlet? Valaki? Hogy hol vagyunk? – kérdezte Doma.
- Te most szívatsz engem – szólalt meg Zoli.
- Miért szívátnálak?
- Mert ugyanezt kérdezted, amikor három napja magunkhoz tértünk.
 - Ne már.
 - De már – jegyezte meg Zsófi.
 - Hacsak Max máshogy nem emlékezik.
 - Én? Én aztán semmire sem emlékszem. Ti kik vagytok?
 - Hahaha.
 - Hú, de jó fej egy csaj vagy – folytatta Max. – Figyuzz, nem akarsz megadni a telefonszámod?
 - Hahaha.
 - Ez most tényleg vicces volt.
 - Nem is.
 - Helló, bébi! – dörmögte Max alig egy lépésre Zsófitól, aki összerezte. – Hogy hívják a nevedet?
 - De most komolyan – folytatta Doma, bár hálás volt Max ökörködéséért. – Ötlet? Hogy hol vagyunk?
 - Az biztos, hogy nem abban a pincében, ahol először – felelte Zoli.
 - Nem? – hangzott Max hangja. – Nekem fel se tűnt. A komfortfokozat nagyjából ugyanolyan.
 - Nincs kábeltévé?
 - Most mit szólsz? – felelte Max. A sötétben semmit sem láttak, csak

egymás körvonalait. Mélyfekete éj szállt le rájuk, kintről egy hang se hallatszott, fölöttük korábban léptek dobogtak, de egy ideje már azokat sem hallották. Mintha egyedül hagyták volna őket a világ végétől kicsit jobbra, ahova biztosan senki se téved, még akkor se, ha ott van dolga.

– Szóval én úgy döntöttem, hogy nekem ebből elegendem van – állt fel Max. – Ti maradtok még, vagy csak beugrottatok?

– Beugrottunk – válaszolta Doma.

– És a kishölgyet, őt is magatokkal viszitek?

– Meg téged is, te barom – szólalt meg Zoli. – De ha nem hagyod abba, akkor lehet, hogy itthagynak.

– Aha, itthagytok. Ez tetszik. Vihejsztdu, jungemann?

– Hahaha.

– Örülök, hogy ilyen jól szórakoztok – szólalt meg Zsófi –, de én tényleg szeretnék kikerülni innen.

– Nem mondd – fordult felé Max, aztán tett egy lépést, és elesett valamiben. A következő másodpercekben rövid bemutatót tartott a magyar káromkodásokból. Annak ellenére, hogy *best of* volt, sokáig tartott. Doma olyan szóvariációkat hallott, amikről el se tudta képzelni, hogy egy mondatban szerepeljenek. – És mégis hogyan? Kinyomozod a kiutat?

– Nem – felelte Doma.

– Azt gondoltam. Mert ez a nyomozósdi lehet, hogy az anyádnak megy, de neked nem nagyon.

– Hagyjál lógva, Max!

– Nem Doma fog kivinni minket – közölte Zoli a sarokból.

– Hanem?

– Én.

– Ha nem röhögtem volna hullára magam Doma hülyeségein az

elmúlt egy napban, akkor most kacajra fakadnék – mondta Max. – Hangosan.

– Baszd meg – jegyezte meg Zoli.

– Ez sehova se vezet – mondta Zsófi.

– Dehogynem – kontrázott Max. – Oda, hogy végre jól összeverem a kis pöcs fejét.

– Én nem verném – mondta Zsófi –, tényleg ő tud csak kivinni minket.

– Te most röhögtetsz – mondta Max.

– És engem is – csatlakozott hozzá Doma, aki soha nem gondolta volna, hogy egy platformon lesz bármilyen kérdésben is Maxszal.

– Hogy ti mekkora marhák vagytok! – pattant fel Zsófi. – Zoli lenyelt egy GPS-követőt, az anyád pedig – intett Doma felé, noha nem láthatta pontosan, hol van – egy tableten figyel, hogy hol vagyunk, és amikor bemérte, akkor értünk jön.

– Egyedül?

– Szerinted az anyám hülye? – csattant fel Doma.

– Hát, téged elnézve...

– ELÉG! – kiáltott rájuk Zsófi, de elkésett, mert Doma és Max már egymásnak estek. Igaz, nem sokáig tartott a verekedés, mert a sötétben csak érezték a másikat, de nem látták, és így nem sokat ért az egész. Doma mindenesetre nagyon örült, hogy végre alaposan behúzhatott valakinek. – Elég! – ismételte Zsófi. – Ha vége lesz ennek az egésznek, egyikőtöket sem akarom többet látni.

A fiúk elhallgattak.

– Nem, nem egyedül jön – szólalt meg Zoli. – A rendőrséget is magával hozza.

– Bassza meg! – mondta Doma.

– Azt hiszed, én örülök neki? – kérdezte Zoli. – Vagy Zsófi?

– Én speciel örülök neki – jegyezte meg Max kedélyesen, de a szavaira senki sem reagált. – A rendőrök, azok tök jó fejek, hozzátok képest. Komolyba mondom, inkább egy vidéki rendőrőrs péntek este a kocsmai buli után, mint ti.

Ha valakinek lett is volna kész válasza Max morgolódására, elmondani nem tudta, mert nyílt az ajtó.

NEGYVENEGY

Doma kétségbeesetten állapította meg, hogy elrablóiknak eszük ágában sincs felvinni őket a házba. Bármi is volt a tervük, nyilvánvalóan a pincében akarták megvalósítani.

Bizarr látvány tárult eléjük, amint a csuklójuknál fogva bevezették őket a másik pincehelyiségbe. Középen egy hatalmas konyhaasztal állt, körülötte székek, legalább nyolc, a sarokban egy óriási kondér alatt boldogan ropogott a tűz egy kályhában. A helyiség ablaktalan volt, és betöltötte az üstben rotyogó étel illata. A kopasz férfi erős szorításban tartotta Doma csuklóját. A fiú a tarkóján érezte a férfi leheletét. Lassú volt, nyugodt és egyenletes, mint akinek mindennapos dolog négy gyereket elővezetni egy sötét pincéből.

A szemközti falnál hosszú asztal állt, annál pedig egy alacsonyabb férfi tevékenykedett. Doma első pillantásra felismerte: Szilka volt az, a szerb maffiafőnök. Aki azért rabolta el őket, hogy az anyját megleckéztesse. Amit Doma eddig a balkáni maffiákról és maffiózókról hallott, az nem sok jóval kecsegtetett. Ezek nem ismertek se istent, se embert, se pardont. Csak egy dolog számított nekik: a vér. A vér, amely összeköti. Összeköti a családot.

Mivel egy általános iskolai osztálytársa Londonban lakott, mindig felkapta a fejét, valahányszor egy komolyabb bűncselekményről számoltak be az angol honlapok. Tízből nyolc esetben az egyik balkáni maffia állt a történet háttérében, és abból a nyolc esetből hétben bosszút álltak valakiért vagy valamiért. Valaki rásandított egy albán csajra.

Valaki véletlenül megkoccolta egy bosnyák autóját. Valaki tiszteletlenül viselkedett egy szerb pátriárkával.

A férfi nagyon dolgozott valamin. Doma annyit látott, hogy egy kötény van eléje kötve, alatta kifogástalan öltöny, lábán drága olasz bőrcipő. A férfi mordult valamit, mire a kopaszok elengedték a kezüket. Alvarez a tűz mellett állt, és egészen hihetetlen módon nem izzadt, pedig pokoli meleg lehetett ott. Tökmagot rágott, és sötét szemével őket fürkészte. Húsos, darabos arcán nyoma sem volt érzelemnek, mintha a tökmagot se élvezte volna. A kopasz férfiak az asztalhoz léptek, mindegyik kihúzott egy-egy széket, és letáborozott mögötte, kézzel a háttámlára támaszkodva.

Doma nyelt egyet és a többiekre nézett.

Zoli sápadtan és tágra nyílt szemmel bámulta hol az asztalt, hol Szilkát.

Zsófi összefonta maga előtt a karját, és igyekezett elkerülni a kopaszok egyértelmű pillantását.

Max zsebre dugott kézzel ácsorgott, és szó, ami szó, elég szarul nézett ki. Doma mégis kénytelen volt elismerően bólintani magában, mert ahhoz képest, hogy már a harmadik napja fogva tartották, meglepően egyben volt.

Doma tekintete visszaugrott a fogvatartóikra.

A négy férfi lassan, komótosan lerakta a fegyverét az asztalra. Egyforma automata pisztolyok voltak, Doma nem tudta, mifélek, de feltehetően nem a szabadkai piacon vették őket. Zoliban bennakadt a levegő, Zsófi felszisszent.

– Razsnyicát főzök – kezdte Szilka. – Nem egy bonyolult étel, de én szeretem bonyolítani a dolgokat. Semmi bajom az egyszerűséggel, ne értsetek félre – fordult meg lassan. Jobb kezében egy japán séfkést

tartott, a balban pedig egy darab tarját. Köténye kicsit volt csak véres. Frissen borotválkozott, az arcán meglátszott a vérmaszat, ami akkor kerülhetett oda, amikor megvakarta az orrát. Nyakkendője tökéletesen állt a helyén, vastag, erős szálú hajának minden szála katonás rendben tartotta magát. – A razsnyica gyakorlatilag rablólhús. Fokhagymás-borsos pácban kezelt sertéshús, pálcikára tűzve és megsütve. Na mármost – folytatta, miközben nekitámaszkodott az asztalnak és keresztbe rakta a lábát. – Ez az egyszerű megoldás. Ezt minden hülye meg tudja csinálni – pillantott Alvarezre. – De én úgy döntöttem, hogy vegyítem a magyar konyha egyik nagyszerű találmányát, a lecsót a szerb klasszikussal. Én szeretem az összetett dolgokat – húzta mosolyra a száját.

Az egyik kopasz alak az asztalra tett egy doboz töltényt. Teli doboz gyári töltényt. Alig két méterre Domától.

Doma erőt vett magán. Nem akarta, hogy bármi elárulja, milyen lázasan dolgozik az agya. Kifejezéstelen arccal nézte Szilkát.

– Egyfelől lassan megsütöm a húst, közben rendesen locsolgatom mangalicazsírral – folytatta a maffiafőnök –, másfelől pedig elkészítem a lecsós alapot, de ez csak alap, még messze van a készről – intett az üst felé. – De nem mondom el mindent, ki kell várnotok. A végén minden kiderül – húzta mosolyra a száját, aminek hatására Domára rátört az enyhe pánik, de összekapta magát. Ne magadért, mondta magában. Hanem a többiekért. Zsófiért. Mint úszás közben, az ötödik kilométernél. Amikor már semmi erőd nincs, amikor már minden mozdulat fáj, amikor minden levegővétel szaggat, amikor a hányingerrel küzdesz, na, akkor kell még beletenni egy kilométert, ráadásul erősebb tempóval, mert a végén mindig hajrázni kell. Ez itt a hajrá, csak hogy pontosan tudd.

Zolira nézett.

A fiú hangtalanul formálta a szavakat:

– Hol van már az anyád?

Szilka háttal állva szeletelte a húst.

A kopaszok a fegyverüket készültek újratölteni.

Kinyomták a tárat, ellenőrizték, hány töltény van a pisztolyban.

Ha lett volna rá ideje, Doma megbénul a félelemtől. Mert több volt, mint ijesztő, ahogy az a négy alak szótlánul nézegette a fegyverét, Alvarez a tűz mellett állva ette a tökmagot, a főnökük meg békésen aprította a húst a rohadt razsnyimicsodájába.

– Megoldom nélküle – felelte Doma szintén hangtalanul.

A töltényes dobozban legalább hatvan töltény lehetett.

A feladat igen egyszerűnek látszott. Több fázisból állt.

– Ismeri a prérifarkast? – kérdezte Doma.

Szilka megfordult.

– Mármint tudom-e, hogy milyen állat a prérifarkas? – fordult meg a férfi homlokát ráncolva. – Hogyne tudnám. Miféle kérdés ez?

– Nem, nem úgy általában a prérifarkast, hanem azt, amelyik a rajzfilmen a gyalogkakukkot üldözi.

– Á – derült fel a férfi. – *Kojot!* – Erre a négy kopasz a főnök felé kapta a fejét. – *Ptica trkaica!*

– Az, az! – derült fel Doma arca.

– A prérifarkas meg a gyalogkakukk.

A négy kopasz csendben kuncogni kezdett, egymásra pillantottak, és egyenes szájuk mosolyra húzódní látszott otromba arcukon.

– Te mi az istent csinálsz? – kérdezte Zoli halkán, dühtől eltorzult hangon. – Teljesen elment az eszed?

– Tudja, minek neveztük el az emberét, ott? – kérdezte Doma

Szilkától. Egyre bátrabbnak érezte magát, de nem akarta mutatni Szilka előtt.

– Hadd találgassak – felelte a maffiafőnök, és Alvarezre nézett. A négy kopasz szintűgy.

Doma elkapta Max pillantását, az asztalra nézett, majd a kályhára. Max szeme tágra nyílt, amikor leesett neki, hogy Doma mit akar.

– Bízz bennem! – súgta neki Doma. – Csak egy lehetőségünk van.

Max alig láthatóan bólintott.

Szilka megállt Alvarez előtt, aki most kivételesen abbahagyta a tökmagrágást, és lenézett a főnökére.

– Prérifarkasnak? – kérdezte Szilka, és vigyorogva Domáékra pillantott, mintha még kacsintott is volna, aztán kedélyesen megpaskolta Alvarez arcát, mintha csak egy tehén lenne, ami békés kérődzése közben mindig örül, ha a gazda keze meglapogatja.

– A legjobb az volt, amikor a buszból kiugrottunk és ott találtuk – folytatta Doma, és egy kicsivel közelebb lépett az asztalhoz. A kopaszok arcukon bárgyú vigyorral nézték Alvarezt és Szilkát, aki a fejét csóválva mosolygott.

– Meg amikor telefonáltunk – mondta Doma, még közelebb araszolva az asztalhoz.

– Az hogy is volt? – kérdezte Szilka.

– Domával éppen elloptuk az egyik kocsit – szólt közbe Zsófi, aki mintha rájött volna, hogy Doma készül valamire, és ennek a valaminek szerves része az időnyerés és a figyelemelterelés –, amikor megszólalt a telefon, és...

– Te szóltál bele, mi? Édes egy pofa, nem?

Doma nem felelt. Egyfelől nem akart, másfelől meg elég közel volt már az asztalhoz. Még egy lépés jól jött volna, de így is elégnek látszott.

Elégnek kell lennie.

Szilka pedig pontosan azt tette, amit eddig mindenki. Amihez mostanra már teljesen hozzászoktak. Amit el is fogadtak. Szilka nem vette őket komolyan. Azt hitte, hogy másodszor csak véletlenül fogták el őket, azt hitte, hogy hülyék, csak azért, mert még nem vehetnek alkoholt meg cigarettát, és nem vezethetnek kocsit, nem szavazhatnak és nem hazudozhatnak büntetlenül. Meg kell nézni, mire jutott az anyja meg az összes többi felnőtt, aki ihatott, dohányozhatott és szavazhatott. Ahol csak tudtak, elbasztak valamit az életükben.

– És akkor nagyon megijedtünk – folytatta Zsófi, és leeresztette a karját. – Rémületes volt, hogy mindenhol ott van. Akárhova mentünk, akármit csináltunk, nem tudtunk szabadulni tőle.

– Ezért szeretem ezt az embert, na – ütögette meg ismét Szilka Alvarez arcát. – Mert olyan kitartó. Csak egy a gond – tűnt el a mosoly a férfi arcáról. – A prérifarkas sosem tudta elkapni a kakukkot, ti viszont – mutatott rájuk – itt vagytok. Elkapva.

Doma nem késlekedhetett. Mély levegőt vett, egy szemvillanás alatt odanyúlt, és felkapta a töltényeket. A kopaszok későn vették észre, és Doma azzal a lendülettel, amivel felkapta, már passzolta is Maxnak, aki bal lábával hátralépett, vállát beejtette, jobb kezét előrenyújtotta.

A doboz pontosan a markában landolt. Max azonnal hátralendítette a karját, célba vette a kályha nyitott ajtaját, és a doboz elindult a levegőben. A töltények csörögtek benne, de nem estek ki, mert ahogy Doma felkapta az asztról, villámgyorsan a helyére nyomta a tetejét.

Szilka egy pillanatra nem értette, hogy mi történik, aztán leesett neki. Szája kiáltásra nyílt, és Alvarezre nézett, aki kinyújtotta hosszú kezét és lapátméretű tenyerét, de elkésett.

A doboz töltény a vígan lángoló tűzbe esett.

Doma tudta, hogy pár másodpercük van csupán.

A kopaszok becsúsztak az asztal alá.

Szilka a földre vetette magát, és szintén az asztal irányába kúszott.

Mire Doma megfordult, Max már kitárta az ajtót.

Elsőként Zsófi futott ki rajta.

Zoli mintha lefagyott volna, de amikor Doma megragadta a csuklóját, azonnal életre kelt, és rohant Zsófi után.

Max követte, végül Doma szaladt ki utolsónak a helyiségből.

Aztán Maxszal vállukat a vasajtónak vetették, és betolták.

Zsófi és Zoli a hátukkal tartották az ajtót, amelyet csak belülről lehetett becsukni.

Ekkor kezdtek el robbanni a töltények.

Egymás után, mintha kukoricát pattogtattak volna odabenn.

Patt-patt-patt-pattpattpatt-patt-pattpattpattpatt.

Max felmarkolta a földről a csődarabot, amelyet időközben feszegetett le valahonnan, a kilincsnek nyomta, és addig rúgta, amíg szorosan beékelődött.

A pattogás folytatódott, a dobozban legalább ötven-hatvan töltény lehetett.

– Jézusom, mit csináltál? – kérdezte Zsófi lihegve.

– Semmi különöset – felelte Doma.

– De hát mind meg fognak halni – jegyezte meg Zoli. – Nem mintha nem érdemelnék meg.

– Senki sem érdemli meg, hogy meghaljon – idézte Doma Christopher Chance-t, majd elégedetten kifújta a levegőt. – Hogy ti nem tudjátok, az érthető. De hogy ők sem?

– Mit?

– Ha tűzbe dobja az ember a töltényeket, akkor nagyot durrannak, de

más nem nagyon történik – magyarázta Doma. – A puskapor berobban, de mivel nincs kakas és az ahhoz kapcsolódó mechanizmus, ami megadná a kezdő lökést a tölténynek, a legjobb esetben is csak pár méterre repül a hüvely. Inkább a hüvely, mint maga a töltény. Semmi bajuk nem lesz.

– Remek – közölte Max –, de valami marhára zavar, gyerekek. Ennek a helyiségnek egyetlen rohadt ajtaja van. Azt csuktuk be magunk mögött.

– Nem stimmel – rázta a fejét Zoli, aki egészen életre kelt. – Odaát sincs több kijárat. Azok ott nem tudnak kimenni. Tudom, mert megnéztem minden egyes négyzetcentimétert. Egyetlen kijárat van, ez itt – mutatott a kitámasztott ajtóra. – Mindkét helyiségből.

– Ennek semmi értelme – jegyezte meg Max. – Kell lennie még egy ajtónak valahol.

– Vagy egy ablaknak – szólalt meg Zsófi.

– Ez az! – csapott a homlokára Max. – Ti maradjatok itt, mi Domával megkeressük.

Doma felpattant, és elkezdtek végigtapogatni a falakat olyan magasan, amilyen magasra csak fel tudtak nyúlni. Doma ujjai eleinte vakon tapogatóztak, nem is tudta, mit keres. Aztán amikor befordult a saroknál és Max felé haladt, ujjai hirtelen puha malterba akadtak.

– Ez az! – kiáltotta izgatottan. – Ez az!

Max odarohant, és elkezdtek körmükkel kivájni a frissen megkötött maltert.

– Kell lennie még egy ajtónak a másik helyiségben – szólalt meg Zoli hirtelen. – Gyerekek, ez nem stimmel. Olyan nincs, hogy csak itt legyen kijárat. Ráadásul egy ablakon át.

– Mindjárt megvagyunk! – lihegte Doma, amint az első téglát

kirántotta.

A pattogás kezdett alábbhagyni. Káromkodás és jajgatás hangjai váltották fel a töltények durranását.

– A plafon! – csapott Zoli a homlokára. – Egy csapóajtónak kell ott lennie. A rohadt életbe!

Doma közben sorra húzkodta ki a téglákat a helyükről, amelyek nagy csattanással értek földet. Max egyszerre kettőt-hármat is kirántott. Már látszott a mocskos ablak, amelyen a hold sápadt fénye éppen csak át bírt törni.

Max az egyik téglával kiverte az üveget.

– Zoli – fordult feléje Doma. – Kirakunk az ablakon, menj fel a házba, keresd meg a csapóajtót...

– Tudom – pattant fel Zoli. – Rátészek valamit. Vagy lezárom valamivel.

– Plusz, ha kinn vagy szabad ég alatt, akkor anyámék is könnyebben megtalálják.

Doma és Max bakot tartottak Zolinak, aki könnyedén kicsúszott a pinceablakon és eltűnt.

– Gyere! – szólt Doma Zsófinak.

– És ha kitörik az ajtót?

– Fontosabb, hogy kijussunk innen.

Zsófi könnyű volt, könnyebb, mint Zoli. Amikor a lány kimászott, lefeküdt az ablakhoz, és a kezét nyújtotta.

– Én vagyok a legnehezebb – közölte Max. – Én megyek utoljára. Majd felhúztok.

Doma belelépett Max összekulcsolt kezébe, rugaszkodott egyet, megfogta Zsófi kezét, és felhúzta magát.

– Te jössz – szólt vissza Maxnak.

Maxot nem volt egyszerű sem felhúzni, sem kifeszíteni az ablakon.

Ekkor irdatlan robajt hallottak a házból, mintha még a falak is megremegtek volna.

Doma és Zsófi egymásra néztek, majd még erősebben ráncigálták Maxot, aki legalább tíz kilóval nehezebb volt Dománál. Kisebb-nagyobb zúzódások és karcolások árán végül is kirángatták a szabad levegőre. Doma látta, hogy itt egy kopasznak sincs esélye, Alvareznek pláne nem, a legjobb esetben is csak Szilka tud átférni az ablakon. De ahhoz előbb ki kell jutniuk a vasajtó mögül.

Felpattantak és berohantak a házba. Egy átlagos emeletes családi ház volt a semmi közepén, egy gyümölcsös liget mellett. Igaz, vakolatra nem futotta, de ez nem sokat változtatott a hely alapvető igénytelenségén.

Egymás sarkát taposva rontottak be a konyhába.

NEGYVENKETTŐ

Zoli a konyha közepén ült egy felborított, hatalmas, kétajtós, krómszínű hűtőszekrényen, és fülig ért a szája.

– Éppen fel akartak jönni – mesélte –, amikor sikerült az ajtóra döntenem a hűtőt.

– De hogyan? – kérdezte Max leesett állal. Doma sem nagyon értette, hiszen a hűtő majdnem olyan széles volt, mint amilyen magas Zoli.

– Felugrottam a tetejére – mutatta Zoli – a konyhapultról, kicsit hintáztattam, és dőlt is.

Max belerúgott a hűtőbe. Meg se mozdult.

– És most? – kérdezte lerogyva a fridzsiderre.

– Megvárjuk anyámat – felelte Doma. – Tudom, hogy hamarosan ideér.

A mosogató alól kivettek pár üveg ásványvizet, aztán kimentek a bejárati ajtó elé, és lerogytak a lépcsőre, amely a poros udvarra vezetett, ahonnan egy poros út nyílt a poros semmibe.

Egy ideig csendben ültek és nagy kortyokban nyelték a vizet.

– Hogy fogják kiszedni belőled azt a GPS-követőt? – kérdezte Max.

– Szerinted? – kérdezett vissza Zoli.

A távolban hirtelen feltűnt néhány autó fényszórója. Három kocsi közeledett feléjük elég nagy sebességgel. Akár egy amerikai film a kilencvenes évekből: a szereplő a sivatagban ül a kocsija csomagtartóján, kalapját a tarkójára tolja, és összeszűkül szemmel figyeli a dög nagy fekete autókat, amelyek olyan porfelhőt vernek fel maguk után, hogy

nem is nagyon érteni, a hátul haladó két kocsi miért nem hajt árokba. A kamera egyre közelebbről mutatja őket, mindegyik autó üvege sötétített, a szélvédőn időről időre megcsillan a lemenő nap fénye, így azt sem lehet látni, hogy ki ül a volán mögött.

Gyaníthatóan nem a postás.

Ezek az autók nem hajtottak olyan gyorsan, mint a leszámolni készülő mexikói maffiózókkal teli Chevyk. És akkora port sem vertek. És nem mexikói maffiózók ültek bennük, mert a környéken lévő maffiózók egy pincében ragadtak mögöttük, és ha egy csöppnyi eszük van, akkor megeszik Szilka razsnyimicsodáját, mert egy ideig feltehetően nem lesz lehetőségük nemhogy gasztronómiai, de másmilyen élvezetre sem.

– Emlékeztek Alvarez dalára? – kérdezte Zsófi, amint két könyökét letette maga mögött az egyik lépcsőfokra, és fejét hátrahajtotta. Haja szabadon hullott alá, és Doma nagyjából mindent megadott volna azért, hogy ujjait átfuttassa fekete fűrtjein.

Aztán felpillantott, és látta, hogy Zoli is Zsófit bámulja.

Tekintetük pár másodpercre összetalálkozott. Zoli tekintetében sok minden volt, amiről Doma már tudott, és pár olyan dolog is, amiről nem.

Csak hogy nem érdekelte, Zoli mit mond a tekintetével. Rántott egy kicsit a nyakán, szeme sokkal beszédesebben mondta el mindazt, amit el akart mondani.

Zoli zavartan, szomorúan, de nem letörten kapta el a pillantást.

– Soha a büdös életben nem felejttem el – jegyezte meg Max, és csavart egyet a nyakán. – Pokoli egy nóta.

– Hé, fiúk! Hol van a kapitány? – kérdezte Zsófi.

– Joe Alvarez, ez az öreg zshivány? – folytatta Zoli.

– Kötélcsomó alól kilóg egy sárga fez... – közölte Max.

– ...fekete sombrero, itt nyugszik Alvarez – fejezte be Doma, majd

mindannyian hátrapillantottak a konyha irányába, amelynek a közepén a feldöntött hűtő hevert, aztán előrenéztek a poros, kanyargós földút felé, amelyen egyre közelebb értek a kocsik, mögöttük pedig már egy új hajnal fényei derengtek az ég alján.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ezt a pár mondatot soha senki nem szokta elolvasni, én sem, éppen ezért hosszasan is sorolhatnám, kiket illet köszönet ezért a regényért, de valójában nincsenek olyan sokan. Elsőként is köszönet feleségemnek, aki nemcsak a történet kitalálása, hanem a megírása során is sokat segített – főleg a türelmével. Köszönettel tartozom fiamnak, Zakariásnak is, amiért nem vette zokon, hogy augusztusban, amikor a regényt írtam, gyakran a billentyűzet fölött ültem ahelyett, hogy a Szelidi-tóban ökörködtünk volna, ráadásul két szereplő neve is tőle származik: Doma a legjobb barátja (örök cimbije, egészen pontosan), így a főszereplő neve adta magát, és szintén ő javasolta, hogy legyen a regényben egy Max. Köszönet Nagy Zoltánnak és Elekes Nórának (és persze Józsa Edinának), amiért a regény első részét olvasván megerősítettek abban, hogy jó irányba haladok. Remélem, a végeredmény is tetszik nekik. Végezetül köszönet Balázs Eszternek türelméért és támogatásáért, és dr. Szabó Leventének tökös és kajánul szellemes javaslataiért és segítségéért. (Zárójeles megjegyzés: Ugyan mindent megtettem, hogy kiderítsem, ki lehet az *Alvarez* című dal szövegének szerzője, de nem jártam sikerrel. A nóta, Másik János feledhetetlen zenéjével hosszú évek óta a kedvencem, és ha valaki esetleg többet tud az eredetéről, az kérem, tudassa velem.)

Nélkülük nem születhetett és nem jelenhetett volna meg ez a regény, amelynek minden hibájáért és esetlegességéért csak engem terhel felelősség, senki mást.

Varga Bálint

2015. január 15.

Magasfeszültség – a Kolibri Kiadó különleges ifjúsági könyvei

MAGASFESZÜLTSEÉG emblémával látjuk el azokat a könyveinket, melyek „húsba vágó”, olykor kegyetlen vagy épp szívfacsaró történeteket tárnak ifjabb olvasóink elé.

Olyan irodalmi alkotásokra kerülnek rá a speciális, kolibris **MAGASFESZÜLTSEÉG** emblémák, melyek kényes témákat járnak körül, izgalmas, újszerű nyelven íródtak, vagy épp nézőpontjuk tér el a megszokottól. Ezek a könyveink úgy hatnak, akár a valóságbeli magasfeszültség, melyet a transzformátorok – jelen esetben az olvasmányélmények – kisebb feszültséggé alakítanak. Feldolgozzák, de legalábbis továbbgondolásra ösztönzik az adott problémát.

A **MAGASFESZÜLTSEÉG** embléma azt is jelenti, hogy az adott történetről érdemes, fontos, sőt kell is beszélgetni. A téma arra hivatott, hogy közösségek (például családok, iskolai osztályok, drámaszakkörök stb.)

vitatkozzanak róla, továbbgondolják az olvasottakat, hiszen azok mély, erkölcsi kérdéseket, összeesküvés-elméleteket, intrikákat, politikai folyamatokat és megannyi más dilemmát vetnek fel.

A **MAGASFESZÜLTSEG** emblémával ellátott könyvek nyitott, befogadó olvasóknak szólnak, olyanoknak, akik engedik, hogy húsukba vágjon az irodalom.

A **MAGASFESZÜLTSEG** emblémával már megjelent:

Sally Gardner: *A Hold legsötétebb oldala*

Arne Svingen: *Magas cé és jobbhorog*

Kuus Guijer: *Minden dolgok könyve*

Sarah Cohen-Scali: *Max*

Varga Bálint: *Váltságdíj nélkül*